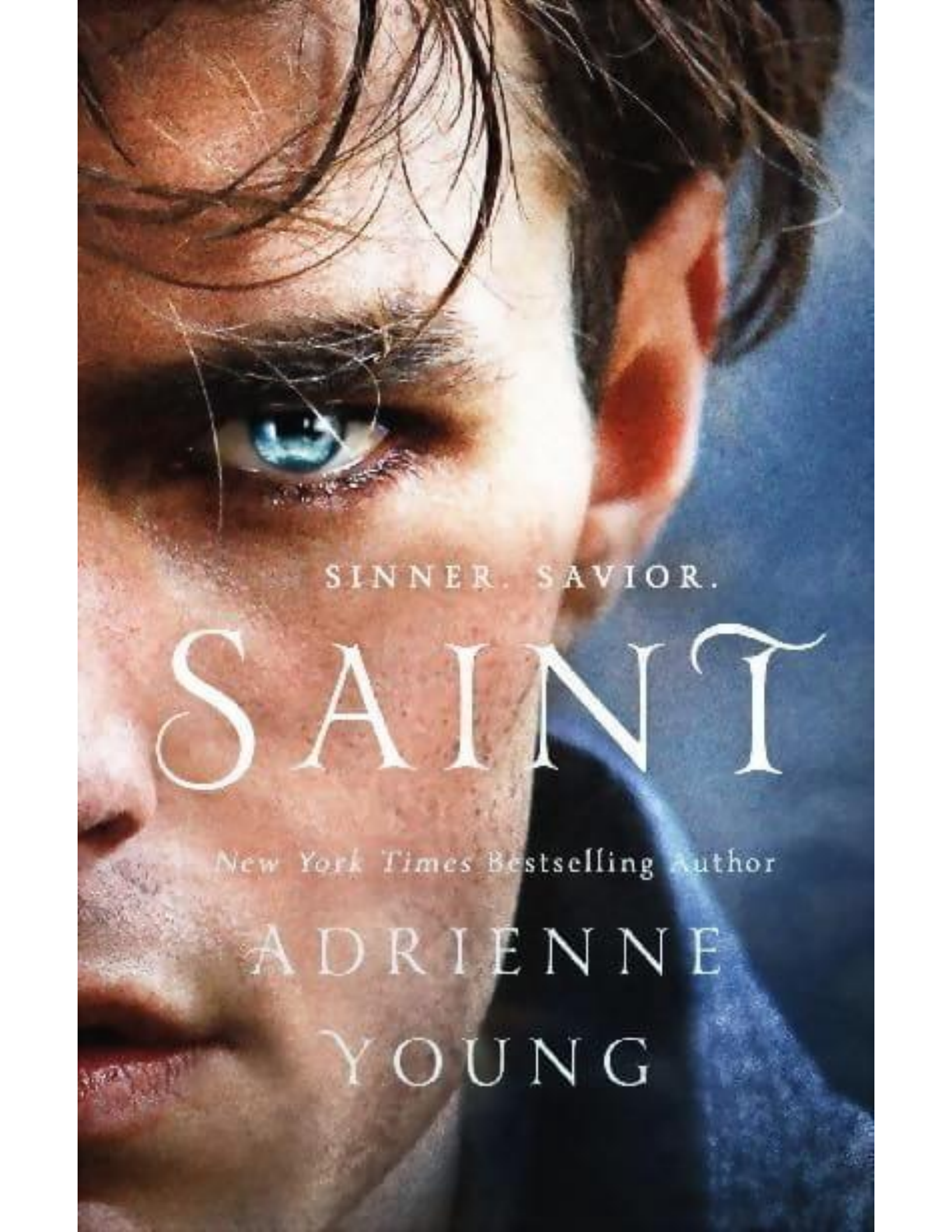

A close-up, high-contrast photograph of a man's face, focusing on his right eye which is a striking blue. His hair is dark and slightly messy, and his skin has a natural, textured appearance. The background is a soft, out-of-focus blue.

SINNER. SAVIOR.

SAINT

New York Times Bestselling Author

ADRIENNE
YOUNG

Cuprins

[Pagina titlu](#)

[Notificare privind drepturile de autor](#)

[Dedicare](#)

[Prolog: Isolda](#)

[1. Sfânt](#)

[2. Sfântul](#)

[3. Isolda](#)

[4. Sfântul](#)

[5. Isolda](#)

[6. Sfântul](#)

[7. Isolda](#)

[8. Isolda](#)

[9. Isolda](#)

[10. Sfântul](#)

[11. Sfântul](#)

[12. Isolda](#)

[13. Sfântul](#)

[14. Isolda](#)

[15. Sfânt](#)

[16. Isolda](#)

[17. Sfântul](#)

[18. Isolda](#)

[19. Isolda](#)

[20. Sfânt](#)

[21. Isolda](#)

[22. Sfântul](#)

[23. Sfântul](#)

[24. Isolda](#)

[25. Isolda](#)

[26. Sfântul](#)

[27. Isolda](#)

[28. Isolda](#)

[29. Sfântul](#)

[30. Isolda](#)

[31. Sfântul](#)

[32. Sfântul](#)

[33. Sfântul](#)

[Epilog: Isolda](#)

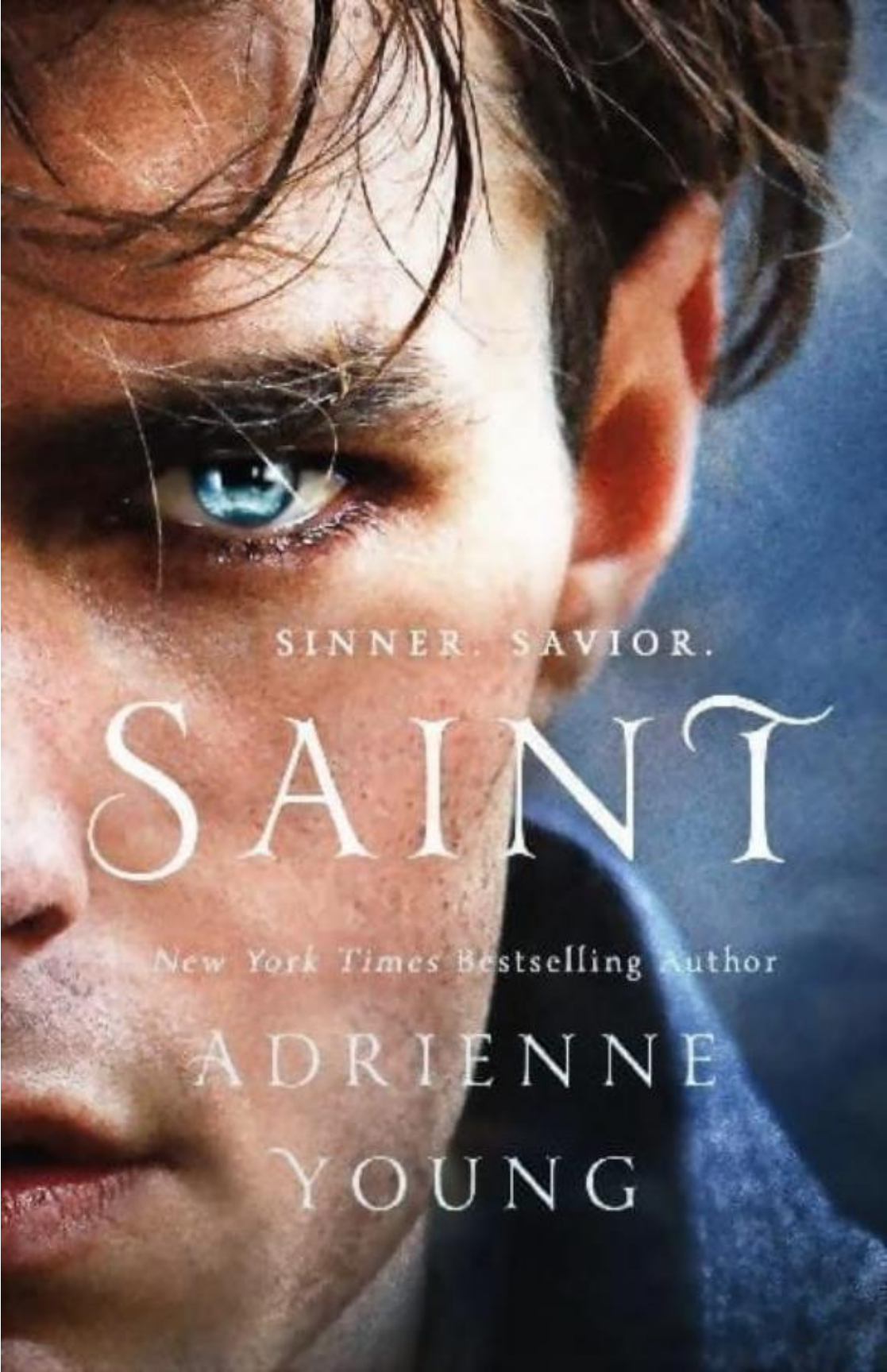
[Mulțumiri](#)

[Tot de Adrienne Young](#)

[Despre autor](#)

[Abonează-te la știri](#)

[Drepturi de autor](#)

A close-up, high-contrast photograph of a man's face, focusing on his right eye which is a striking blue. His hair is dark and slightly messy. The background is a soft, out-of-focus blue. The text is overlaid on the lower half of the image.

SINNER. SAVIOR.

SAINT

New York Times Bestselling Author

ADRIENNE
YOUNG

SAINT

A NOVEL

ADRIENNE
YOUNG

WILEY-BLANKET BOOKS
NEW YORK

[Începeți să citiți](#)

[Cuprins](#)

[Despre autor](#)

[Pagina de drepturi de autor](#)

**Vă mulțumim că ați cumpărat asta
Cartea electronică St. Martin's Publishing Group.**

Pentru a primi oferte speciale, conținut bonus,
și informații despre noile lansări și alte lecturi grozave,
înscrieți-vă pentru buletinele noastre informative.

Sau vizitați-ne online la
us.macmillan.com/newslettersignup

Pentru actualizări prin e-mail despre autor, faceți clic [aici](#).

Autorul și editorul v-au furnizat această carte electronică numai pentru uz personal. Nu puteți face această carte electronică disponibilă public în niciun fel. **Încălcarea drepturilor de autor este împotriva legii. Dacă credeți că copia acestei cărți electronice pe care o citiți încalcă drepturile de autor ale autorului, vă rugăm să informați editorul la: us.macmillanusa.com/piracy.**

Pentru Kristin,
Primul suflet în care am avut încredere în imaginația mea. Aceasta este pentru tine.

Ioan B!

PROLOG

ISOLDE

Pe strada Forsyth era o ușă albastră cu un felinar negru.

În spatele ei era un bărbat care mă putea face să dispar.

Mâna mea s-a târât peste peretele de cărămidă neuniform în timp ce mergeam pe jos, tocurele cizmelor mele o clipă ascuțită în timpul nopții. Ploaia se scurgea încă de pe marginile acoperișurilor, coborând ferestrele cu un singur geam, iar mătasea damasc a fustelor mele era grea de umezeală.

Încurcătura complicată de alei și străzi din North End se desfășura în colțurile umede ale unui oraș care tocmai văzuse o furtună. Era un labirint pe care nu l-am cunoscut. Bastian era casa mea, dar nu fusesem niciodată în North End, nici măcar cu tatăl meu. O fată ca mine nu avea de ce. Eram fiica unui negustor care a trăit fiecare zi din viața ei pentru a-i face plăcere mamei sale, chiar dacă aş fi plecat. acea versiune a mea la Azimuth House. Dar nu a existat nicio trădare ca cea pe care o purtam în buzunar. Acum, nu eram decât un trădător.

„Ușa albastră. Lanterna neagră, mi-am șoptit din nou.

Ochii mi-au sărit peste clădiri și am mijit ochii, încercând să le deslușesc formele și culorile în întuneric. Cărmaciul Cravenului *era* un bărbat pe care îl văzusem de multe ori acasă la mama mea și pe navele ei, dar se ținuse la distanță de mine, așa cum făceau majoritatea comercianților ei. Nimeni nu a vrut să atingă flacăra care ardea în centrul mâinilor mamei mele. Și-a protejat lucrurile prețioase.

Dar cărmaciul fusese prietenul tatălui meu. Așa că, când l-am tras în spatele draperiilor de tifon care dădeau peste gala la lumina lumânărilor și i-am șoptit că trebuie să părăsesc orașul, mi-a spus cum. Cu greu i-am putut desluși vocea profundă peste sunetul muzicii și acum mă întrebam dacă l-am auzit bine.

North End. Căutați ușa albastră cu lanterna neagră de pe strada Forsyth.

Acea lumină caldă de la gala mamei era încă vie în jurul meu, de parcă s-ar agăța de marginile mele în timp ce mă strecuram prin întuneric. Dar îl simțeam sângerând de la mine, ca pete lentă de cerneală în apă. Fire de culoare care s-au întins până au dispărut. Sclipirea tapetului auriu al biroului mamei mele. Portretul tatălui meu privind în jos la mine. Felul în care cântecul de la miezul nopții umpluse camera până când urechile îmi țiuiau cu el.

În câteva secunde, acea lume se prăbușise jos cu doar trei cuvinte rostite de pe buzele Olandei: *un sacrificiu necesar*.

Mi-a luat o suflare să mă hotărăsc să deschid cutia cu pietre prețioase. Să ieși pe ușa aceea. Și nu m-am întors niciodată, niciodată.

Mi-am șters lacrima de pe obrazul amorțit, mergând mai repede pe măsură ce strada se curba mai adânc în cartier. Când a apărut în sfârșit ușa albastră lucioasă a casei rânduri, a fost ușor de observat. Vopseaua părea proaspătă, aproape umedă, iar felinarul negru care atârna peste prag nu avea o flacără, ci două, luminând alcovul care stătea gol în vârful treptelor.

Mi-am aruncat o privire peste umăr înainte de a le cățăra, lovind ușor cu o mână tremurândă. Era miezul nopții, dar dacă ceea ce auzisem despre North End era adevărat, nu ar fi atât de neobișnuit să ai un vizitator la ora asta. Lucrarea pe aceste străzi s-a făcut în umbră, ferit de bresle și de paza portului și de Consiliul Comerțului. Bănuiam că de aceea timonierul Cravenului *mă* trimisese acolo.

Mi-am ridicat pumnul pentru a bate din nou înainte ca încuietorea ușii să se întoarcă și să se deschidă, dezvăluind chipul unei fete nu cu mult mai în vârstă decât mine. O împletitură lungă era prinsă peste coroana capului și culoarea rochiei ei simple i se potrivea, remarcată doar de lanțul argintiu strălucitor al unui ceas de buzunar înfipt în centură. Ochii ei întunecați, de bufniță, s-au aruncat peste rochia mea înainte de a trage în stradă în spatele meu.

„Cred că ai bătut la ușa greșită.” Acolo a fost un tăietor la vocea ei care îi întărea curbele moi ale feței.

Măinile mi s-au strâns mai strâns în fuste, o sferă de sudoare alunecându-mi pe coloana vertebrală, iar părul care începea să se desprindă din ace mi-a suflat pe obraz, în timp ce o altă rafală de vânt îmbibat de ploaie a înghițit strada.

— Îl caut pe Simon, am spus.

Numele pe care mi-l dăduse timonierul Cravenului *părea* să o surprindă, dar expresia de pe chipul ei s-a transformat rapid în curiozitate. M-a studiat încă o clipă, cu gura stabilă, în timp ce privirea ei s-a strâns pe fața mea. Ea căuta ceva acolo, mi-am dat seama, și odată ce l-a găsit, a lăsat ușa să se deschidă.

Am mai aruncat o privire spre strada goală înainte de a păși peste prag, în lumina chihlimbar care umplea holul îngust. Scândurile de podea au apărut sub tălpile ghetelor mele, ferestrele casei zdrăngănind în vânt, dar sunetul bâzâit în pieptul meu era altul. Piatră prețioasă.

Zumzetul plutea între pereți într-un cor care reverbera în oasele mele. Era peste tot, venind din jurul meu.

A fost un moment, unul trecător, în care am vrut să ajung la ușă înainte ca aceasta să se închidă și să fug de acel sentiment care mă bântuise din ziua în care mama și-a dat seama pentru prima dată ce eram. Dar cât de repede a venit gândul, a dispărut din nou. Nu era nicio întoarcere. Nu acum.

Șurubul greu al ușii a alunecat la loc și fata s-a întors spre mine. Se auzi o tăcere care m-a pus pe gânduri că și ea se gândea dacă ar fi trebuit să mă lase înăuntru.

Bărbia i se ridică. "Urmați-mă."

Țesătura fustelor mele groase a periat pereții holului înghesuit, făcându-mă să simt că se îngustează cu o secundă. Sunetele familiare de granat, smarald și diamant mi-au atras

urechea, împletite cu alte o duzină de altele, dar ele nu aparțineau aici. Casa micuță și degradată nu era casa cuiva care purta un inel de negustor de la Gem Guild, care ar considera inventarul comercial de sub acest acoperiș drept unul legitim. North End era faimos pentru criminalii săi și ei îi îngreunaseră viața mamei mele în ultimii ani. Nu puteam decât să sper că asta însemna că acesta era ultimul loc în care venise să mă caute.

Holul s-a încheiat și am urmat-o pe fată pe o scară întortocheată, zărindu-i fața doar pentru scurt timp când se uita înapoi la mine. „Ești norocos că nu ai acele bijuterii și rochia aceea ridicolă smulsă de pe tine pe stradă.”

Cuvintele nu erau împletite cu o amenințare sau chiar niciun fel de reproș. De fapt, părea de parcă s-a mirat cu adevărat de faptul că am ajuns acolo dintr-o singură bucată. Și probabil că avea dreptate. Mersesem tot drumul din cartierul negustorilor, ținându-mă pe alei ca să nu fiu reperat. Mama ar fi observat deja că am plecat și asta nu era cu totul neobișnuit. Dar când a văzut ce-am luat cu mine, avea ca tot orașul să pieptăneze străzile și portul.

Fata a deschis o altă ușă și am intrat într-un mare, pivniță întunecată luminată doar de un mic șemineu ascuns într-un colț. Pereții erau aproape în întregime ascunși de stive de lăzi închise care ajungeau până la tavan, marcate cu sigilii port pe care le-am recunoscut. Se întindeau de la Marea Nenumită până la Îngustă.

Mi-a luat o clipă să-l zăresc pe bărbatul care stă la masa lungă de lemn din cealaltă parte a camerei. Simon, am sperat. Și-a ridicat privirea dintr-un teanc de pergament, cu ochii chinându-se să se concentreze asupra mea. Părul lui castaniu deschis era o măturare sălbatică pe frunte, cu nasturii cămășii pe jumătate desfăcuți.

„Ea te caută.” Degetele fetei au alunecat de pe mânerul ușii în timp ce mă privea.

În cele din urmă, mi-am dat drumul la fuste, ștergându-mi palmele moale de materialul neted. „Tu ești Simon?”

"Eu sunt." Vocea bărbatului era măsurată, la fel de ilizibilă ca și fața lui, dar i-am văzut privirea oprindu-se asupra cerceilor de perle și safir care încă atârnavă de urechile mele.

"Numele meu este-"

— Știi cine ești, îl întrerupse el. „Întrebarea este, ce cauți aici?”

Nu plănuisem să-i dau numele meu adevărat, dar faptul că îmi cunoștea fața a trezit o senzație de scufundare în centrul pieptului meu. Am fost crescut în rândul breslei, dar mi-am trăit majoritatea zilelor cu echipajele mamei mele. Acest om nu era niciunul. Și eram sigur că nu-l mai văzusem niciodată.

„Mi s-a spus că mă poți scoate din oraș”, am spus.

Mâinile i s-au mutat de pe pergament, l-au îndoit pe masa din fața lui, iar atenția i s-a îndreptat înapoi spre fata din prag. A trecut doar o clipă până m-a găsit din nou.

„Dacă vrei să pleci din Bastian, tot ce trebuie să faci este să mergi până la port și să plătești trecerea.”

"Nu. Nu pot." Am înghițit în sec, gândindu-mă la Olanda. Ea a văzut fiecare manifest. Fiecare listă de inventar. Însuși căpitanul portului i-a răspuns. „Trebuie să... dispar.”

Simon se ridică în cele din urmă, lăsând scaunul să se zgârie pe podeaua neuniformă din spatele lui. Sunetul m-a făcut să mă mișc în picioare. Când a venit în jurul mesei să mă înfrunte, am făcut un pas involuntar înapoi.

"Spre ce?"

„Ceros”, am răspuns, mâinile răsucindu-mă din nou în materialul fustelor mele.

Nu i-ar lua deloc timp ca Holland să mă găsească în Nimsuire sau Sagsay Holm. Nu era niciun port în Marea Nenumită pe care să nu fi avut ochi. Și dacă aveam de gând să o tai în singurul loc pe care îl putea simți, trebuia să ajung în Narrows.

„Cine te-a trimis aici?” el a întrebat.

„Cirmaciul Cravenului . ”

Simon părea să considere asta un moment. Se plimba pe podea, cu brațele încrucișate peste piept, dar lângă mine, fata părea precaută. Nu erau proști. Dacă știau cine sunt, atunci știau de cine fug și nimeni înțelept nu s-ar îndrepta împotriva mamei mele. Dar acest bărbat și Olanda erau probabil deja pe părțile opuse ale unei linii.

„Nu-i va lua mult să se uite prin listele de pasageri”, gândi el cu voce tare, iar eu am fost recunoscător că nu a numit Holland pe nume. „Și există o singură cale de a părăsi Bastian: marea.”

— Un echipaj, atunci, am spus.

„Echipaj?” Una dintre sprâncene i se ridică. — Vrei să faci echipaj pe o navă care se îndreaptă spre Narrows?

„Dacă știi cine sunt, atunci știi că sunt un dragător.”

Și-a oprit apoi să se plimbe, uitându-se la mine. Fiica de dragă a lui Holland a fost o sursă de divertisment pentru bresle. Scufundarea în libertăți în recifele de corali care șerpuiau prin Marea Nenumită pentru a excava pietre prețioase nu a fost tocmai o meserie rafinată. Dar nu a fost doar dragarea pentru care mă folosea mama, și acesta era motivul pentru care imperiul ei întinsese întreaga coastă a Mării Nenumite. Într-un fel, am crescut și hrănit dragonul care mă devorase aproape.

Tatăl meu nu fusese atât de norocos. Avusese simțul să păstreze darul meu de înțelept bijuterie o chestiune de familie. Abia în ultimii ani devenise aproape imposibil de realizat. Și grija lui pentru mine devenise în cele din urmă sfârșitul lui.

„Pune-mă într-un echipaj. Atâta timp cât vor merge la Ceros, nu-mi pasă care dintre ele.”

Nu aveam de gând să mă scufund pentru nimeni din nou. Nu, decât dacă erau propriile mele buzunare pe care le umpleam cu monede. Dar aveam nevoie de o navă. Unul la care mama nu s-ar uita de două ori.

Capul lui Simon se înclină într-o parte, luând în considerare asta. „Nu e cea mai rea idee.” Scoase o foaie proaspătă de pergament din teancul de pe masă. „Există o navă în port care este programată să plece în zori. Se numește *Luna*. ”

Am expirat, atât de grea de ușurare încât am simțit că aș putea să cad pe podea.

S-a ținut cu spatele la mine și și-a luat timp, scufundând până în călimară între rânduri de cuvinte și șlefuit cerneala. Când a terminat, a împăturit pergamentul cu grijă și a sigilat-o cu o ceară violet intens de culoarea ametistului opac.

„Esti sigur?” Vocea liniștită a fetei era grea când îl privi pe Simon. Aproape că uitasem că stătea acolo.

El a răspuns doar cu o scurtă privire în direcția ei înainte de a-mi face semn.

„Acea ar trebui să o facă.”

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că vorbea despre cerceii pe care îi inspectase când am intrat pe ușă. Am ezitat înainte de a ridica mâna, strângându-i pe fiecare și aruncându-le în mână. Valorau peste o sută de cupru fiecare, dar mă așteptam să plătesc mai mult.

Le băgă în buzunarul vestei, smucindu-și bărbia spre ușă, unde tânăra încă aștepta cu răbdare.

— Ia-i ceva de îmbrăcat, Eden. I-a întins pergamentul. — Și pune-o pe croitoreasă să taie rochia aceea. Mătasea ar trebui să aducă ceva.”

Ea a dispărut fără un alt cuvânt, lăsându-ne singuri în pivnița întunecată.

Simon s-a aplecat de marginea mesei, privindu-mă în timp ce pașii ei se stingeau pe scări. Abia atunci am putut simți cât de departe eram de raza protectoare și de privirea scrutătoare a mamei mele. Și în loc ca această cunoaștere să-mi aducă frică, în interiorul meu ardea doar furie.

„Se pare că soarta îmi zâmbește în seara asta”, a spus el, aproape pentru sine.

Mâna mi-a strecurat în buzunar, găsim poșeta mică care ținea piatra de la miezul nopții. Era singurul lucru care avea puterea de a străpunge pielea de fier a Olandei. Singurul lucru pe care-l văzusem vreodată a pus o sclipire de groază în ochii ei, strălucitori în spatele acelei expresii de foame.

Atenția lui Simon părea să se îngusteze asupra mea în momentul în care m-am gândit la asta. — De ce mai exact fugi, Isolde?

Nu mi-a plăcut să-mi aud numele pe limba unui străin, dar existau mai multe răspunsuri la acea întrebare. Mama mea. Imperiul ei. Sângele ei care îmi curgea prin vene. Nu era prima dată când voiam să evadesc, dar când am auzit acele cuvinte ieșind din gura ei, frigul mi-a cuprins inima și mi-a strâns până nu am putut să respir.

Un sacrificiu necesar.

Trecuse aproape un an de când tatăl meu a murit pe Constelația lui Yuri, sistemul de recife în care am crescut scufundând. Cărmaciul care a condus scufundarea pentru mama mea a sosit în port cu vestea. Un accident groaznic, îi spusese el. O schimbare bruscă a valului într-o furtună neașteptată.

Abia în noaptea galei, aproape un an mai târziu, în timp ce stăteam în biroul mamei, ascultând cuvintele ei tăcute, încurcate cu vocea maestrului Breslei Gem al Mării Nenumite, am înțeles. Ea la numit pe tatăl meu un sacrificiu necesar.

Bucățile au făcut clic una câte una, până când imaginea s-a format în mintea mea. A durat doar câteva minute pentru a găsi jurnalele navei. Să nu găsesc nicio mențiune despre furtuna care mi-a înghițit tatăl și inima într-o singură clipă.

Ar fi vrut să-l lase pe Bastian cu mine. Să mă îndepărteze de umbrele tot mai mari ale mamei. As fi urmat el oriunde, dar Holland se asigurase că nu aveam pe cine să-l urmăresc. Nimeni în afară de ea.

Mâna mi-a strâns atât de tare poșeta cu piatră prețioasă din buzunar încât mă dureau degetele. Nu aveam de gând să dau foc doar la tot ce construise ea. Aveam să o arunc și eu în flăcări.

Simon a făcut un pas spre mine. „Am spus, de ce fugi?”

Ochii mei s-au ridicat pentru a-i întâlni, miezul nopții arzând ca un jar fierbinte în centrul palmei mele. "Un monstru."

1

SFÂNT

Tatăl meu mi-a spus odată că singurii proști care au navigat pe Îngustă erau morții și muribunzii. Uneori, cred că sunt amândoi.

M-am aplecat de balustrada Rivenului *cu* ambele mâini, uitându-mă la felinarele din port pâlpâind, unul câte unul, în depărtare. Apa picura din pânzele deasupra capului, iar echipajul slab de pe punte era încă alb din cauza valurilor pe care le tăiasem cu doar o oră înainte de a vedea pământul.

În spatele lor, Clove stătea la cârmă, cu spițele luminoase în degetele lui în timp ce se învârteau. Cămașa lui pătată era suflecată până la coate, iar cea mai mare parte a părului blond era acum desfăcut din nod, suflându-i pe față în timp ce ne întorceam în vânt.

Alegesem Dern din două motive. Prima a fost pentru că nu era niciun motiv să vină cineva aici, în afară de comercianții din Marea Nenumită care cumpărau cereale de la crofters cu mai puțin decât costa să le cultive. A doua a fost pentru că Rosamund era singurul constructor de corăbii dispus să riște să ia moneda de pe doi fii de pescari din Cragsmouth, care nu aveau o modalitate legitimă de a explica de unde au luat-o.

A existat o explicație, desigur. Numai că nu eram dispus să o dau.

Lumina zilei care se estompează a vopsit pânzele de deasupra capului nostru într-un chihlimbar strălucitor, iar pânza cusută complicat strălucea cu picături de ploaie. Erau mai multe mozaic decât orice în zilele noastre, fiind reparate de către producător de vele de atâtea ori, încât refuzase categoric să le ducă din nou un ac.

Nu a fost singurul care a crezut că sunt nebun, ispitind demonii mării, navigând cu vechea navă slăbită în ape adânci. Dar aș ieși pe cealaltă parte a unor destui nori negri și încâlciți încât să nu mai întreb dacă o furtună mă va ucide. Marea avusese șansa ei de destule ori. Ea nu o luase niciodată.

Mi-am desfășurat mâna, privind tăietura proaspătă în palmă lângă un teanc de cicatrici vindecate. Era încă crud și roșu din ultimul port pe care l-am lăsat, usturând în timp ce pielea se întindea.

— Ia-ne înăuntru, i-am murmurat lui Clove, coborându-mă în pasajul îngust din spatele lui.

Vocea lui a strigat ordinele pentru scuza noastră regretabilă pentru un echipaj, în timp ce mă împingeam în scuza regretabilă pentru adăpostirea unui timonier. Camera înghesuită mirosea a mucegai și a fum de mullein vechi de ani de zile care se prelingea din lemnul

umed, dar fusese casa mea în ultimii doi ani și jumătate și rămânea pe linia de plutire, ceea ce era mai mult decât au primit majoritatea nenorociților.

Nu mai aveam ulei pentru felinar de săptămâni întregi – un alt lux pe care nu ne-am putut permite – așa că, când a apus soarele, era aproape imposibil să văd ceva. Mi-am simțit drumul de-a lungul peretelui până la cufă, lângă perete și am ridicat capacul. Balamalele rigide au scârțâit când portbagajul s-a deschis și am intrat înăuntru. Nu m-am obosit să ascund cuprul pe nava asta pentru că nu era nimeni suficient de prost să-mi fure. Acolo ne-au servit bine poveștile pe care le-au spus despre noi.

Reflecția mea a apărut pe oglinda rotundă, crăpată de lângă fereastră, în timp ce stăteam. Ochi albaștri se uitau înapoi la mine, așezați sub sprâncenele groase și întunecate. Unghiurile feței mele erau mai adânci decât de obicei, iar maxilarul meu era umbrat de zgârieturi. Dar nu era o singură monedă în cuferele noastre care să nu fi fost deja cheltuită. Cel mai de jos de pe listă a fost o burtă plină sau un bărbierit curat sau felinare pe care le puteam aprinde. N-aș avea nimic din acele lucruri decât după ce Rosamund va fi plătită.

Am luat carcasa lungă, cilindrică, pentru hărți de pe perete și mi-am tras cureaua peste cap, astfel încât husa să se sprijine de spatele meu. Apoi mi-am trecut o mână prin părul aproape negru, mi-am băgat-o după o ureche și mi-am tras gulerul jachetei. Poșeta era grea în palmă când am pus-o în buzunar, iar nava a scârțâit periculos în jurul meu când a început să încetinească. Nu eram sigur câte călătorii mai putea face prin *Narrows the Riven*, dar nici nu ar fi trebuit să aflu.

Mi-am mai surprins o clipă privirea în oglindă, periându-mi umerii jachetei. Nu semănam deloc cu Sângele Sărat din care își navigau navele fanteziste Marea Nenumită și a smuls puținul pe care îl avea *Narrows* din mâinile noastre înfometate. Chiar și așa, într-o lună, i-am fi pus pe *Riven* oricine ar fi vrut fier vechi și lemn recuperabil. Apoi vom naviga din Dorn sub creasta unui adevărat comerciant.

Clove aștepta deja lângă scară când m-am întors pe punte. Se aplecă în balustradă, privindu-l pe Julian în timp ce lega liniile catargului cu o fixare tare la gură. Degetele tânărului pontier se clătinară sub privirea lui Clove, iar acesta trase la lungime, pornind din nou. Nu putea să-l impresioneze pe navigatorul lui *Riven*, iar cu un cârmaci care îi conducea în furtuni care erau chestii de coșmaruri, echipajul pe care l-am luat în fiecare port nu a rezistat niciodată mult. De câteva ori, dispăruseră fără să aștepte măcar să colecteze moneda care li se datora.

A fost la fel de bine. În *Narrows* nu lipseau nemernicii care credeau că sunt dispuși să moară pentru cupru. De obicei, am primit cel puțin câteva încrucișări înainte ca ei să-și dea seama că nu sunt.

"Gata?" Clove și-a tras șapca pe punte când a terminat, legănând un picior peste balustradă.

"Gata."

L-am urmat până la doc, unde deja aștepta căpitanul portului. Gerik studie nava cu o privire scrutatoare, cu buza curbata sub nasul ascutit. *Riven* nu era nimic de privit, dar încetasem să-mi mai fie rușine de ea cu mult timp în urmă.

„Știi, de fiecare dată când pleci, sunt sigur că este ultima când o să văd nava asta, mormăi Gerik, zgâriind o pagină din jurnal cu o pană cu pene. Privirea lui s-a ridicat spre lada de secară coborâtă de pe balustrada din spatele nostru.

„Mesaje?” l-am întrebat, uitându-mă la deschiderea jachetei lui, unde un teanc de pergament împăturit era ascuns la pieptul lui.

„Nu”, a răspuns el.

Mi-am strâns dinții, greutatea de pe piept apăsând puțin mai greu. De fiecare dată când făceam port, eram sigur că va aștepta citația la Consiliul Comerțului.

— Cred că asta înseamnă că încă nu ai licența pe care o promiți în continuare?

„Eu nu.”

Ochii lui Gerik se mijiră. „Atunci de ce descarci secară pe docul meu?”

Am întins mâna în vestă după poșeta mai mică cu monede de care știam că o să am nevoie. Acum, că Narrows avea propriul său Consiliu Comercial legitim, fiecare cârmaci care a navigat pe apele sale concura pentru o licență de a concura cu Saltbloods. Noi inclusiv. Dar a fost nevoie de cupru pentru a obține o licență – o mulțime de ea – și singura modalitate de a obține atât de multă monedă era să tranzacționezi mai întâi *fără* licență și să sperăm că toată lumea își ține gura.

Gerik ar putea fi plătit să privească în altă parte, dar ar putea fi plătit și pentru a snitch. Până acum, am fost norocoși.

„Se apropie”, am mormăit eu, dându-mi poșeta.

„Spune tu și orice alt nebun cu o navă.” A luat-o, întorcându-se imediat pe călcâie. „Vom vedea, nu-i așa?”

— Nemernic, mormăi Clove.

El îl ura pe Gerik chiar mai mult decât mine. El a urât cel mai mult oameni, de fapt. Crescaser pe bărcile de pescuit cu burta lată din Cragmouth și ne smulsem fiecare pe celălalt din apele agitate de mai multe ori decât puteam socoti, dar nu acesta era motivul pentru care era singurul suflet din Narrows în care aveam încredere. Oricine i-ar putea arunca unui om care se îneacă. Găsirea pe cineva care să te prindă înainte de a cădea peste bord a fost mai greu, dacă nu imposibil.

Am scos ceasul din buzunar, înclinându-l spre lumina felinarului. „Trebuie să faci asta rapid.”

Clove a cercetat docurile din jurul nostru în timp ce mă îndreptam spre scări, iar o clipă mai târziu, pașii lui au răsunat în spatele meu. Dernul nu era decât un grup de clădiri din piatră de-a lungul țărmului stâncos. Era un fel de avanpost care devenise încet port când navele din Marea Nenumită au început să apară aici pentru cereale, dar satul nu a atras prea multă atenție de la noul Consiliu al Comerțului din Ceros. Nu încă oricum.

Am urcat treptele și am luat poteca întortocheată care ducea dealul, departe de artera principală aglomerată. Lui Rosamund nu-i plăcea să fie în amestecul de lucruri, dar cu cât aranjamentul nostru se prelungea mai mult, cu atât era mai probabil ca cineva să înțeleagă ce făceam eu. Ar ieși până la urmă. Dar controlul *când* era cheia.

Malul a devenit abrupt când am ajuns în golful mic, unde câteva diguri se întindeau peste apă. Una dintre ele nu fusese niciodată reparată după furtuna care i-a luat acoperișul cu câțiva ani în urmă, dar celelalte două erau încă în picioare, iar pecetea lui Rosamund le împodobi pe amândouă.

Am bătut de două ori în ușă cu pumnul și în încuietore s-a întors o clipă mai târziu. Ucenicul lui Ros, Nash, nu părea fericit să ne vadă. Nu a făcut-o niciodată.

Ochii lui s-au târât peste mine din cap până în picioare. „Te-ai întors deja?”

M-am aplecat de tocul ușii. „Ea aici?”

Buzele lui Nash s-au strâns când mi-a inspectat cămașa, iar eu l-am ignorat. Nu toți am avut locul stabil de ucenicie pentru a ne menține hainele reparate și părul tuns. Nici toți nu ne-am dorit unul. Mai degrabă mi-aș găsi moartea în adânc decât să trăiesc sub degetul mare al unei bresle.

Nash a împins ușa, lăsându-ne să intrăm și a încuiat-o în urma noastră. Înăuntru, lumina felinarului străbătea corpul cald, cu nuanțe aurii, a unei nave.

Asterul .

Era o goeletă cu două catarge și o carenă care avea să țină încărcătură mai mult decât suficientă pentru ca noi să ne desprindem comerțul. Cel mai important, ea era a noastră. Sau ea ar fi odată ce aș preda această poșetă cu monede.

Ultima dată când am văzut-o, catargele nu stătuseră în picioare. Acum au întins mâna în căpriorii care se arcuiau deasupra capetelor noastre, unde câțiva porumbei cu pene argintii erau cocoțați în cuiburi de paie prăbușite. Nava era așezată pe bretele care se întindeau peste apa neagră deschisă de dedesubt. Peste câteva săptămâni, avea să fie coborâtă în mare pentru prima dată și noi vom ridica pânzele.

Am întâlnit ochii lui Clove. Pe buzele lui era umbra slabă a unui zâmbet. El se gândea la același lucru. Cumva, reușisem chestia asta. Sincer să fiu, nici nu eram sigur cum.

— Mi s-a părut că aud zgomot de monede, răpăi Rosamund strigă vocea de pe puntea de deasupra. S-a uitat la noi peste balustrada din tribord înainte de a coborî pe platformă.

Nash își încrucișă brațele peste piept, încă rânjind. „Ești sigur că te descurci cu o navă ca aceasta? Mi-ar plăcea să-l văd plecând doar ca să aud că s-a scufundat o săptămână mai târziu.”

— Noi facem construcția, nu navigația, Nash, spuse Rosamund, sărind jos de pe scară cu un mormăit. „Ce îți pasă, atâta timp cât ești plătit?”

Ea și-a tras curelele curelei grele pentru unelte de pe umeri și și-a slăbit catarama de la talie. Când s-a eliberat de ea, și-a întins mâna, frământând mușchii strânși din spatele gâtului. Rosamund nu era o femeie slabă, dar echipamentul voluminos al constructorului naval o făcea să pară așa.

"În regulă. Mergi mai departe cu situația asta." Nici ea nu era o femeie blândă.

Mi-am băgat mâna în jachetă și am scos poșeta, punând-o în mâna ei deschisă. Ea îi simți greutatea înainte de a i-o da lui Nash, iar el găsi un loc la măsura lângă perete pentru a începe să numere imediat.

"Câte zile?" l-am întrebat, privindu-l cu atenție în timp ce deschidea poșeta.

Rosamund întoarse pe deget inelul comerciantului, gândindu-se. Argintul a fost zdruncinat și îndoit din cauza muncii pe care ea a făcut-o, dar piatra din centrul ei a marcat-o drept negustor aprobat de Ghilda Navalelor. Dacă Nash avea noroc, într-o zi ar purta și el unul.

„Aș spune că o să avem marea ei pregătită până în următoarea lună plină, să ia sau să ia câteva zile.”

Clove făcu un pas spre marginea platformei și se întinse, trecând o mână peste scândurile netede de lemn care se întindeau până la prova. La atingere era o tandrețe rară. Așteptase mult timp asta. Am avut amândoi.

— Dar trebuie să spun, oftă Ros, proștii ăia de la tavernă devin din ce în ce mai curioși pe zi ce trece.

Privirea lui Clove a alunecat spre a mea. Asta a fost o problemă. Nu am fost singurii care au încercat să înființeze o operațiune comercială din Narrows și nu au lipsit cârmașii care să vadă această navă arzând înainte să ne lase să trecem înaintea lor în acea linie. Am reușit să păstrăm *Aster* -ul secret în timp ce era construit, dar dacă oamenii din Dern ar afla că Rosamund construiește o navă pentru noi, asta ar atrage atenția. Și nu doar de la cârmacii din Îngustă care s-au oprit aici. Saltbloods nu voiau să-și piardă stăpânirea asupra comerțului și încă o navă care naviga nu le-ar face nicio favoare. Nu aveam nevoie de cineva care să adulmece și să afle cât de aproape eram.

Rosamund și-a pus mâinile pe șolduri nerăbdătoare. „Cum arătăm, Nash?”

„Până aici e bine”, a mormăit el, făcându-și timp cu fiecare teanc de monede.

Când mi-am dat seama că era abia la jumătatea poșetei, am scos ceasul din buzunar pentru a verifica din nou ceasul. Era aproape ora și jumătate și știam ce s-a întâmplat când întârziam. Următoarea mea întâlnire nu m-ar aștepta, indiferent de cât timp făcusem afaceri.

"Merge." Clove smuci cu bărbia spre ușă. „O să termin aici și ne întâlnim la taverna contelui.”

Am dat din cap, închis ceasul și lăsându-l înapoi în jachetă. Mi-am tras șapca și am pornit spre ușă, dar m-am uitat încă o dată înapoi înainte de a ieși în ploaie.

Asterul strălucea în lumina felinarului, lemnul strălucitor la fel de neted ca marea dimineții. Ea nu era doar o navă. Ea a fost o idee. Ea a fost lucrul pe care mi-am riscat gâtul de o sută de ori în ultimii doi ani și șansa mea de a obține o licență de comerț, împreună cu un blazon al meu. Dar *Asterul* nu avea de gând să schimbe doar lucrurile pentru mine și Clove. Avea de gând să schimbe lucrurile pentru Narrows.

2

SFÂNT

Trei coșuri se ridicau din ceață peste singura tavernă din Dern, fumul curgând din gurile lor înguste și înnegrite.

În cei doi ani în care am poposit în sat, nu văzusem niciodată cârciuma goală. Aici nu era nici o casă de negustor, deși era un comerț în creștere, iar asta însemna că taverna era locul de afaceri pentru oricine trecea, inclusiv pentru mine.

Vuietul vocilor s-a răsturnat pe stradă când am deschis ușile, iar căldura umedă a focului din șemineul de piatră din spate m-a lovit ca un zid. Nu am fost niciodată pe uscat suficient de mult pentru a-mi scăpa oasele de frig sau pentru a usca complet umezeala de pe haine, dar mirosul de lemn ars mi-a amintit de zilele dinainte să-mi dau viața mării.

Ușa s-a închis în urma mea și mi-am rostogolit instinctiv umerii. Nu îmi plăcea să fiu închisă de patru pereți și nu îmi plăcea senzația de pământ solid sub picioarele mele. Am preferat deschiderea apei, unde puteai măcar să vezi ce vine pentru tine la orizont.

Barmanul mi-a dat din cap în semn de salut când m-a zărit, întorcându-se imediat spre peretele de sticle din spatele lui și întinzându-și mâna spre cea pe care literalmente avea numele meu pe el. Barkeerii au făcut un profit secundar frumos turnând secară udată pentru patroni odată ce au băut câteva băuturi, punând în buzunar moneda în exces. Prima dată când l-am surprins umplându-mi paharul cu el, îmi scosesem atât de repede cuțitul de la centură încât nici nu a avut timp să-l oprească.

Am putut vedea acea privire – cea care a strălucit în ochii oamenilor care auziseră poveștile despre cârmaciul din Riven . În acele povești, făcusem un pact cu demonii marini pentru a-mi scuti nava de furtuni și am oferit propriul meu echipaj drept sacrificii mării. Am fost supărat. Nechibzuit. Cer doar să-mi întâlnesc moartea pe apă.

Barmanul nu mai încercase să-mi taie din nou secară și mă îndoiam că o va face, deoarece l-am ținut cu cea mai bună sticlă a lui Sowan. Nu l-am putut învinovăți că a încercat, dar Clove și cu mine nu eram doar doi copii dintr-un sat de pescari care se spălaseră în port. Și m-am bazat pe el pentru a mă asigura că nu arăt ieftin în fața oaspetelui meu.

M-am sprijinit de blat cu ambele mâini, așteptând să scoată sticla de pe perete. O puse jos, urmată de două pahare mici verzi.

„Norocul tău nu încetează să mă uimească, Sfinte.” El a mormăit. „Tocmai am ratat o furtună al naibii.”

Am zâmbit în sinea mea. Nu o ratasem. Și norocul n-a avut nimic de-a face cu asta. „Camera noastră este gata?”

Mi-a dat din cap și am ridicat carcasa cu hărți de pe umăr, dându-i-o. Una dintre servitoarele de la bucătărie urca deja scările cu ea când am luat sticla și paharele, îndreptându-mă spre șirul de cabine de lemn care aliniau peretele.

Vârful unei cizme din piele lucioasă ieșea de sub una dintre mese și când am rotunjit spătarul înalt al scaunului, Henrik Roth nici măcar nu s-a obosit să ridice privirea din registrul său.

Gura i s-a mișcat în tăcere în jurul numerelor pe care le scria de-a lungul coloanei din dreapta paginii deschise, în timp ce mă alunecam pe scaunul vizavi de el. Ceasul lui de buzunar era deschis pe masă, mâna a doua ticăie în liniște în jurul feței. Am așteptat ca el să termine înainte să pun cele două pahare între noi.

Henrik lăsă pană, ridicând privirea. Era doar cu patru sau cinci ani mai mare decât mine, dar ceva din privirea din ochii lui mă făcea să uit mereu asta. Părul lui castaniu deschis avea cea mai mică nuanță de roșu și era cumva mereu proaspăt tuns și pieptănat cu experiență, de parcă orice navă pe care a intrat ar avea un frizer la bord. Jacheta lui croită și cămașa albă impecabilă l-au făcut să iasă în evidență printre comercianții murdari care umpleau taverna, dar întotdeauna aveam impresia că îi plăcea așa. Era criminalul cel mai elegant îmbrăcat pe care l-am întâlnit vreodată.

„Te-a putut mirosi de îndată ce ai intrat pe ușă.” S-a așezat pe spate, zâmbindu-mi un zâmbet ironic. „Sunteți mai mult curaj de pește decât om în zilele noastre.”

Am desfăcut sticla, turnându-i secara înainte de a turna a mea. „Probabil că ai dreptate în privința asta.” L-am pus jos și mi-am luat paharul.

Henrik l-a urmat, ridicându-l pe al lui ca să-l întâlnească pe al meu în centrul mesei, iar ei au clintit înainte să-i împușcăm înapoi dintr-o înghițitură. Gustul mi-a ars în fundul gâtului, încălzindu-mi burta când Henrik s-a hotărât să toarne a doua rundă.

„Când ai de gând să-mi spui de unde ieși chestiile astea?” El a ridicat o sprânceană.

Am învățat secara în paharul meu. Sticlele cu care Clove și cu mine le-am vândut ilegal în fiecare port nu aveau nicio urmă de producător și asta a fost intenționat. Dacă am fost prinși vânzând-o, nu am vrut să cadă înapoi asupra crofterului care l-a făcut. Dar nici nu voiam să știe nimeni de unde vine, pentru că atunci când aveam în sfârșit licența, vom fi singurii care schimbăm lucrurile.

„Îți voi spune de unde vine secara dacă îmi spui cum faci să cântărești acele bijuterii false”, am spus.

Henrik a zâmbit la asta, cu ochii lui căprui sclipind. Soții Roth își construiseră afacerea pe falsuri de pietre prețioase care erau mai mult decât convingătoare, dar adevăratul mister era cum reușiseră să-și facă pietrele să treacă de cântare. Conform relatărilor pe care le auzisem în tavernele Narrows, trecuseră mai bine de treizeci de ani de când falsurile soților Roth începuseră să apară pentru prima dată în casele negustorului și nimeni nu reușise să le spargă. Nici măcar puținii înțelepți bijuterii care au mai rămas.

Între secara noastră și pietrele lui Henrik, am început o întreprindere riscantă, dar reciproc avantajoasă în Narrows. După aproape doi ani, Clove și cu mine am reușit în sfârșit să finanțăm construcția Asterului și petiția noastră pentru o licență dintr-o singură lovitură.

Henrik și-a întins mâna în vestă, scoțând o pungă mică de catifea albastră și așezând-o în fața mea. Mi-am terminat paharul înainte de a-l deschide și de a turna bucățile roșii fațetate

în palmă. Fețele lor au prins lumina felinarului, scânteietoare, iar vederea m-a făcut să înhit în sec. A fost cel mai mare joc pe care l-am schimbat vreodată pentru el și, dacă l-am jucat corect, ar putea fi ultimul. Acum că *Asterul* și licența noastră comercială au fost plătite, moneda pe care am tăiat-o din această afacere avea să meargă pentru a lansa prima noastră rută oficială prin Narrows. Era genul de monedă care vărsa sânge. Al nostru, dacă nu eram atenți.

„Beril roșu, variind de la aproximativ un sfert până la o treime de carate fiecare. Tăieturile sunt curate și culoarea este una dintre cele mai bune pe care le-am făcut. Acestea vor trece de inspecția oricui, atâta timp cât te ferești de un înțelept bijuterie.

— Din fericire pentru tine, acestea nu sunt atât de ușor de găsit în zilele noastre, am spus, ținând una dintre pietre la lumină.

Raportul dintre real și fals a fost de cel puțin unul la trei, dar nu le-aș putea deosebi dacă viața mea ar depinde de asta. Chiar și cele mai sofisticate lămpi de pietre prețioase ale comercianților de pietre prețioase le-au detectat rar.

„Cu siguranță nu mă plâng.”

Am turnat pietrele înapoi în geantă, strângând-o și bagând-o în jachetă înainte de a-mi scoate ultima poșetă cu monede. Henrik nici măcar nu s-a obosit să-l numere. Făcusem schimburi de destule ori pentru ca el să știe că sunt bun pentru asta și îl cunoșteam destul de bine acum ca să înțeleg că, dacă treceam de Roth, aș plăti cu viața.

„Fericiți că am scăpat de ei. Majoritatea înțelepților din Bastian au dispărut. Și Sagsay Holm.”

„Unde se îndreaptă?”

Henrik a ridicat din umeri. „Nu știu. Nu-ți pasă. Dar munca mea devine mult mai ușoară fără ei.”

A fost o perioadă în care înțelepții cu pietre prețioase au fost la mare căutare atât în Bastian, cât și în Ceros pentru abilitățile lor de neegalat cu pietrele prețioase. Dar când au început să câștige mai mult decât negustorii care se bazau pe ei, au fost scoase recompense și nu au lipsit oamenii care erau dispuși să colecteze acea monedă. Oameni precum familia Roth, a căror afacere se baza pe producția și comercializarea de falsuri, au beneficiat.

„Am auzit că sunt negustori în Narrows care plătesc cel mai mare dolar pentru ca o bijuterie de salvie să fie introdusă de contrabandă. Aș fi atent”, a spus el.

Asta nu m-a surprins. Acum că Narrows avea un Consiliu de Comerț, nu exista niciun membru al breslei care să nu încerce să urce în lume pentru a-și încerca mâna să-i învingă pe negustorii din Marea Nenumită. Dacă ar trebui să cumpere înțelepți pietre prețioase pentru a o face, ar face-o.

„Multumesc pentru sfat.”

Henrik se sprijini de masă cu ambele coate. „Tu pierzi afaceri, eu pierd afaceri.”

Mi-a întâlnit privirea, asigurându-se că înțeleg că nu este caritate. A fost un avertisment. Dacă nu aducea moneda pe care trebuia să o facă, tatăl său, Felix Roth, avea să se ocupe de el. Asta a făcut să te amesteci cu familia Roth atât de periculos. Toată lumea avea ceva de pierdut.

Henrik era singurul implicat în acest aranjament care știa unde se îndreptau pietrele. Le-am vândut în Sowan unui comerciant pe nume Lander, care a încasat un procent pentru sângărându-i în comerțul cu pietre prețioase din Bastian, dar habar nu avea de unde veneau sau cum ajunseseră în Narrows. Eram doar prima verigă a lanțului.

„Ar trebui să știu altceva?” Am întrebat.

„Nimic important.”

Își întoarse paharul gol pe masă, cu privirea din ochi ascuțită. Mi-am dat seama că ușurința care fusese în comportamentul lui a dispărut brusc. „Ar trebui să știu ceva?”

„Nu.”

„E amuzant. Aș fi putut jura că am auzit vorbind despre un constructor naval aici, în Dern, care lucrează la o nouă goeletă pentru un cârmaci necunoscut, născut în Narrows.

I-am întâlnit ochii, având toată grijă să nu reacționez. El era pe mine. Dar nu puteam risca să-i dau vreo informație pe care nu o avea deja. — Vrei să mă întrebi ceva, Henrik?

„Știi poveștile pe care le spun despre tine, nu-i așa?” Capul i se înclină într-o parte. „Despre un copil de nicăieri care navighează în furtuni care l-ar face pe un comerciant experimentat să-și pire pantalonii. Că ești evlavios. Superstițios. Un credincios în poveștile vechi. Că un pact de sânge cu demonii de mare este singurul motiv pentru care încă mai respiri.”

Pumnul mi s-a strâns sub masă, unde tăietura propriei lame mi-a dungat palma.

Știam poveștile. Ei erau cei care îmi dăduseră numele cu care eram cunoscut în afara Cragsmouth—Saint. Nimeni nu-l cunoștea pe Elias, băiatul născut într-un sat de pescari care făcuse o greșală care l-a costat totul.

„Când am auzit prima dată de tine, m-am gândit în sinea mea, ăsta e un nenorocit deștept, care lasă zvonurile să facă treaba pentru el. În timp ce el își scrie propria poveste. Este unul dintre motivele pentru care am fost de acord să lucrez cu tine. Dar acest mic pas greșit m-a făcut să mă întreb dacă am făcut o greșală.”

„Nu ai făcut-o.”

„Bun. Pentru că nu greșesc. Dacă vrei să faci comerț cu o licență legitimă și să navighezi sub propria ta navă pe o navă nouă, asta e treaba ta. Dar, de îndată ce oamenii au auzit, cineva se va asigura că nu ajungi niciodată în următorul port. Și moneda *mea* va fi pe fundul mării cu tine.”

Acesta a fost exact motivul pentru care am mers ușor.

„Nimeni nu va înțelege,” am spus.

„Esti sigur de asta?”

Sânge cald mi s-a strâns în mână unde mi-am rupt tăietura din palmă.

„Cineva în satul ăsta are limba liberă.” Henrik se aplecă mai aproape. „S-ar putea să fie timpul să o tăiați.”

Dinții mi s-au strâns strâns când am dat din cap. Dacă vorbea cineva, aveam mai puțin timp decât credeam să obținem acea licență și să ne ridicăm blazonul peste *Aster*. Abia atunci am avea protecția Consiliului Comerțului pentru a ne împiedica să ne băgăm un cuțit în spate.

Henrik își luă ceasul de buzunar și își închise registrul, vârându-și pe amândouă în jachetă. „Ne vedem peste trei săptămâni.”

S-a ridicat și eu m-am uitat în spatele cabinei, așteptând până când ușa taverei s-a deschis și s-a închis înainte să-mi mai turnez un pahar de secară. Știam de la început că ne jucăm cu focul lucrând cu familia Roth, dar riscul a dat roade. Chiar dacă aș putea simți cadru atent pe care îl construiseam zdrăgănind în jurul meu, amenințând să se prăbușească.

Am ridicat paharul și mi-am înclinat capul pe spate, lăsând să-mi ardă secara în piept. Existau o sută de moduri diferite în care acest lucru ar putea merge prost și nu lipseau lamele pe care le puteam găsi la gât. Până să ieșim din nou pe apă, trebuia să fiu sigur că am scăpat de cel puțin unul dintre ele.

ISOLDE

A fi singurul Sărat de pe o navă avea avantajele sale până când cineva a lăsat un șobolan mort în hamacul tău.

Am stat în lumina slabă a cabinei echipajului, privind în jos în materialul matlasat. Mirosea a mucegai și secară, dar era cel mai cinstit pat în care dormisem vreodată. Tot ce aveam în Bastian era cumpărat din sângele altcuiva.

Nu mi-a lipsit focul cald al camerelor mele, pilotele fine sau covoarele de pluș care acopereau podeaua de marmură de la Azimuth House. Singurul lucru care mi-a lipsit a fost cineva care nu mai era acolo.

Am pescuit biata creatură fără viață din hamacul meu de coadă, ținând-o departe de mine. Pata de sânge pe care a lăsat-o în urmă ar fi de mică importanță, dar mesajul era o altă chestiune. Era un obicei vechi și îl văzusem de multe ori pe navele mamei mele.

Dragele nu erau treapta cea mai de jos a unui echipaj, dar au atras cele mai multe suspiciuni. Acuzațiile de buzunare de pietre prețioase la scufundare sau de vânzare de locații cache altor comercianți erau ceva cu care trebuia să se confrunte fiecare dragă, dar erau dezavantaje pe care nu le-am suferit niciodată cu adevărat, deoarece mama mea a angajat fiecare membru al echipajelor în care fusesem. A face o mișcare împotriva mea însemna să fac o mișcare împotriva marelui negustor de pietre prețioase Holland și acesta era un risc pe care nimeni nu era dispus să-l asume.

Dar nu mai eram pe Marea Nenumită. De îndată ce mi-am predat cerceii și rochia, Simon mă dusese la docuri, unde Luna *aștepta*. De îndată ce l-am întâlnit pe cârmaciul ei, știam că nu va fi la fel de ușor ca pur și simplu să faci o plimbare până la Narrows. Dar o rozătoare moartă atârând de vârful degetelor mele nu era nimic în mizeria pe care o lăsasem în urmă în Bastian.

Am urcat treptele coridorului înapoi spre punte și lumina soarelui mi-a lovit fața, vântul îndepărtând duhoarea care plutea dedesubt. Echipajul era la lucru, iar navigatorul, Burke, era la cârmă, cu ochii urmărindu-mi calea în timp ce treceam spre balustrada babordului. Eram la mare de aproape o săptămână și nu câştigasem favoarea nimănui. N-aș face-o decât dacă am început să pun monede în poșeta cârmaciului cu o grămadă de pietre prețioase dragate.

Am aruncat șobolanul în apă, întorcându-mă pe călcâie pentru a scana catargele de deasupra până l-am zărit pe Yasmin, bosunul principal al navelor. Părul ei lung și blond era

legat într-o serie de noduri între omoplați și își reținea un zâmbet care i se rupea pe buze. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că șobolanul a fost fapta ei sau poate cea a lui Darin, unul dintre marinarii care i-a încălzit patul. Nu aveau o loialitate neclintită față de *Luna*. De fapt, eram sigur că își desfășurau propriile tranzacții secundare pe navă. Șobolanul fusese mai degrabă să se asigure că știu unde mă aflu. Aici, nu eram de neatins așa cum fusesem în Bastian și asta mi-a plăcut. Speram doar că nu m-a ucis.

— Ce a fost asta, dragă? Burke ma privit peste cârmă.

„Doar un pic de distracție”, am mințit, înfigându-mi degetele mari în centură. Mi se simțeau șoldurile goale fără greutatea instrumentelor mele de dragare. Nu m-am putut obișnui.

Și-a smucit bărbia spre unul dintre mâneți, făcându-i semn să preia volanul și mi-a făcut semn spre pasajul care ducea la camera cârmaciului. Am răsuflat lung, uitându-mă la ornamentele din lemn sculptat care împodobeau ușa.

Aveam exact un echipaj din care să aleg când m-am dus la Simon și i-am cerut să mă urce pe o navă din Bastian. Cârmaciul de la *Luna* mă luase fără îndoială când citise scrisoarea lui Simon și avea o singură cerință: să semnez un contract pe un an de dragat pentru el. A fost un preț mic de plătit când nu era numele meu în partea de jos a acelui pergament. Nu mai eram Isolda. Eu eram Eryss. Și am terminat de scufundat pentru oricine în afară de mine.

De îndată ce ajungeam la Ceros, părașem *Luna* și nu mă uitam niciodată înapoi. Nu exista nicio cale de atac împotriva unei dragă care-și încălcase contractul dacă ea nu exista de fapt. Nici măcar în ochii noului Consiliu al Comerțului.

Munca echipajului a bătut pe puntea superioară în timp ce m-am afundat în pasaj și m-am aplatizat de perete când stryker-ul a intrat cu un fazan smuls. strâns în fiecare mână. Burke transmitea deja calvarul cu șobolanul cârmaciului când am intrat pe ușă și nu părea încântat.

Ochii negri ai lui Zola s-au ridicat spre mine când am pășit înăuntru, dar el nu s-a ridicat de pe scaun. Era un păun cu pene plictisitoare, evident din Îngustă, și nu eram sigur ce făcuse în Marea Nenumită în primul rând, cu atât mai puțin cum îi fusese permis să arunce ancora acolo. Singura explicație era că avea un fel de schemă, una care trebuie să beneficieze pe cineva care conta. Dar a fost nevoie de curaj să valseze în Bastian fără permis. I-aș da asta.

„Eryss?” Zola s-a uitat la mine, așteptând o explicație.

Mi-am păstrat tonul ușor, având grijă să nu-i întâlnesc ochii prea mult timp. Nu mi-a plăcut cum încerca mereu să-mi țină privirea.

„Știi cum sunt echipajele.”

„Da, da”, a spus el.

A pus pana în mână, abandonând scrisoarea pe care o scria, iar ochii mei au zăbovit asupra umilei pane de prepeliță din care a fost făcută. Mama mea le-a dăruit negustorilor și comercianților loiali care i-au licitat o pană făcută cu pana lucioasă, cu vârful negru, a unei lebede care fluieră – un simbol al reputației. Un fel de coroană imperioasă pentru cei pe care i-a considerat demni de atenția ei și dovezi că ai avut puterea lui Holland în spatele tău. Dar acest bărbat era doar un potențial comerciant, care nu numai că era puțin probabil să mă recunoască, dar nu va fi niciodată suficient de important pentru a-i da atenția mamei.

„Nu îmi permit să-mi pierd noua dragă”, a continuat el.

mea dragă.

Cuvintele îmi făceau dinții să scrâșnească. Însuși faptul că stăteam aici era dovada că, pentru prima dată în viața mea, nu aparținem nimănui. Dar cineva ca Zola nu ar înțelege niciodată asta. Probabil că și-a aparținut doar lui.

Mută-o aici până ajungem la Ceros. Zola a direcționat ordinul către Burke.

Mi s-a ciupit sprânceana. "Ce?"

„Veți rămâne aici în camerele mele până când vor avea timp să se obișnuiască să aibă un Saltblood la bord.”

Sânge sărat. Malul a fost unul înjositor, folosit pentru a identifica oamenii din Marea Nenumită, unde apa era ca o saramură amară. Aici, în Strâmtoare, marea era diluată cu apa dulce a râurilor care se aruncau de pe malul lor.

Nu este necesar”, am spus, puțin prea puternic. „Și nu-mi pasă dacă se obișnuiesc cu mine. Imi pot purta singur de grija.”

„Ai semnat un contract. Și dacă cineva decide să te evidențieze în miezul nopții, voi fi pierdut o dragă înainte de a ajunge chiar la prima noastră scufundare.”

Timonierul a avut idei înalte despre efectuarea scufundărilor odată ce noul Narrows Trade Council i-a acordat o licență comercială. Dar se păcălea singur. Luna nu era echipată pentru scufundări cu pietre prețioase și nu se făcuse nici măcar o pregătire. Nici măcar nu văzusem o hartă a mareelor printre hărțile din cartierele lui. Omul habar n-avea ce face.

„Voi dormi în cabina echipajului. Ca toți ceilalți.” Cuvintele au ieșit plat. Nu am refuzat politicos. Prefer să mă bag într-un portbagaj din magazia și să plec câteva zile decât să dorm în apartamentul lui Zola.

Mâinile i se întinseră pe birou în timp ce se împingea stând în picioare și lungimea hainei lui negre alunecă de pe scaun, căzându-i până la glezne. Privirea lui era fixată asupra mea în timp ce a înconjurat biroul și s-a oprit atât de aproape de mine încât, când s-a uitat în fața mea, nasturii jachetei lui m-au periat mâneca.

Ochii lui argintii erau reci în timp ce îi țineau pe ai mei și, după o clipă, s-au mișcat, coborând peste gura mea, până la bărbia mea.

„Pot înlocui orice deckhand, stryker sau bosun cu alți o sută în Ceros”, a spus el. „Dar Simon a spus că ești un dragator cu o îndemânare neobișnuită. Acestea nu sunt ușor de găsit.”

Ochii mi s-au îngustat asupra lui, bățile inimii mi s-au accelerat doar puțin în timp ce i-am căutat în ochii vreun sens mai profund din spatele cuvintelor. Dar Zola nu putea să știe că sunt un înțelept. Tatăl meu se asigurase de asta.

„Pot avea grijă de mine”, am spus din nou.

"Amenda." Tonul i s-a acru în timp ce a înaintat încă un centimetru, lăsând înălțimea să planeze peste mine, dar nu m-am clintit, ținându-mi picioarele plantate. El a vrut să-mi fie frică de el, și am fost. Dar nu aveam de gând să-l las să vadă.

Capul i se întoarce în cele din urmă spre Burke. „Oricine o atinge și își va pierde un membru pe care l-a ales.” Cuvintele au crescut spini.

Zola nu se pricepea să-și ascundă iritația, clar deranjat că îmi păsa atât de puțin de atenția lui. Dar nu aveam de gând să-i mângâi ego-ul, chiar dacă îmi dădea ceea ce aveam nevoie. Era o ușă care era greu de închis odată ce a fost deschisă.

Burke nu s-a uitat la mine, dar i-am simțit gândurile plutind în direcția mea. Echipajul nu ar fi singurul care ar avea de suferit dacă ar încălca decretul cârmaciului. În calitate de

secund în comandă, Burke avea să suporte o pedeapsă pentru că nu i-a controlat, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era să aibă un motiv să mă supără.

Zola l-a dat afară cu un semn de mână. „Asigură-te că sunt gata să facă port.”

Burke părea că încă se dezbate dacă să protesteze împotriva ordinului lui Zola, dar s-a gândit mai bine la asta, ieșind și lăsându-ne pe noi doi în pace.

„Fă port?” am întrebat, încercând să citesc jurnalul deschis din colțul biroului lui. „M-am gândit că nu vom mai fi în Ceros pentru câteva zile.”

Și-a găsit drumul înapoi în jurul biroului, cu ochii de la mine acum. „Nu vom face.”

„Atunci unde ne oprim?”

„Avem trasee în Narrows, la fel ca și în Marea Nenumită. Facem opriri.” Sarcasmul i-a schimbat ritmul discursului. Mierea otrăvită care fusese acolo cu câteva clipe în urmă dispăruse acum și omul de care se temea echipajul se întorsese. Zvonurile de sub punte au fost că și-a îngropat cuțitul în pieptul ultimului său stryker cu doar câteva săptămâni înainte de a ajunge eu pe *Luna*.

Mi-am mușcat limba, înghițind cearta care îmi urca pe gât. Fiecare zi în care eram pe apă era o altă zi în care cineva o căuta pe fiica lui Holland și pe legendara piatră prețioasă pe care o furase. Trebuia să ajung la Ceros înainte ca cineva să mă găsească.

Zola își întoarse privirea spre pergamentul din fața lui. Bordul de lemn care înconjura biroului era singurul lucru care împiedica conținutul să alunece atunci când nava se înclina sub un furtună. M-am aplecat spre stânga, contracarându-mi instinctiv propria greutate.

„Dacă asta e tot, am de lucru”, a spus el.

Era o creatură care trebuia să simtă că dă lovitură. În mai mult de un fel, mi-a amintit de mama mea – roțile se întorc mereu. Întotdeauna complotând și complotând.

Am închis ușa în urma mea și am ieșit înapoi pe punte, în timp ce sunetul vocilor se ridica peste vânt. Orizontul era o linie groasă de albastru care ne înconjura în toate direcțiile, o culoare care s-a adâncit înainte de a se amesteca perfect în mare.

Burke a trecut pe lângă mine, mergând drept spre arc și și-a ridicat o mână pentru a-și proteja ochii de lumina soarelui. Mi-am mijit ochii, încercând să văd la ce se uită, dar abia după ce norii s-au limpezit, am putut distinge așchiul întunecat al coastei, departe în depărtare.

Inima mi-a sărit în gât când am văzut-o. Teren. Nu nisipul roșu sau stâncile stâncoase care alinau țărmurile Mării Nenumite. Trecuserăm oficial în Narrows, o casă de crofter și pescari aflat la nord de Bastian. Apele sale albastru-verde au fost bântuite de furtuni care erau obiect de legende. Era și ultimul loc, speram, în care mama se va gândi să mă caute.

„Ce oraș este acesta?”

Burke râse printr-un mormăit, sprijinindu-se de balustradă pentru a scuipa în apa de dedesubt. „Oraș? Există doar unul dintre cei din Îngustă, dacă vrei să-i spui așa — Ceros. Acesta este doar Dern, satul unui crofter putrezit. Dar există o tavernă și mai mult decât pește și păsări de mâncare.” Se întoarse înapoi spre cârmă, ținându-și mâinile în jurul gurii. „Ursiți nordul șase grade! Pregătește-te să scoți cearșafurile!”

Echipajul se mișca deja, găsindu-și locurile pentru a începe secvența de acțiuni care aveau să ducă nava în port. Am întins mâna, simțind sub cămașă poșeta mică de piele, care atârna de lanțul lung de aur de la gâtul meu.

Nu exista nicio modalitate de a-l aduce pe tatăl meu înapoi sau de a călători prin firele timpului pentru a-l salva. Nu exista nicio modalitate de a-i spune versiunii mai tinere a mea să-l ia de mână și să fugă, așa cum știam eu că vrea să o fac.

O părăsire pe mama mea i-ar submina comerțul și puterea pe care o strângea rapid în Marea Nenumită.

Era un singur lucru pe care îl ura mai mult decât să piardă, și asta era ideea de a pierde în fața Narrows. Când ancoram în Ceros, mergeam la Camera Consiliului Comerțului. Aș cere să-l văd pe maestrul Gem Guild care nu ar fi niciodată suficient de bun pentru Olanda. Și apoi i-aș înmâna lucrul care ar putea-o scufunda – miezul nopții.

Vântul s-a înălțat, împingând *Luna* spre țărm, și m-am uitat în jos la stropi de apă albă care tăia în jurul santinei. Nu am navigat niciodată în apele Înguste sau nu am așezat picior pe malurile ei. Dar am avut o senzație solidă în intestin în timp ce priveam cursa mării sub navă.

Nu o lăsasem doar pe mama mea în Marea Nenumită. Mi-am părăsit casa. Locul în care respirasem pentru prima dată. Dar puteam simți în oasele mele că aceste ape necunoscute erau locul unde l-aș lua ultima.

4

SFÂNT

Clove stătea pe o ladă răsturnată, trecându-și tăișul ascuțit al cuțitului în jurul gurii sticlei albastre, cu aceeași privire calmă și sigură pe care a avut-o întotdeauna.

Aceasta nu era o treabă pe care am putea-o face pe navă. Cu cât echipajul nostru în continuă schimbare știa mai puțin, cu atât mai bine. Barmanul de la tavernă, însă, ne era dator de o sută de ori și era în interesul lui să ne lase să avem camera de la capătul holului în care să lucrăm când am venit la Dern. Plata noastră a fost secara Sowan nemarcată pe care am lăsat-o în urmă.

Clove a întors sticla într-un cerc până când sigiliul de ceară a fost rupt și apoi a scos dopul înainte de a mi-l înmâna. Folosirea secară pentru a face schimb de geme false fusese ideea lui de la început, iar schema ne făcuse cea mai mare parte din moneda pe care o folosisem pentru Aster . Dar nu ne-am contat pe faptul că secara se va dovedi a fi atât de populară în taverne și trebuia să avem grijă să nu-l lăsăm să scape de sub control. Dacă am fi prinși, ne-ar putea costa permisul pe care îl așteptam.

Am pus sticla pe masă lângă ceilalți. Această ladă anume nu și-ar fi găsit drumul către o tavernă sau cabinetul unui membru al breslei din Ceros.

Am deschis punga de catifea pe care mi-o dăduse Henrik și am turnat pietrele prețioase roșii pe o tavă de lemn, numărându-le în seturi de douăsprezece cu vârful cuțitului meu. Ar fi patru sticle care ar conține câte o duzină de pietre fiecare, unele false și altele autentice. Comercianții de pietre prețioase din Ceros nu ar fi în stare să facă diferența decât dacă ar avea un înțelept de pietre prețioase în sarcina lor și, chiar și atunci, nu ar putea raporta acest lucru Consiliului Comerțului. Nu atunci când le cumpăraseră în mod ilegal, în primul rând. Era genul de comerț din care toți cei implicați aveau de pierdut. Au fost, de asemenea, să câștige o mulțime de monede.

Privind acum berilul roșu, greutatea riscului pe care ne-am asumat s-a așezat puternic în centrul pieptului meu. Am făcut schimb de sume mici de multe ori înainte, dar Felix Roth ar fi mai devreme să ne evidențieze decât să piardă un pachet atât de valoros. M-am întrebat ce făcuse Henrik pentru a-l convinge că era o idee bună.

„Nu este diferit de orice altă afacere pe care am făcut-o”, a spus Clove, citindu-mi gândurile. Genele lui deschise au prins lumina în timp ce rula blocul de ceară roșie peste flacăra lumânării de pe masă.

Am aruncat primul set de doisprezece în sticla deschisă în fața mea. Pietrele nu au fost niciodată urmărite până la noi pentru că, tehnic, noi nu existam. Nu eram comercianți sau negustori și nimeni nu știa de unde vine secara, așa că nu putea fi urmărit așa. Chiar și așa, ne întindeam norocul după aproape doi ani în care am fost curier pentru familia Roth. Dacă Henrik avea dreptate și existau zvonuri despre *Aster*, eram fără timp.

Pietrele prețioase s-au scufundat pe fundul secară, dispărând în lichidul întunecat. Când am terminat cu ultimul dintre ele, am pus dopurile de plută și m-am aplecat în față, lăsându-o pe Clove să picure ceara înmuiată într-un flux constant peste gâtul fiecărei sticle. Ceara s-a ușurat pe măsură ce se răcea pe sticlă și el a rotit-o cu o mână fermă de trei ori până când dopul a fost resigilat.

"Așa de? Cine crezi că vorbește?" Clove a stins lumânarea, punându-și ambele coate pe genunchi.

Ochii mei s-au ridicat pentru a-i întâlni pe ai lui. „Gerik?”

"Eu nu cred acest lucru. Dacă dispărem, la fel dispăre și moneda pe care i-o dăm", a spus Clove, sceptic.

„Poate că altcineva este dispus să-i plătească mai mult.”

Gura i se turti. Probabil că se gândea la același lucru cu mine. Dintre toți cârmacii din Narrows care încercau să-și înființeze propriile operațiuni comerciale, Zola era singurul pentru care îmi făcusem vreodată griji. Era nerăbdător și iute să profite de orice ocazie i-a venit, lipsind loialitatea față de aceste ape pe care o aveau alți cârmaci. Așa ajunsese să fie comisarul pentru o mână de comercianți cu sânge sărat din Bastian. A fost o treabă pe care nu aș face-o pentru o întreagă cală plină de monede.

„Zola nu e o proastă. El știe că punem la cale ceva, am spus.

Ne-a urmărit mai îndeaproape în ultimele șase luni și eram sigur că știa că am depus o petiție pentru o tranzacție licență. Dar nu se aștepta ca noi să putem plăti pentru unul. Nu și când am navigat pe *Riven*. De asemenea, eram sigur că a depus o petiție pentru propria licență și, atâta timp cât avea moneda, avea toate șansele să o obțină.

Îmi spusese că mai mulți comercianți născuți în Narrows ar putea fi doar un lucru bun. Fără ei, Consiliul Comerțului Narrows nu s-ar opune niciodată Mării Nenumite. Dar credințele lui Zola nu erau față de Narrows. Erau pentru el însuși.

Clove a ridicat lada goală pe masă și a marcat colțul lemnului cu ceara umedă rămasă în linie dreaptă. A fost singurul marker de identificare pe care l-am folosit pentru a urmări pietrele dintre zecile de lăzi pe care le-am mutat în fiecare port.

"În regulă. Să iesim de aici." Am pus ultima sticlă înăuntru și m-am ridicat în picioare, punându-mi carcasa cu hărți pe spate.

Clove a stivuit o ladă plină peste cealaltă și le-a ridicat la pieptul lui, așteptând. Taverna devenise din ce în ce mai aglomerată pe măsură ce se întindea noaptea, dar nimeni nu avea de gând să se uite de două ori la o livrare de secară, mai ales la una programată în mod regulat.

Am descuiat ușa, lăsându-o să se deschidă înainte să ridic celelalte două lăzi și să pornesc pe hol. Era o noapte neobișnuit de rece și focul era deja stivuit, făcându-mi să simt aerul uscat în gât.

De îndată ce am ajuns la capătul scărilor, barmanul a coborât pe teighea spre noi, întorcând un pahar curat prin prosopul din mână. Am așezat lăzile pe scaun lângă mine și am ținut cheia de la ușă între noi.

L-a băgat în buzunar. "Trei săptămâni?"

— Trei săptămâni, răspunse Clove.

„Secara aia nu durează atât de mult în zilele noastre.”

— Sunt sigur că puțină apă va rezolva asta, spuse Clove pe sub răsuflarea lui.

Barmanul a ignorat acuzația. Nu trebuia să recunoască pentru a fi adevărat. În Narrows nu era un barman care să nu fi făcut același lucru.

„Rosamund spune că se vorbește despre construcția la care lucrează. Adevărat?” Am întrebat.

„Ce este pentru tine?”

Tonul barmanului nu s-a schimbat, dar strânsoarea lui pe sticlă s-a strâns suficient pentru ca eu să observ. Cea mai rapidă cale pentru el de a pune un cuțit în spate a fost să înceapă să repete zvonurile pe care le-a auzit la acel ghișeu.

„Cu cât oamenii sunt mai puțin curioși în legătură cu ce se află în acel dig, cu atât este mai probabil să apar în continuare cu secara ta”, i-am amintit.

Asta i-a atras atenția. Puse paharul pe stiva în spatele lui, aruncându-i cârpa peste umăr.

"Cine vorbește?"

Bărbia îi coborî, vocea coborâtă. „Ucenicul ăla prost pe care îl are Ros.”

Privirea lui Clove s-a fixat pe a mea și a înjurat pe sub răsuflare.

Nash.

„S-a oferit să ofere detaliile construcției oricui dorește să plătească o pungă de cupru. Până acum, nimeni nu a făcut-o.”

Oamenii care speculează a fost un lucru. Dar Nash chiar știa ce se întâmpla pe acel dig. Și trei săptămâni a fost prea lung să aștept și să vedem dacă a găsit pe cineva interesat de informațiile pe care le vinde. Eram prea aproape ca să lăsăm totul să se destrame acum.

„Începe un nou zvon. Nu-mi pasă ce este, atâta timp cât nu are nicio legătură cu mine”, am spus.

Barmanul a dat un răspuns reticent din cap. "Ai înțeles."

"Sfânt!"

Numele meu a călătorit prin tavernă, purtând vocea ultimei persoane pe care voiam să o văd.

Clove s-a întâlnit cu ochii mei și am lăsat o respirație lungă, măsurată, înainte să mă întorc să o văd pe Zola sprijinindu-se cu un umăr în peretele de lângă foc. Navigatorul lui *Luna*, Burke, era alături de el. Jacheta neagră lungă a lui Zola aproape că a atins vârful cizmelor lui noi și am putut vedea strălucirea ochiurilor de alamă strălucind de unde mă aflam. În ultimele luni, venea și plecase din Marea Nenumită în aproape fiecare rundă a traseului său. Eram sigur că ne va fi dor de el.

— Trebuie să fi venit devreme, mormăi Clove.

Zola a ridicat o mână în aer, făcându-ne semn spre noi, iar eu am ezitat înainte de a ridica lăzile înapoi în brațe. Ne-am îndreptat spre ei în timp ce Burke își umplea pipa cu mullein, neinteresat.

Zola, în schimb, a prefăcut un zâmbet. Nu era un secret că era în căutarea sângelui nostru, dar erau apariții care trebuiau păstrate în Narrows. Mai ales dacă nu ai vrut ca cineva să-ți vadă cuțitul venind. Aveam amândoi un rol de jucat și, până acum, le jucasem foarte bine.

Am așezat lăzile la picioarele mele, luând mâna întinsă a lui Zola și tremurând. „Cum a fost Bastian?”

"Productiv." Zâmbetul lui Zola se lărgi.

Îl cunoșteam de multă vreme. Destul de lung pentru a recunoaște când juca jocuri. Dar lucrul cu Zola era că pentru el totul era sport. Asta a făcut dificilă despărțirea minciunilor de adevăruri.

Prima dată când i-am intersectat calea, Clove și cu mine tocmai începeam pe ceea ce avea să devină mai târziu traseul nostru neoficial. Făcusem o oprire în Ceros și, pe atunci, Zola nu era altceva decât un pontier care plutea de pe o navă pe alta. Acum, el își conducea propria rută comercială neautorizată în timp ce își aștepta licența, la fel ca noi ceilalți. Eram pregătiți să fim o competiție reciprocă în Narrows, dar Clove și cu mine nu eram o amenințare prea mare pe *Riven*. Nu era nicio îndoială în mintea mea că ar interveni dacă ar ști pe ce construiește Rosamund în debarcader.

— Te-ai îndreptat spre Sowan? Întrebă el, cu ochii căzuți spre lăzi.

Am dat din cap. "Obisnuitul."

— Ți-am spus că nu sunt bani în secară, Saint. Ar trebui să muțați pietre prețioase. De asta le pasă nemernicii acelor bresle din Ceros. Aveți încredere în mine."

„Într-o zi”, am răspuns, luptându-mă să evoc pretenția pe care o schimbăm de obicei.

Zola își făcuse un echipaj și avea destui prieteni în bresle pentru a se asigura că i se va acorda o licență, dar el era gunoiul de pe cizma fiecărui comerciant din Marea Nenumită. Mai ales că începuse să navigheze spre Bastian. A fost o mișcare asta îi câștigase disprețul oricărui potențial negustor de la Dern la Ceros și știa asta. Era născut în Narrows, dar nu era unul dintre noi.

„Știi, nu este singurul lucru pentru care plătesc monede bune. Coca *Luna* va avea scurgeri de cupru luni de zile odată ce ajung la Ceros.

Așa mergeau de obicei aceste discuții. Zola atrăgând atenția asupra unor comerțuri obscure. Eu mă prefac că arăt interes.

„În ce te-ai băgat acum?”

Am luat momeala, pentru că asta trebuia să fac. Orice ar fi tras înapoi de la Bastian îi pusese o sclipire autentică de lumină în ochi. Și dacă era suficient de entuziasmat pentru a se lăuda cu asta, ar putea fi de fapt ceva de care ar trebui să ținem cont. Asta a lucrat în favoarea mea cu Zola.

S-a aplecat înainte, atingându-mi mâneca jachetei înainte de a-și prinde brațul în jurul umerilor mei. Clove s-a îndreptat lângă mine, mâna îndreptându-se spre cuțitul băgat în spatele curelei lui. Dar Zola nu ar face nicio mișcare aici. Nu pentru a vedea toată lumea.

„Tipul de bunuri pe care nimeni nu le *face*.”

Mi s-a încruntat sprânceană în timp ce l-am studiat. Cel mai probabil secara din burta lui îi răsucea cuvintele. Avea o înclinare atât a vocii, cât și a umerilor lui, care de obicei nu era acolo.

L-am alungat și el a râs, întinzând mâna spre sticla și umplându-și paharul.

— Nu ai avut niciodată simțul umorului, Saint.

— Poate că nu, am spus, verificându-mi ceasul.

Eram pregătiți să plecăm în zori, dar mai era de lucru în seara asta. Lucru pe care nu am vrut ca nimeni să o observe.

Zola și-a luat timp înainte să deschidă gura să vorbească din nou, dar a tăcut când ușa de la stradă s-a deschis și privirea i-a trecut pe lângă mine.

M-am întors, oprindu-mă scurt când o față pe care nu o recunoșteam a apărut printre zecile de altele care umpleau taverna.

O față cu părul negru, cu o pereche de ochi albaștri pal, împânziți de gene întunecate, împinse ușa cu un braț. Sub celălalt, avea câteva bucăți lungi de pergament rulat, care semănau cu hărți.

— Nici nu e rău să te uiți, murmură Zola, cu un zâmbet ondulat pe buzele lui subțiri. „Eryss!” strigă el, atrăgându-i atenția.

I-a luat o clipă să-l găsească și a ezitat înainte de a se îndrepta spre noi, privirea ei zburdând de la Zola la mine și Clove și înapoi, în timp ce țesea printre mese.

„Îți găsești în sfârșit pe cineva dispus să se urce în patul tău?” Clove îi aruncă Zola o privire plictisită. Nu am avut timp pentru asta.

Dar Zola a râs din nou, bătându-l stânjenit pe spate pe Clove. „Nu există nicio monedă care să fie făcută în dragoste.”

Fata s-a oprit în fața Zolei, reajustând pergamentele de sub braț. Părul ei lung și negru i s-a vărsat prin deschiderea jachetei și abia după ce și-a împins gluga pe spate pentru a-i cădea pe umeri mi-am dat seama că nu era negru. Era cea mai închisă nuanță de roșu. Genul care arăta ca fire de foc când lumina îl atingea.

Țesătura netedă a jachetei ei era de culoarea mușchiului care stătea agățat de balustrada Rivenului, dar era așezat cu nasturi strălucitori de alamă și cizmele ei erau uzate, dar nu ponosite. Nu avea înfățișarea pe care o aveau toți ceilalți din tavernă, de parcă ar fi fost cioplită din fildeș. Cu siguranță nu era născută în Narrows și, în mod clar, nimeni nu-i spusese că Saltbloods nu s-au aventurat dincolo de portul din Dern. Dacă Zola avea de gând să o defileze din port în port, i-ar fi primit doar genul de atenție pe care ea nu și-a dorit.

— Noua mea dragă, spuse Zola.

Ochii lui Clove m-au găsit din colțul privirii. Zola spunea de ani de zile că va începe să facă scufundări de îndată ce i-a ieșit permisul. Asta nu explica de ce încă zâmbea ca o pisică.

A apucat-o de brațul fetei, trăgând-o lângă el, dar de îndată ce degetele lui au atins-o, ea s-a eliberat, aruncându-i o privire încordată. O fulgerare rapidă de furie îi întunecă fața înainte de a face un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să o arate. Salvaa fața, dar era clar că voia să-i vedem premiul.

El a continuat, povestind detaliile mai ample care o aduseseră pe nava lui, dar când am aruncat o privire la fata cu coada ochiului, ea ridicase o mână spre lumânarea de pe masa de lângă noi, trecându-și absent vârful degetelor peste flacăra dansând pe fitil.

— Nu este cel mai prietenos cârmaci, nu? Zola s-a întors să-mi întâlnească din nou ochii. "Haide. Unde sunt manierele tale, Sfinte?"

Maxilarul mi s-a încheștat când m-am întors în cele din urmă să o privesc și aproape imediat mi-am dorit să nu fi făcut. Pistrui împrăștiați pe pielea ei măslinie, trasându-i peste pomeți, de-a lungul maxilarului, până la deschiderea cămășii ei unde se vedea golul gâtului.

Și-a ținut mâna peste flacăra încă o clipă înainte de a o ridica între noi, întâmpinându-mi ochii. Ea nu clipi nici măcar. — Eryss, spuse ea, așteptând.

Zola s-a străduit să deschidă o sticlă proaspătă de secară în timp ce i-am luat mâna și degetele ei calzi le-au trecut peste ale mele, trimițând o baltă de căldură învolburându-mi în palmă. De la lumânare, mi-am dat seama. Dar de îndată ce am simțit-o, mi-am tras mâna

de a ei, făcând un pas mic înapoi, iar capul ei s-a înclinat în timp ce ochii ei s-au îngustat asupra mea.

Mi-am dat seama că încă așteaptă un răspuns.

„Elias.” Numele meu s-a rostogolit de pe limbă atât de ușor încât mi-a făcut să se răcească sângele doar pentru o clipă. Pentru că nu era cea după care eram cunoscut. Nici măcar nu plănuisem să o spun. De fapt, nu auzisem numele rostit cu voce tare de ani de zile.

Ochii ei mi-au studiat gura, de parcă ar aștepta să o spun din nou, iar mâna care tocmai fusese în a ei mi-a găsit instinctiv buzunarul. Era ceva la ea care îmi făcea părul de pe ceafă să stea pe cap.

În cele din urmă, Zola a deschis sticla, întorcându-se înapoi către noi. — Așa e mai bine, spuse el cu un pas de ridicol. „Veți descoperi că acest cârmaci este obiectul legendelor în aceste ape.” Zola și-a scos pipa din buzunar, întinzând-o lui Burke pentru a fi umplută.

Îmi dădea dinții pe cap. Nu mi-a plăcut încrederea pe care am auzit-o în vocea lui. El pune la cale ceva. Ceva mare.

Fata s-a mutat lângă mine și m-am întors să-i văd ochii ațintiți pe lada de la picioarele mele. Cel marcat cu dunga întâmplătoare de ceară roșie. Buzele ei s-au răsucit într-o parte și mi-am dat seama că mâna pe care o ținuse peste flacăra lumânării se îndrepta absent spre sticle. De parcă nici nu ar fi vrut s-o facă.

Clove mi-a aruncat o privire, dar am privit-o prinzându-se, degetele ei strângându-se în palmă înainte ca ochii să se ridice spre mine. O floare roșie s-a aprins în obraji, făcându-i ochii gri-albaștri să strălucească.

Vocea lui Zola s-a pierdut în zgomotul tavernei, pe măsură ce încet, clacă împreună, bucată cu bucată. Poate că fata asta era o dragă, așa cum spunea Zola. Dar asta nu era tot ea. Era un singur motiv să te uiți de două ori la lada aceea de secară. Pietrele prețioase. Și singura persoană care ar putea ști că sunt acolo a fost un înțelept.

Avertismentul lui Henrik mi-a răsunat în minte. Dacă Zola se îndrepta spre Ceros pentru a strânge monede grele, vindea ceva. Sau *cineva*. Făcuse opriri în Marea Nenumită și ținea tot ce făcea acolo. Nici măcar stăpânii de port din Narrows păreau să nu știe ce alergă. Dacă vindea înțelepți cu pietre prețioase negustorilor din Ceros, avea prieteni mai puternici decât credeam.

Dar dacă această fată era o înțelept bijuterie care se îndrepta către blocul de licitație, nu părea că avea habar.

Mi-am dres glasul, smulgându-mi ochii de la dragă. Aveam preocupări mai mari decât orice ar fi avut Zola, dar dacă făcea schimb de înțelepți cu pietre prețioase, era pe cale să devină mai mult decât un comerciant născut în Narrows. În cele din urmă, ar putea finanța o întregă flotă cu acest tip de monedă.

„Bei ceva cu noi?” Zola își întoarse pipa în mână în timp ce trântea frunzele de mullein.

„Nu în seara asta”, am răspuns, ochii mei căzând încă o dată pe fată înainte să ridic lăzile de pe podea. Mâna ei era încă strânsă într-un pumn strâns, privirea ei evitându-se pe a mea.

„Să mergem.” Vocea lui Clove era aproape acum.

M-am întors, dându-i fetei spatele și căzând pe pas lângă el.

„Bine? Ce crezi din asta?” întrebă el, cu o voce plată.

M-am uitat din nou înapoi la dragă în timp ce am împins ușile. Ea mă urmărea.

„Cred că Zola a cumpărat un nou tip de comerț.”

ISOLDE

Cântecul berilului roșu îmi mai răsună în urechi chiar și după ce cârmaciul a dispărut pe stradă. Acei ochi albaștri îngustați lăsaseră un sentiment ca focul peste tot pe unde aterizaseră și încă îl simțeam acum, fantoma ei vie pe pielea mea.

Pentru o clipă, am fost sigur că mă văzuse. Ca și cum privirea lui ar fi păstrat în ei un fel de familiaritate. Un fel de cunoaștere. Dar cât de repede am observat-o, a dispărut din nou.

Acea piatră a fost una dintre primele pietre prețioase pe care mi le-a învățat tatăl meu, un zumzet scăzut care a rezonat în aer, iar sentimentul mi-a evocat instantaneu fața în mintea mea.

Am clipit, încercând să-l curăț înainte să-mi aducă un nod în gât.

— Nenorocit alunecos, mormăi Zola, scufundându-se în cabina de perete.

Ochii mi-au zăbovit încă o clipă pe ușă. Oricine ar fi fost tânărul cârmaci, avea să se facă ucis cu pietre prețioase în mișcare în sticle de secară. A fost inteligent, sigur. Dar o astfel de tranzacție a durat atât de mult înainte ca cineva să aibă mai mult de tine.

— Stai, îi ordonă Zola.

Mi-am tras privirea de la ușă, amintindu-mi de ce venisem în primul rând la tavernă. Burke stătea lângă el, aplecându-se deasupra mesei și pufnind din pipă. Fumul de mullein s-a învâluit în jurul meu, făcându-mi ochii lăcrimați.

Fără tragere de inimă, am găsit un loc vizavi de ei, punând jos graficele care mi-au primit. Doar mi-au confirmat suspiciunile despre Zola și *Luna*. Era peste cap dacă credea că vor lansa o operațiune de dragare. Există un motiv pentru care Marea Nenumită conducea comerțul cu pietre prețioase.

A apărut o tânără cu o eșarfă albastră legată în jurul coroanei capului, smulgând o sticlă goală de secară înainte de a-și îndrepta atenția asupra mea. "Ce pot să-ti aduc?"

— O oală de ceai, am spus, aruncând o privire către Zola.

Mi-a aruncat o privire înțeleghătoare înainte de a se întoarce pe călcâie. Bărbații cu ochi îngroziți și voci prea tari nu au deranjat-o, dar un cârmaci beat îmi era inutil. Periculoasă, chiar.

Zola și-a scurs paharul și și-a șters colțul gurii cu dosul mâinii. „Ai terminat de trecut peste topuri?"

"Eu am."

"Și?"

Am degajat masa, glisând paharul lui Zola până la margine, așa că am putea derula primul dintre pergamente. Erau învechite și greu de citit, dar erau mai bune decât nimic. Dacă să pregătesc *Luna* să se scufunde i-ar ține atenția departe de mine, așa face-o. Dar așa fi plecat înainte ca Zola să arunce ancora pe un recif.

Mi-am pus degetul pe diagrama sistemului de corali care șerpuia în centrul Narrows, cu notații pe roca de bază care se afla sub ele. Nu era prea mult recif despre care să vorbim, cu excepția celor care înconjură o insulă mică și un grup mare într-o zonă marcată ca Tempest Snare, dar era suficient cu care să lucrezi.

— Aici, am spus. „Acesta este un loc de început la fel de bun ca oricare.”

Ochii lui Burke s-au curățat instantaneu de ceață și s-a așezat drept, strângându-și dinții de pipă. Alături de el, expresia Zolei își pierduse o parte din ușurința arogantă.

"Ce?" M-am uitat între ei doi.

— Nimeni nu navighează pe Snare, răspunse Burke. „Și din motive întemeiate.”

"Ce? De ce?"

Zola adulmecă. „Este o capcană mortală. Părintele de mică adâncime se întind pe kilometri, iar furtunile te aruncă direct în ele. Sunt zeci de nave scufundate pe acele recife. Am putea la fel de bine să facem o gaură în fundul navei și să aruncăm ancora.”

„Nici măcar Sfântul nu navighează pe acele ape.” Burke își smuci bărbia în direcția ușii prin care dispăruse tânărul cârmaci.

Sfânt. Așa îi spusese Zola cârmaciul cu lăzile de secară, dar îmi pusese numele Elias. Nu știam de ce m-a surprins. Dacă timonierul era ceva ca și Zola, a fi mincinos era cel mai mic dintre defectele lui. Și, ca să fiu corect, nu i-am dat nici numele meu adevărat.

— Nu navigăm pe Snare, spuse Zola din nou, mai greu.

Tonul vocii lui îl făcu să pară nervos. frică, chiar.

"Amenda." Am oftat, întorcându-mă la următorul grafic. „Atunci, din câte îmi dau seama, cel mai bun pariu al tău va fi carnelian și zircon. Ambele pot fi găsite în șisturi, iar asta reprezintă jumătate din ceea ce ai în aceste funduri ale mării. Pietrele prețioase sunt ușor de localizat și ușor de dragat și puteți lucra la recife pentru a afla ce altceva se ascunde acolo. Odată ce ați actualizat diagramele, puteți elabora un plan mai amplu. Angajați mai multe dragere, găsiți...”

"Noi." Zola bătu cu degetul inelar de paharul gol.

"Ce?"

„*Noi.* Tu tot spui *tu.*”

„Noi”, m-am corectat, ținându-mi ochii pe pergament.

Am respins că Zola are un prost când am pășit prima dată pe *Luna*. Un pion care probabil era peste cap făcând favoruri unor oameni ca Simon în Marea Nenumită. Dar acest cârmaci nu a fost atât de simplu pe cât îl legasem eu prima dată. Avea propriile planuri și intenționa să le ducă la bun sfârșit.

"Și ce dacă? Pur și simplu aruncăm ancora oriunde și începem să aducem pietre prețioase?"

"Nu este atât de simplu. Există o planificare de făcut, iar *Luna* va trebui să fie echipată cu echipamentul potrivit."

— Bine că am expertiza ta, atunci. Zola drapat un braț peste spătarul scaunului său. „Ia-i lui Burke o listă cu ceea ce avem nevoie și o va primi în Ceros.”

L-am studiat chipul lui Burke, dar a fost distras de conversația de la masa alăturată, fumul ieșind din nările lui largi. Nu avea să știe primul lucru despre proviziile de care aveau nevoie pentru scufundări și asta nu avea nicio consecință pentru mine. Dar dragarea a fost cel mai bun pariu pentru a face monede după ce am făcut ceea ce trebuia să fac în Ceros și așa avea nevoie de o centură de unelte.

„Uneltele de care voi avea nevoie pentru a ajunge aici.”

„Nu ai încredere în mine?” a întrebat Burke, luându-mă cu garda jos când mi-am dat seama că încă mă asculta.

— Nu în mod deosebit, am spus. Probabil că nu știa o daltă cu ac fin de la o scobitoare.

O parte a gurii lui Zola se ridică. „Nu cumpăr uneltele șefului meu și nici nu le voi cumpăra pe ale tale.”

„De asemenea, nu încerci să-ți construiești comerțul pe spatele sefului tău.”

Ochii lui au început să se limpezească, postura leneșă a corpului i se îndreptă. „Comerțul meu este construit pe spatele *meu*.” Vocea lui căpătă un ton pe care nu îl auzisem până acum. Unul care mi-a dat fior pe coloana vertebrală.

Umerii mi s-au tras în spate, maxilarul mi s-a încheștat.

„Uite, nu știu de ce fugi în Marea Nenumită și nu-mi pasă. Dar știu că dacă mai era unde să mergi, nu i-ai fi cerut lui Simon să te pună pe *Luna*. Așa că nu te mai prefacă că ai cărți de jucat.”

Sentimentul acela neliniștit pe care îl simțisem în camera lui după aceea noon s-a întors când i-am întâlnit ochii. Nu mi-a plăcut ce am văzut acolo. El a avut dreptate. Chiar dacă nu știa cine este mama mea sau de ce m-am dus la Simon în acea noapte, știa că am nevoie de el pentru ceva. Și nu avea de gând să mă lase să uit.

— E un joc, Eryss. Numele pe care l-am semnat pe contractul lui suna gol în gura lui. „Totul. Breslele, consiliile, comercianții și moneda lor.”

Știam asta mai bine decât el. Și tatăl meu știa asta.

„Îți sugerez să începi să-ți dai seama cum să joci.”

Femeia s-a întors cu oala cu ceai și două câni agățate de degetul mic, dar de îndată ce le-a pus jos, Zola a întins din nou mâna spre sticla de secară.

În schimb, am alunecat oala spre mine, umplând una dintre cești. Pământul s-a învârtit în fund ca noroiul care pictează porțelanul, iar eu m-am strâmbat.

— Dacă vrei să dispari în Narrows, spuse Zola, ridicând paharul pentru a-mi atinge ceașca de ceai, atunci mai bine începi să te amesteci.

„Este tot ce este nevoie? Mă înec în aceeași secară în care îmi introduc de contrabandă pietrele prețioase și apoi voi fi unul dintre voi? A ieșit mai amar decât mi-am dorit și nu mi-a plăcut că m-a făcut să par de parcă mi-ar păsa.

Dar Zola nu părea să fi observat. Paharul din mâna lui s-a liniștit în aer în momentul în care cuvintele mi-au părăsit gura. Și deși nu eram sigur de ce, am fost imediat sigur că am făcut ceva greșit.

„Ce ai spus?” A pus paharul jos.

Am aruncat o privire către Burke peste masă. A tras pipa din gură.

Zola se aplecă mai aproape, cu vocea adâncită. „Asta face el? Sfânt? Contrabandă cu pietre prețioase?”

Ochii mei s-au îndreptat spre ușa pe care cârmaciul cu ochi albaștri a trecut cu doar câteva minute în urmă, acea dără arzătoare revenind la viață pe pielea mea.

Un rânjel furios i-a răsucit fața lui Zola și mi-am fixat privirea spre ceaiul din ceașcă, luând o înghițitură. Nu aveam de gând să-l dau pe cârmaci, dar ticălosul practic implora să fie prins. Simțisem berilul roșu de îndată ce am intrat în tavernă. Urechea mea era acordată chiar și la cea mai slabă piatră prețioasă. Dar de obicei eram mai bine să-l ascund.

„Și de unde știi mai exact că găsește pietre prețioase în secară?”

Pentru o clipă, am fost sigur că Zola mă înțelesese și gândul mi-a făcut stomacul să cadă. Îmi înclinasem mâna mai mult decât ar fi trebuit.

„A avut lada marcată. I-am văzut pe alții făcând-o în Bastian și Sagsay Holm”, am mințit.

Mă îndreptam mult prea aproape de adevăr, dar Zola părea să-l cumpere. Era ambițios, chiar dacă nu era inteligent sau discernător. Oamenii ca el nu erau decât șoareci care prind firimiturile. Oameni ca mama mea erau cei care se ospătau la masă. Asta nu însemna că Zola nu era o amenințare.

Burke sa uitat între noi, neliniștit, iar pumnul lui Zola a lovit masa, făcându-mă să trec.

„Așa stă pe apă. Plătirea unui echipaj. OMS știe câte pietre a mișcat. Desigur, nu face doar comerț cu secară.” Zola vorbea singur acum, dar sunetul vocii lui dispăru în timp ce trase o respirație lungă și constantă. Când a lăsat-o afară, era din nou sinele lui obișnuit și calm. „Ce spune Gerik?” întrebă el, întorcându-se către Burke.

„Nimic. Doar că pun niște secară la fiecare câteva săptămâni. Comerțul dvs. tipic de treaptă joasă sub nasul Consiliului Comerțului.”

Era un pariu să ai încredere într-un căpitan de port, dar nimeni altcineva dintr-un port nu știa mai multe despre ce se mișca în nave sau în casele negustorului.

Zola miji, uitându-se pe lângă mine cu o concentrare singulară, care era tulburătoare. „A făcut o petiție pentru o licență de comerț, iar acum conduce pietre prețioase.”

„Chiar dacă va obține licența, acea navă a lui va parcurge două sau trei rute înainte de a se scufunda”, a spus Burke.

Zola a avut idei grozave de a-și opera propria rută comercială în Narrows când i-a primit permisul. Dar tot ce-l văzusem făcând de când am pășit pe nava lui a fost să pretindă că nu este născut în Narrows. Era cea mai bună presupunere a mea despre motivul pentru care m-a luat. Poate că pentru el, efectuarea de scufundări de dragare așa cum au făcut-o în Marea Nenumită și a avea Sânge Sărat în echipajul tău te-a făcut cu un pas mai aproape de a fi unul singur.

„Trebuie să fim în Ceros în trei zile”, a spus el. „Asigură-te că echipajul nu rătăcește. Vom pleca mâine înainte de apusul soarelui.”

Burke dădu din cap.

Mi-am luat din nou ceașca, încercând să mă frământă mâinile ceva de făcut. Acum lucrurile se mișcau în direcția corectă. Nu-mi păsa de disputele și rivalitățile lor stupide. Trebuia doar să ajung la Ceros.

Zola își întinse mâna în vestă, scoțând o poșetă mică cu monede. L-a aruncat pe masă în fața mea.

M-am uitat la el.

„Pentru unelte.”

— Credeam că nu ai cumpărat unelte pentru echipajul tău.

„Cred că l-ai câștigat.” S-a ridicat în picioare și Burke l-a urmat, lăsându-mă singur la masă.

În câteva clipe, perechi de ochi m-au găsit din fiecare colț al camerei în priviri laterale rapide și ascuțite și priviri sinistre. Oamenilor din Dern nu le plăcea să aibă un Saltblood în taverna lor și au vrut să știu asta.

Am luat poșeta și am abandonat ceaiul, încheindu-mi jacheta înainte de a porni spre ușă. Nu mi-a fost ușor să recunosc, dar s-ar putea să fi obținut mai mult decât m-am chinuit cu acest cârmaci.

6

SFÂNT

Străzile din Dern erau liniștite după lăsarea întunericului, dar într-un sat atât de mic, nu trecea neobservat.

M-am aplecat de zidul de cărămidă de la colțul aleii, uitându-mă la lumina felinarului dintr-o fereastră de peste drum dansând peste pavaj. Femeia dinăuntru învârtea lână pe o roată, iar umbra i-a fost aruncată pe perete ca unul dintre spectacolele de păpuși cu coarde care se jucau pe străzile din Ceros.

Eram băiat prima dată când am văzut unul. Tatăl meu mă lăsase în sfârșit să vin cu el în oraș în călătoria lui anuală pentru a-și aproviziona barca de pescuit cu fire proaspete, cârlige și plase. Clădirile erau mai înalte decât orice văzusem vreodată, iar labirintul de poduri de frânghie care se întindea peste acoperișuri era ca ceva dintr-o poveste. Dar ceea ce capturasă cel mai mult imaginația mea erau corăbiile din Marea Nenumită care erau ancorate în port. Catargele falnice și pânza albă clară pictată cu crestele comerciantului. Munca aglomerată a echipajelor de pe punți.

Tatăl meu m-a făcut să aștept în afara casei comerciantului în timp ce el își făcea cumpărăturile, dar m-am cățărat pe una dintre vițele groase, înnodate, care acopereau peretele de est, până la o fereastră, ca să pot urmări cum comercianții își făceau treburile de dedesubt.

Chiar și când eram băiat, o văzusem – diferența extinsă dintre Saltbloods bine îmbrăcați și oamenii din Narrows care își vindeau bunurile. Auzisem vorbindu-se în Cragsmouth despre ei, dar nu exista niciun motiv ca cineva din Marea Nenumită să vină într-un sat ca al nostru. Era prima dată când văzusem o rasă ca a lor și, când plecam din port, îmi imaginam o creasta Narrows pe una dintre acele nave. Acum că Ceros avea propriul Consiliu Comercial și capacitatea de a acorda o licență, aș fi navigat pe unul dintre ele, așa cum și-a dorit tatăl meu.

Lovitura blândă a picioarelor goale pe piatră a răsunat pe alee și mi-am smuls ochii din umbră, privind întunericul. Fata a apărut o clipă mai târziu, cu chipul ei palid fulgerând în lumina lunii. S-a ascuns în umbra mea de perete, uitându-se la mine cu ochi mari și întunecați.

„Sunt pe o stradă, a treia clădire pe stânga. Este apartamentul de la ultimul etaj”, a spus ea.

„Te-a văzut?”

Ea a clătinat din cap, ridicând o mână deschisă între noi.

Am scos un cupru din vestă, ținând-o în sus. Când a încercat să o ia, l-am ridicat mai sus, departe de ea. „Nu da asta oricui. Folosește-l pentru a lua cina, am spus. „Fă cum ți-am spus și voi avea o altă comisie pentru tine data viitoare când voi veni la Dern. A intelege?”

Gura ei s-a răsucit într-o parte înainte de a da din cap fără tragere de inimă, iar eu i-am apăsător moneda în palmă. O astfel de fată avea mai multe griji decât jumătate din satul ăsta. Un frate de hrănit. O mamă de care să aibă grijă. Dar dacă ar fi deșteaptă, m-ar vedea așa cum sunt: o șansă. Nimeni altcineva nu avea de gând să-i dea una.

Degetele i s-au închis peste monedă și a plecat, dispărând după colț.

Mi-a fost foame de destule ori ca să știu că aricii ca ea făceau cele mai demne suflete de încredere în orice port și aveam nevoie de cineva care să nu fie observat. Data viitoare când *Riven* a aruncat ancora, probabil că fata avea să aștepte în afara tavernei și eu mă voi ține de promisiunea mea. Nu aveam de gând să-i schimb averea putredă – asta era o sarcină numai pentru ea – dar măcar avea să ia câteva mese calde din mine.

Am ieșit de pe alee și am urmat mersul pe strada următoare. Am numărat trei clădiri înainte de a găsi ușa pe care o căutam și m-am uitat la ferestrele de deasupra înainte să o deschid. Scările erau înguste, picurând cu ultimul strop de ploaie care se scursese prin acoperiș. Le-am urcat cu pași lenți și tăcuți, trecând ușă după ușă. În spatele lor, auzeam voci și sunete de linguri care zgârieau boluri. Un bebeluș care scâncește.

Scările se terminau la ultimul etaj, unde o ușă din scânduri de lemn care odată era vopsită în roșu a fost fixată în peretele de tencuială crăpat. Mi-am strecurat cuțitul din spatele curelei, ascultând. Înăuntru era liniște, ceea ce însemna că era singur și asta era mai simplu. Mai curat și, dacă era vorba de vărsarea sângelui. Și s-ar putea.

Am introdus vârful lamei în jamb și l-am alunecat în sus, prinzând șurubul de cealaltă parte. A fost nevoie de două încercări pentru a-l ridica suficient pentru a împinge ușa să se deschidă, iar apoi lumina din apartament s-a revărsat în hol. Fiecare colț al camerei minuscule era vizibil din prag. Un pătuț simplu, un birou mic. Camera era mică și goală, dar dovezile cuiva care locuia în ea se aflau în pătura de mozaic împăturită peste un scaun și câteva cărți așezate îngrijit pe un raft sculptat grosolan. Vederea aproape că mi-a făcut să râd. Lui Nash îi plăcea să ne privească cu dispreț când am venit la Rosamund, dar viața lui nu arăta atât de diferită de a mea.

Lângă fereastră, a fost aplecat peste vasul de spălat, frecându-și fața cu ambele mâini înainte de a culege apa și a o trage prin păr cu degetele. Bretele îi atârnavă de talie și cămașa era desfăcută, de parcă tocmai și-ar fi terminat munca la debarcader. În alte câteva minute, probabil s-ar fi îndreptat spre tavernă.

Am pășit înăuntru, traversând podeaua cu pași tăcuți, așa cum mă învățase tatăl meu să fac când prindeam păsări pe câmp. Întotdeauna am avut o greutate în intestin în acele dimineți, o vinovăție care nu m-a părăsit. Dar nu era acolo acum. Trecuse mult timp de când nu mai simțisem asta.

Nash s-a ridicat, împingându-și degetele care picura în castron, iar eu m-am oprit în spatele lui în timp ce el își trecea ambele mâini ude prin păr. În momentul în care mi-a văzut reflexia în oglindă, a înghețat.

Picurarea lentă din hol era singurul sunet, cu excepția pentru că vântul bătea oblonul afară. Dacă ar striga, cineva ar putea să-l audă. Sau s-ar putea să nu. Într-un loc ca Dern, probabilitatea ca cineva să alerge până aici să-l ajute era mică.

Părea să se gândească la același lucru, cu ochii frenetici în timp ce își trecea prin opțiunile. Când în cele din urmă s-a întors cu fața spre mine, vocea lui încă călărea pe bravada. Dar am putut vedea în ochii lui că era speriat nenorocit. "Ce dracu faci aici?" Privirea lui a căzut spre mâna mea bandajată.

nu am raspuns. Ce rost avea asta?

Înmulțumirea pe care o avusese la dig aproape dispăruse acum. Aici, el a fost doar un prost care și-a făcut un inamic pentru care era complet de neegalat.

Am făcut un pas spre el și a ridicat o mână între noi, cu respirația mai greu decât în urmă cu câteva secunde. „Ce este asta, Sfinte?”

„Cred că știi ce este asta.”

Ochii i s-au mărit și s-a dat înapoi, mai aproape de fereastră.

„Știu că ai vorbit. Acum trebuie să ne dăm seama ce să facem în privința asta.”

Ochii lui Nash s-au îndreptat spre ușa din spatele meu, ca și cum cineva ar fi vrut să apară acolo și să-l scoată din mizeria asta. „Uite, am monedă, bine? Doar ia ce vrei și pleacă.”

Mâna mi s-a strâns pe mânerul cuțitului. „E prea târziu pentru asta.”

A fost chiar atât de simplu. Au fost acțiuni și reacții în Narrows. Majoritatea aveau consecințe stabile, inevitabile. Nash știa când a început zvonurile la cârciumă că vor cere un răspuns. Dacă nu știa, atunci oricum era un om mort. Oamenii care nu au respectat regulile nu au trăit niciodată mult.

Ochii i s-au îndreptat spre masa de toaletă, unde propriul său cuțit stătea lângă ceas, dar înainte ca el să poată face o mișcare, m-am repezit înainte, prinzându-l de gât și împingându-l înapoi. S-a izbit de perete, aproape că s-a răsturnat.

Mi-am păstrat vocea uniformă și calmă. „Ai două opțiuni: să fii lăsat aici să sângerezi pe acest etaj sau să vii cu noi.”

Nash se liniști, confuzia înlocuind panica din ochii lui. "Vin cu tine?"

„*Riven* are întotdeauna nevoie de cineva care poate face reparații. Și asta te va ține departe de tavernă suficient de mult încât să ne întoarcem la *Aster* și să pornim.

„Nu merg nicăieri cu tine. A urca pe acea navă este la fel de bine ca să-mi leg o piatră în jurul picioarelor și să sar în port. Nu va mai dura o traversare.”

Asta era treaba cu *Riven*. Oamenii au subestimat-o mereu.

"În regulă." Am făcut un pas înapoi, întorcând cuțitul din mână, astfel încât lama să fie îndreptată spre el, iar mâinile lui Nash au zburat în sus, cu ochii mari.

"Aștepta! Aștepta!"

M-am oprit, oferindu-i secunde necesare pentru a face alegerea corectă. Și ar face-o. Pentru că Nash era un laș care probabil ar face orice pentru a nu-i fi tăiat gâtul.

Strânse din dinți, nările sclipind. "Amenda." Mi-a întâlnit în sfârșit privirea.

I-am dat drumul și greutatea lui s-a prăbușit de perete, cămașa albă s-a mototolit. „Bine ați venit în echipajul *Riven*. Fericit să te am.”

Mi-am aruncat brațul înapoi și am coborât patul cuțitului cu toată forța corpului în spate, lovindu-l în tâmplă. Capul i s-a biciuit într-o parte și s-a prăbușit într-o grămadă, lovind puternic podeaua.

Riscul ca el să facă o scenă în port era unul pe care nu aveam de gând să-l asum. Au fost doar atâtea momente în care Gerik s-ar uita în altă parte, iar eu nu aveam suficiente monede ca să-i plătesc pentru o altă favoare. Aveam nevoie ca Nash să vină în liniște.

Mi-am dus cuțitul la curea înainte să iau ceasul de pe masa lui de toaletă și să sting lumânarea. Lumina stelelor a umplut camera mică când m-am scufundat, aruncându-i brațul peste umărul meu, ca să-l pot ridica.

Nu era nimeni să aștepte pe scări sau să se uite pe ferestre când am ieșit pe stradă. Dacă cineva auzise cearta sau sunetul trupului lui Nash lovind podeaua la etaj, nu ar fi considerat că era demn de curiozitatea lor. Am simțit că Nash nu are mulți prieteni în acest sat. Asta, sau erau doar suficient de deștepți să se ocupe de treburile lor.

Am urmat aleile înapoi pe drumul în care venisem și am urcat treptele abrupte ale portului, păstrându-mă în umbră. Clove deja aștepta.

Jacheta lui întunecată l-a făcut să se topească în întunericul de pe trepte sub felinarul care era de obicei aprins la această oră din noapte. Îl văzuse pe căpitanul portului și pe oricine altcineva care ar putea zăbovi pe docuri. Când am plecat la Nash, erau la fel de multe șanse să duc un cadavru la Riven și asta era o crimă care s-ar putea întoarce să ne bântuie când aveam licența comercială.

Când am ajuns lângă el, Clove și-a înclinat capul într-o parte, uitându-se în fața slăbită a lui Nash.

— Bănuiesc că vine cu noi, atunci? el a spus.
„Ghicește.”

Când am ajuns la alunecarea în care era ancorat *Riven*, l-am lăsat pe Nash să alunece de pe umeri, răsturnându-și corpul moale pe doc. Deasupra noastră, *Riven* era întunecat.

Scara a fost desfășurată pe corpul navei lângă câteva linii pe care Clove le lăsase jos și l-am tras pe Nash pe punte.

Odată cu dispariția lui Nash, orice zvonuri pe care le-ar fi început la tavernă și-ar fi pierdut puterea, mai ales odată ce barmanul a schimbat povestea. Dar *Asterul* avea să mai fie încă câteva săptămâni pe picior la debarcader și a fost mult timp să așteptăm și să vedem dacă curiozitatea se stinge.

Ar fi trecut cel puțin câteva zile până când cineva și-a dat seama că a dispărut, ceea ce ne-a dat timp suficient să ne îndreptăm spre Sowan. Dacă am putea rămâne sub preaviz până atunci și a venit somația de la Consiliul Comerțului, am fi navigat din Dern pe prima noastră rută comercială autorizată. Dar aveam de făcut mai multe poșete cu monede înainte de atunci.

L-am târât pe Nash pe trepte în coridor și mi-am prins mâinile sub brațele lui, așteptând ca Clove a deblocat cala de marfă. Odată ce a fost deschis, l-am dus pe Nash înăuntru și l-am aruncat pe podea. Capul i se rostogoli într-o parte, dâra subțire de sânge deja uscată pe obraz. Ar avea o durere de cap urâtă, dar a fost norocos să-și aibă viața. Nu erau mulți cârmaci care i-ar fi dat posibilitatea de a alege.

Clove smulse o frânghie din peretele etanș și se scufundă, legând metodic mâinile lui Nash într-un nod bine legat. „Va fi greu să împiedici echipajul să vorbească despre asta în Sowan.”

"Nu contează. Până când se va prinde povestea, vom fi în Ceros." Cu ceva noroc, vom avea o licență până la plecare.

Popul slab de lemn deasupra capului m-a făcut să mă uit în sus și am privit banda de lumină dintre șipci.

"Ce este?" Clove stătea în picioare.

Mi-am aplecat capul în coridor, ascultând. Nava era tăcută, dar sub punte se întoarse aerul care nu mi-a plăcut. De parcă *Riven* ar fi fost cumva neliniștit.

Am urcat pe scară să văd puntea, unde lumina lunii a spălat lemnul în alb. Portul era încă gol, dar se auzea bâzâitul persistent al unei prezențe care încă atârna în aer. M-am coborât înapoi în coridor, împingând-o în cabina echipajului. Înăuntru, hamacele goale se legănu ușor cu balansul navei. Polițiștii nu se întorceau până dimineată.

Cuișoare a apărut în ușa deschisă a calei de marfă. "Auzi aia?"

O bătaie moale se mișcă peste capetele noastre. Nu ritmic model de vânt lovind tachelajul de catarg. Altceva. Abia am reușit să-mi dau seama.

Bătăile inimii mi s-au înălțat ușor în timp ce ochii îmi treceau peste colțurile camerei claustrofobice. Am întins o mână în sus, atingându-mi degetele de căpriorii de lemn de deasupra noastră. O simțeam — vibrația slabă a pașilor. Cineva era pe navă.

„*La naiba.*”

M-am tras prin ușa îngustă și am rupt scara, împiedicându-mă când m-am întors pe punte și sunetul unei stropii a lovit apa de cealaltă parte a brațului.

"Hei!" M-am năpustit înainte, făcându-mi drum în jurul unui teanc de frânghii încolăcite, dar când m-am trântit de șină și m-am uitat în jos în întuneric, nu era nimic. Doar unduirea luminii lunii pe apă.

Respirația mi s-a închețat în aer când ochii mi-au alunecat spre nodul de frânghie de lângă mâna mea. O linie era ancorată de treptele de fier de la picioarele mele, drapându-se peste lateral și dispărând în apa neagră.

Oricine ar fi fost, erau deja plecați.

Când m-am întors, Clove dispăruse deja prin ușa deschisă a camerei cârmaciului. Când am intrat înăuntru, el a stat în fața biroului cu o răceală în ochi.

"Ce?" am răpit.

"S-au dus."

Abia am putut cerne sunetul vocii lui profunde din vântul de afară.

„Bijuteriile lui Henrik. Toti."

Am trecut pe lângă el, înconjurând biroul și smulgând prelata din lăzi de perete. Erau dezasamblate ordonat pe podea, lipsind doar o ladă. Cel cu semnul de ceară roșie.

— Nu am părăsit nava, spuse el. „Am fost chiar aici. Așteptare."

Mi-am ciupit ochii închiși, înghițind boala care mi se făcea în stomac. Oricine fusese aici, ne urmărea. De îndată ce Clove a coborât la docuri, au profitat de șansa.

— Unul din echipaj? a ghicit el.

"Nu."

Nu era nimeni din echipajul *Rivenului* care să fi fost suficient de mult timp pentru a se ocupa de comerțul cu falsuri pe care le-am desfășurat. Singurii oameni care știau erau eu, Clove, Henrik și Lander, comerciantul din Sowan căruia i-am vândut.

Răspunsul părea să prindă viață în ochii lui Clove în momentul în care mi s-a instalat în minte.

Zola.

Nu era destul de deștept ca să-și dea seama cu ce făcusem noi, dar era noua lui dragă de salvie. Ea le-ar fi pus cap la cap în câteva clipe.

Pietre prețioase și falsuri în valoare de aproape treizeci și șase sute de cupru au dispărut. Și nu conta cât de prietenoasă aș fi devenit cu Henrik Roth. Tatăl lui m-ar dezgusta când a aflat.

7

ISOLDE

Fierarul m-a privit în timp ce întorceam piciorul din mână, apăsând vârful degetului până la punct.

Nu-și luase atenția de la mine de când am intrat pe ușă. Singura afacere pe care comercianții și echipajele Mării Nenumite o făceau de obicei în Narrows era să-și ridice inventarul și să bea secară pe docuri înainte de a se întoarce la Bastian sau în orice port din care veniseră pentru a obține un munte de profituri. Un Saltblood care vine în magazinul lui pentru unelte de dragare ar putea fi o premieră.

Acest fierar, ascuns pe o alee din spate din Dern, a meritat sarea – a trebuit să-i dau asta. Uneltele erau solide, chiar dacă nu aveau niciunul dintre bibelourile pe care le aveau uneltele mele din Marea Nenumită.

Mama îmi făcuse cadou ultimul meu set după unul dintre cele mai profitabile scufundări pe care le-am făcut vreodată în Constelația lui Yuri și au fost cele mai bune instrumente de dragare pe care le-am văzut vreodată. Poate cel mai bun falsificat vreodată și tocmai de aceea le lăsasem în urmă. Fiecare unealtă din centură avea numele meu gravat în fier și întins cu aur, împreună cu ștampila blazonului mamei mele. La acea vreme, credeam că cadoul era modul ei de a-mi spune că este mândră de mine. Dar puteam vedea acum că era doar un alt mod de a lustrui bijuteriile din propria ei coroană.

Mulțimea de ciocane, dălți și pile care umpleau micuța fierărie nu era nimic de privit. Metalul era decolorat în locurile în care nichelul fusese topit cu fierul, probabil pentru că comerciantul tăia colțuri. Era un defect pe care s-ar putea să nu l-aș fi observat imediat dacă nu puteam auzi inelul distinct al nichelului între vârfurile degetelor mele. Cu toate acestea, reușise să folosească ceea ce avea pentru a face ceva care să reziste la scopul propus. Asta a necesitat o abilitate incontestabilă.

Am așezat alegerea pe tavă cu celelalte pe care le-am selectat. Nu mi-ar fi putut păsa mai puțin cum arată. Și-ar face treaba. Acum tot ce aveam de făcut era să mă descurc de Zola când am ajuns la Ceros.

Fierarul a tras cântarul pe teighea, punând prima bucată într-o parte. — Ai nevoie și de o centură? întrebă el, notând primul număr pe o bucată de pergament.

"Da."

„Ei bine, alegeți.”

Inelul său de negustor a strălucit în timp ce arăta spre fereastra îndepărtată, de unde atârna un şir de curele de piele. sticla. Cataramele de alamă nici măcar nu erau strălucite, iar culoarea pielii unse variaza de la cel mai deschis auriu până la aproape negru. M-am ridicat pe degetele de la picioare, trecându-mi vârful degetelor pe o centură care avea o nuanță caldă de roșu. Deschiderile tăiate pentru unelte erau egale pe ambele părți și trebuia să-i tund lungimea pentru a se potrivi în jurul șoldurilor mele, dar atâta timp cât nu aluneca sub greutatea metalului, puteam să-l fac să funcționeze.

L-am desprins de șirul celorlalți și l-am așezat pe tejghea în timp ce fierarul a terminat socoteala. Când a întors pergamentul spre mine, a arătat spre suma totală de cupru pe care o datoram.

Patruzeci și unu. Aproape că îmi venea să râd de număr. Zola îmi dăduse cincizeci de cupru pentru echipamentul de dragare și fusesem sigur că încerca să mă înșele. O centură plină de unelte de această calitate în Marea Nenumită m-ar fi costat mai mult de două ori.

Am numărat monedele din poșetă și fierarul le-a greblat într-o cutie de sub tejghea fără nici măcar un mulțumire. Nici eu nu mi-aș fi mulțumit. Porturile din Îngustă îi urau pe Sânge Sărat atât de mult cât aveau nevoie de ei. Era moneda noastră care curgea prin portul Ceros, iar pietrele noastre umpleau magazinele comercianților de pietre prețioase. Acel cupru a fost cel care a finanțat fierarii, constructorii de corăbii, velerii și chiar pescarii și crofters. Marea Nenumită avea nevoie de cereale ieftine ale Narrows. Narrows aveau nevoie de moneda Mării Nenumite și de rutele lor comerciale pentru a ajunge în afara acestor ape. Eram o construcție zguduită, precară. Un pod în pragul prăbușirii. Dacă ai îndepărta o bucată, toate s-ar prăbuși.

Fierarul a dispărut în camera din spate și am întins cureaua în fața mea, netezindu-mi partea plată a palmei pe lungimea pielii aspre. Mirosul uleiului folosit pentru a-l vopsi era înțepător în nas, dar asta era ceea ce l-ar împiedica să se strice zi de zi în apă.

Am strecurat metodic sculele în deschideri, aranjându-le în ordinea în care am preferat să ajung la ele. Mi-am dezvoltat propriul sistem de-a lungul anilor, plasând târătoarele și daltele în funcție de frecvența de utilizare, mai degrabă decât de lungimea lor, ca alte drage. Am putut găsi ceea ce căutam fără să mă uit în jos.

Când am terminat, am ridicat centura, cântărind-o în brațe. Era semnificativ mai greu decât cel vechi, dar nu era nevoie de multe scufundări pentru ca picioarele mele să se obișnuiască. Și această centură a fost singura legătură pe care am avut-o la șansa de a o lua de la capăt în Narrows. Orice venea, puteam să mă scufund. Așa îmi spuseseam când stăteam în biroul mamei, sub portretul tatălui meu, în noaptea în care am plecat. A fost ultimul gând pe care l-am avut înainte să bat la ușa lui Simon.

Am întins mâna să ating poșeta care atârna sub cămașă. Acea amintire nu era singurul lucru pe care l-am luat cu mine. Sunetul miezului nopții atârând în jurul gâtului meu a fost o amintire constantă a momentului în care îmi dădusem seama că nu marea îl luase pe tatăl meu. Nu a fost reciful sau marea sau întoarcerea vântului. Era Olanda.

Tatăl meu a fost un înțelept bijuterie care a renunțat la munca de a-și dedica viața umilului meșteșug al navigației cerești. Dar când a devenit clar că am moștenit darul, și-a îndreptat atenția asupra pregătirii mele. În fiecare noapte, ne așezam pe podea dormitorul meu și m-a învățat meticolos limba pietrelor. Numele lor. Culoarele lor. Claritatea lor. Cel mai important, cântecul lor.

Aveam paisprezece ani când am început să lucrez pentru mama mea, călătorind în cele mai îndepărtate părți ale Mării Nenumite cu navele ei pentru a face scufundări cu echipaje de bărbați și femei de două sau trei ori mai mari decât mine. De mai multe ori, am ajuns aproape să-mi găsesc moartea pe acele recife. Dar mama era fericită atâta timp cât veneam acasă cu pietre prețioase. Și când am primit pentru prima dată cum a simțit aprobarea ei, exact asta am continuat să fac.

Am ridicat centura peste un umăr și am ieșit pe stradă, salutând greutatea acesteia. Mă simțeam prea ușor fără ea, dar acum aveam un sentiment de gravitate în jurul meu. Un sentiment distinct de loc. Nu știam dacă o să mă mai simt vreodată ca mine. Acea versiune a Isoldei a dispărut. Dar fata care se simțise ca acasă doar sub suprafața apei era încă acolo în mine, undeva.

Am făcut drumul înapoi spre port, așa cum am promis, unde Burke avea să aștepte. Mica fâșie de magazine din această parte a satului s-a umplut și muncitorii portuari încă descărcau inventarele care veniseră cu o seară înainte. Smith, constructorii de nave și pâneli erau oameni de care avea nevoie fiecare port, oricât de mic ar fi. Cu Dern așezat cel mai departe pe care puteai să cobori pe țărm înainte de a te aventura în apele Mării Nenumite, nu au lipsit comercianții care se opreau în drum spre și dinspre Ceros. În alți câțiva ani, mi-am imaginat, portul va arăta foarte diferit față de acum.

Vârful catargului principal al lui *Luna* era vizibil în port în timp ce coboram dealul. Pietrul alunecos încă mai curgea cu apa cenușie din ploaia de dimineață, dar marea părea calmă pentru călătoria la Ceros. Zola avea să-și termine turul cu negustorii înainte de a pleca la mare, și se grăbea.

Am mai făcut un pas exact când o mână a țâșnit din spatele colțului clădirii alăturate, luându-mi jacheta și smulgându-mă de pe stradă. Cureaua mi-a alunecat de pe umăr și spatele capului mi-a lovit peretele de piatră, făcându-mă să icnesc când doi ochi albaștri furtunosi au apărut în fața mea. Ochi care străluciseră în lumina focului tavernei cu o seară înainte.

Era tânărul cârmaci cu lăzile de secară. Cel care lăsase arsura atingerii lui să zăbovească pe pielea mea.

Acum mâinile lui s-au strâns pe deschiderea jachetei mele, ținându-mă ferm pe loc. „Țipi și va fi ultimul sunet pe care îl faci vreodată.” Vocea lui era joasă și stabilă. Altfel decât fusese când mi-a dat acest nume — *Elias*.

Am încercat să-l împing înapoi, dar nu s-a clintit. Expresia tulburătoare și calmă de pe chipul lui nu s-a clătinat în timp ce bărbia i-a coborât în jos pentru a putea privi în ochii mei. Era atât de aproape încât îi simțeam respirația pe obrazul meu.

"Ce vrei?" Am vorbit cu dinții strânși.

„Îmi vreau pietrele înapoi.”

L-am cercetat pe fața în timp ce m-am strâns și mai tare în perete. Pietrele prețioase. În sticlele de secară. Zola nu pierduse vremea făcându-și mișcarea și în vocea cârmaciului nu era nicio urmă de întrebare sau presupunere. El știa că eu știam, ceea ce însemna că nu mi-am imaginat acea privire pe care mi-o dăduse în tavernă.

— Nu am pietrele tale, am scuipat.

— Cârmaciul tău o face. Și o să mi le aduci înapoi.”

„Nu am idee ce face sau nu are Zola. Sunt doar draga lui.”

Pe buze îi apărură un zâmbet amar, făcându-i ochii să sclipească. „Asta e tot ce ești?”

Am mers pe loc, cu pieptul ridicându-mi și coborând între noi în tăcere. Sunetele satului se simțeau departe acum.

Măinile i s-au slăbit brusc și mi-a dat drumul. Dar nu s-a dat înapoi nici măcar un centimetru. El încă s-a uitat în jos în fața mea și gândul răsunător care îmi continua să se învâртеască în cap a fost că acest lucru nu se simțea la fel ca atunci când Zola se înălța peste mine, lăsându-și corpul să-l înghită pe al meu. Era altceva. Și nu era nicio îndoială în mintea mea când mi-a întâlnit ochii pe care le știa. El știa ce sunt.

— Te-am văzut în tavernă, respiră el. „Ești o înțelept bijuterie. Ți-a luat doar câteva secunde să-ți dai seama ce era în sticlele alea și apoi i-ai spus cârmaciului tău.

Mi-am strâns buzele împreună, fața mi sclipind fierbinte la sunetul lui strigându-l pe Zola *al meu*. Dar nu am negat acuzația. Ceva mi-a spus că nu-mi va face nicio favoare.

„Sper că măcar ai negociat o reducere.”

Nu am avut, pentru că nu am avut niciodată intenția să fur pietrele prețioase. Zola nu era genul ăsta de om de afaceri, oricum.

„Am nevoie de ei înapoi. Astăzi”, a spus el.

Nevoie. Nu vreau. În ciuda expresiei netede de pe chipul lui, am putut vedea în ochii lui că era o umbră de disperare. În spatele cuvintelor. Avusesem dreptate – acest cârmaci era deasupra capului lui.

Ochii mei s-au îndreptat spre stradă în spatele lui. Încă mai vedeam vârful catargului principal al lui *Luna* pe cerul gri. "Sau ce? Îi vei spune Zola ce sunt eu?

În cele din urmă, a făcut un pas înapoi, lăsând mai mult spațiu între noi și aproape că am înaintat. De parcă aerul ar avea aceeași atracție ca apa. Dar nu m-am mișcat. Încet, expresia de pe chipul lui s-a schimbat în ceva asemănător cu amuzamentul. Aproape că a râs. — Crezi că nu știe?

Inima îmi bătea mai tare acum, sunetul ei era puternic în urechi. Orice ar fi făcut aluzie, eu nu o urmăream.

„Nenorocitul ăla te duce la Ceros să te vândă celui mai mare ofertant. Și nu ca dragă. Ca un înțelept bijuterie.” Vocea nu i s-a coborât când a spus-o și cuvintele au răsunat în jurul nostru pe alee, făcându-mă să înghit în sec.

— Minți, am spus, mai nesigur decât mi-am propus.

„Sunt? Zola poate obține de douăzeci de ori mai mult cupru pentru tine decât poate el dintr-un transport de pietre prețioase. Suficient pentru a lansa o rută comercială.”

Simțeam sângele curgându-mi de pe față, vârfurile degetelor mi se răcesc și aproape că îmi doream să se apropie din nou, ca să pot simți căldura care plutea în jurul lui.

Felul în care m-a privit, așteptând cu răbdare să-l pun cap la cap, a făcut să se învâртеască sentimentul de rău din interiorul meu. O parte din mine, chiar dacă era o mică parte, l-a crezut.

— De ce mi-ai spune asta, *Elias* ? am spus, folosind numele fals pe care mi-l dăduse. Voiam să mă simt ca și cum așa avea un fel de echilibru la cântar. Zola a fost un mincinos, da. Dar așa era și el.

S-a apropiat din nou, punându-și mâinile pe piatra din spatele meu pentru a mă încadra în brațele lui și am regretat imediat că i-am cerut în tăcere să facă asta. Gulerul cămășii îi era descheiat sub deschiderea jachetei, dezvăluind o întindere de piele întunecată de soare.

„M-ai costat o grămadă de cupru. Acum o să-ți repari greșeala. Dacă nu, mă voi asigura că Zola nu este singurul care îți știe secretul. Și vei avea jumătate din cârmacii din Narrows care încearcă să te vândă negustorilor de pietre prețioase din Ceros.

Mi-a întâlnit ochii pentru încă o suflare înainte de a-și lăsa brațele în jos și frigul a revenit instantaneu, făcându-mi să se ridice pielea de gâscă.

„Ridic ancora la apusul soarelui. Și vreau acele pietre prețioase înapoi până când voi pleca pe mare.” Clipi o dată înainte să se întoarcă pe călcâie, coada jachetei lui albastre plictisitoare trecând după colț în timp ce a dispărut.

În cele din urmă, am eliberat respirația pe care o țineam, greutatea mea prăbușindu-mi în perete. Încet, am alunecat pe cărămidă până am rămas ghemuit în umbra clădirii. Lângă mine, centura de dragare era pe jumătate scufundată într-o băltoacă de apă, vopsind pielea într-un roșu mai închis.

Timonierul minte. Trebuia să fie. Dacă Zola știa ce sunt, atunci nu avea nevoie de mine ca dragă. Dar au existat povești care sângerau în fiecare colț al Mării Nenumite despre înțelepții pietre prețioase care erau smulse. Dispare. Acesta a fost motivul pentru care tatăl meu dorise să-l părăsim pe Bastian. Să nu privească niciodată înapoi.

Comercianții care fac contrabandă cu înțelepți cu pietre prețioase către comercianții care au fost voință să plătesc erau lucruri pentru care nu a trebuit niciodată să-mi fac griji din cauza familiei mele. Din cauza Olandei. Dar nu mai eram fiica ei. Aș tăia firul ăla dintre noi în momentul în care am deschis acel cutie de pietre prețioase și am luat miezul nopții.

Și asta era treaba. Aici, în Narrows, nu eram nimeni.

ISOLDE

Burke aştepta pe doc când am ajuns în port, cu gura lui de obicei înclinată în linie dreaptă. În spatele lui, *Luna* se pregătea să pornească, puştii urcând pe catarge pentru a-şi face verificările de rutină. De îndată ce Zola se întorcea, ridicam ancora.

Am întins mâna, frecând locul de pe ceafă care a lovit zidul de cărămidă. Durea, dar durerea nu era nimic în comparaţie cu ceea ce spusese cârmaciul de la cârciumă. Încă îi simţeam greutatea apăsând în mine, mirosul lui dens în plămânii mei, iar cuvintele lui se simţeau ca o frânghie care se strânge în jurul coastelor mele.

Luasem locul în echipajul lui *Luna* fără să mă gândesc de două ori. Semnasem un nume care nu-mi aparţinea, ştiind că voi scăpa în Ceros înainte ca Zola să-şi dea seama că sunt plecat. Dar dacă Zola ştia că sunt un înţelept bijuterie, nu a fost un salt departe pentru mine să cred că avea alte planuri pentru mine în Ceros. Şi n-ar fi atât de uşor să dispari.

Ochii lui Burke au scanat mulţimea care se revărsa de pe stradă şi, când au aterizat în sfârşit asupra mea, sprâncenele lui s-au ridicat de enervare. M-am lăsat atras în fluxul de oameni care se îndreptau spre nave, strângându-mi strânsoarea centurii de dragare care atârna peste umărul meu.

Mai fusesem prinsă în rivalităţi, întotdeauna între mama mea şi altcineva, şi eram obişnuită să fiu obişnuită. Mă făcuse defilare în jurul meu, aducându-mi ca un inel cu diamant breslei şi colegilor ei negustori din Bastian. Acum că m-am gândit la asta, la fel se simţise aseară în taverna cu Zola.

„Ce a durat atât de mult?” Burke mârâi, luând mâna de scară când am ajuns lângă el.

„Smith a avut alţi clienţi.”

Dacă m-a crezut, nu mi-am putut spune. Şi-a aruncat o mână spre navă, aşteptând să urc, iar eu m-am tras pe frânghii, simţind că pământul solid al docuri dispare sub mine. Burke a fost mereu ursuz, dar era agitat într-un mod care mă neliniştea. Dacă ar fi luat pietrele aseară şi probabil că le-au luat, ar fi nerăbdător să scoată nava din port.

Îmi trăisem cel puţin jumătate din viaţă pe mare, picioarele găsind mereu drumul spre apă. Dar când am păşit înapoi pe *Luna*, îmi lipsea sentimentul de siguranţă pe care mi-l dăduse cândva.

În Marea Nenumită, poveştile despre înţelepţii bijuterii care dispăreau pâruseră folclor, o poveste cu fantome povestită. pahare de cava şi ceşti de ceai. Dar ceva despre cuvintele lui Saint suna prea adevărat. Era mai mult pentru ei decât o ceartă între doi cârmaci.

Dacă Saint avea dreptate și Zola avea de gând să mă vândă unui negustor din Ceros, aş avea puține şanse să ies din mizeria asta odată ce am ieşit pe apă. Gândul mi-a pus o piatră în gât. Nu voiam să-mi imaginez ce era la sfârşitul acelei destine. O cameră cu uşa încuiată. O moarte singuratică. Ani dictaţi de cantitatea de monedă pe care aş putea câştiga un membru al breslei în Ceros. Trăisem deja cel puţin una dintre acele vieţi.

Dar nici nu mă îndoiam că Saint îmi spunea ce trebuie să aud pentru a obţine ceea ce îşi dorea – pietrele lui. După cum am văzut-o, aveam două opţiuni. Dacă aveam încredere în Zola, riscam posibilitatea ca el să mă predea unui negustor. Şi nu orice poveste de acest fel s-a încheiat cu a fi prizonier în atelierul unui membru al breslei. Au existat, de asemenea, zvonuri despre comercianţi dispuşi să plătească doar pentru a putea tăia gâtul unui înţelept. Cu cât eram mai puţini dintre noi, cu atât mai multă putere şi monedă avea Breasla Gem.

Dacă aş avea încredere în Saint, s-ar putea să-mi salvez gâtul, dar mi-aş face şi un duşman pe Zola şi mi-aş renunţa la singura mea trecere către Ceros. Toate acestea — să lăsăm Bastian şi Olanda şi orice altceva — ar fi fost în zadar.

Problema era că nu aveam încredere în nimeni. Şi odată ce *Luna* a pornit, decizia va fi luată pentru mine.

Puntea era plină de echipaj când am trecut peste balustradă şi Burke s-a pus imediat la treabă, luându-şi jurnalul din jacheta lui. Odată ce a verificat coordonatele şi Zola s-a întors, aveam să pornim.

Am privit uşa crăpată de lângă camera cârmaciului din coridor, unde monederul lucra de dimineaţa până seara. Nu aveam prieteni pe *Luna* sau favoruri pe care să-i sun, dar dacă răspunsurile de care aveam nevoie erau aici, pe navă, acolo ar fi fost. Stăpânul monedei avea să lucreze deja în micul său birou, actualizând registrele cu comerţul pe care îl făcuseră în Dern înainte de a merge la Zola pentru a fi verificaţi.

Uşa cabinei a scârţâit când am împins-o uşor, iar bărbatul şi-a ridicat privirea doar pe jumătate, ridicându-şi pana de pe pergament. Părul negru şi ondulat era înfipt sub şapcă, încă ud de ploaia de dimineaţă.

"Ce este?" Era o tresărire în ochii lui. Eram ultima persoană la care se aşteptase la uşa tarabei lui.

Mi-am smucit bărbia spre punte, sunând cât se poate de detaşat. „Stăpânul portului te caută.”

Sprânceană i s-a încreţit. "Capitan de port?"

„Ceva despre andocarea plăţii?"

Respiră greu, închizând ochii. "Cred ca glumesti."

„Spune că nu putem merge până nu este plătit."

— Omul nu ar putea ţine un registru dacă viaţa lui depindea de el, mormăi el, ridicându-se în picioare.

Se întinse, dând cufărului de pe podea o strângere fermă pentru a se asigura că era încuiat, iar registrul căzu închis înainte de a-l băga în jachetă. Nu a mai rămas niciun maestru de monede cu vreun simţ un registru nesupravegheat. Dacă nu a fost cu el, a fost cu Zola. Dar nu asta căutam.

Se învârti în jurul mesei din camera înghesuită, întorcându-se într-o parte pentru a se strecura pe uşă. Am pornit pe pasajul din spatele lui, urmându-l până când a coborât la doc.

De îndată ce a dispărut din vedere, m-am oprit scurt, cercetând puntea. Burke despacheta deja sextantul, dar încă nu era niciun semn de Zola în port.

M-am întors în coridor și m-am strecurat înapoi în cabina monederului, lăsând ușa să se închidă în urma mea. Peretele era potrivit cu o serie de dulapuri încuiate în spatele grătarelor de fier care țineau cuprul pe care *Luna* îl ținea la îndemână. Din câte am reușit să adun în ultimele două săptămâni, cufărul fixat pe podea era același. Dar stăpânul monedei nu a păstrat doar registrele. El s-a ocupat, de asemenea, de corespondența și contractele care conduceau operațiunile lui *Luna*.

Raftul adânc care ieșea peste birou îi ținea la îndemână. Le-am străbătut cu degetul rapid marginile, cu ochii mișcându-mi peste zeci de pagini de pergament împăturit și arhivat. O serie de scrisuri de mână scrise cu diferite cerneluri le acopereau fețele, cu sigiliile lor de ceară rupte șampilate cu însemnele porturilor și ale comercianților. Pentru cineva care nici măcar nu se putea numi comerciant în ochii Consiliului Comerțului, Zola pusese cu siguranță mâna în multe afaceri.

Se părea că se ferise de mama mea. Nu exista un singur pergament care să-și purta sigiliul și asta nu era o surpriză. Nu avea nevoie de un cârmaci de nivel scăzut de la Se îngustează pentru a-și îndeplini dorința când a pus toată Marea Nenumită în coadă pentru a face asta.

Dar a fost *un* pergament care mi-a atras atenția.

Degetele mi s-au oprit pe un sigiliu de ceară rupt de culoarea ametistului. Același violet intens pe care îl văzusem pe Simon folosind în North End.

L-am strecurat între ceilalți și l-am desfășurat cu grijă. A fost aceeași dată lui Zola când am venit la docuri în acea noapte. Dar fusese sigilat și abia acum am putut vedea că este un contract, șampilat cu un sigiliu de negustor pe care nu-l recunoșteam. Termenii au fost înscrisi deasupra semnăturilor.

ACORD DE TRANSPORT

Curier: *The Luna*

Destinatar: *Oliver Durant*

Traseu: *Bastian spre Ceros*

Marfă: *26 șuruburi Nimsmire mătase*

Plata a 8.000 de cupru la achiziție, 15.000 la livrarea pe 12 octombrie

M-am oprit, citind din nou numerele. Suma era mare, mult prea mare pentru mătășurile Nimsmire. Și douăzeci și șase de șuruburi era o cantitate de care nu avea nevoie un singur comerciant. Mai ales în Narrows.

Semnat,

Simon Fuerst

Simon Fuerst. am clipit.

Simon. *Ușă albastră, lanternă neagră.*

Întrebarea se învârtea deja în capul meu ca vârtejurile care zvâcneau peste recifele de corali înaintea unei furtuni.

Stiu cine esti.

Când a spus-o, mă gândisem doar la numele meu. filiația mea. Dar dacă nu asta era tot ce știa Simon despre mine?

Degetul mi s-a mișcat peste cuvinte în timp ce le-am citit din nou, tot spunându-mi că nu a dovedit nimic. Simon mă trimisese la Zola, dar asta nu însemna că Saint avea dreptate.

Privirea mi s-a îngustat la întâlnire. 12 octombrie. Asta a fost patru zile de acum încolo. O înțepătură rece mi s-a strecurat pe degete și peste mâinile mele, în timp ce am împăturit din nou pergamentul și l-am dus la loc. Zola era hotărât să ajungă în Ceros peste trei zile.

Cala de marfă era plină de mărfuri pe care le transporta și nu exista niciun motiv să credem că nu se aflau douăzeci și șase de șuruburi de mătase Nimsmire undeva printre lăzi. Dacă nu ...

M-am aflat pe scaun, mutând pergamentul de pe birou până l-am găsit – înregistrarea inventarului principal al navei. A fost un buștean care nu a părăsit niciodată această cameră.

Degetul meu a mers rapid pe listă în timp ce citeam, reluând dinaintea ultimei opriri din Bastian. Părea a fi singurul port din Marea Nenumită în care se opriseră.

Lingouri de argint, pahare de cristal, ramuri de pergament, chiar și o ladă de nasturi de corn lucrați manual. Dar fără mătase. Nu a fost o singură mențiune despre ele în ultimele pagini ale jurnalului.

Ochii mei s-au îndreptat spre peretele pe care cabina monederului îl împărțea cu camera cârmaciului *Luna*.

Nu era o dovadă că Saint spunea adevărul, dar se alinia cu ceea ce spusese. Poate că Zola n-avea nicio intenție să mă pună să fac scufundări și să predau transporturi pentru comercianții de pietre prețioase din Narrows.

Poate în schimb conducea un serviciu de livrare.

ISOLDE

Sunetul ascuțit al unei adze a reverberat în șipcile de lemn de sub picioarele mele, semn că Yasmin era la lucru sub punte. Nu era nicio prietenă, dar știam că nu avea nicio afecțiune pentru Zola. Toată lumea avea însă o afecțiune pentru aramă.

Un pontier a trecut pe lângă mine pe pasajul îngust, în timp ce urmăream sunetul instrumentelor lui Yasmin după colț. Era ghemuită sub ușa calei, cu un set de balamale noi la picioare. Lanterna de deasupra capului ei s-a legănat când un val a lovit partea laterală a navei și ada i-a alunecat de pe degete. M-am prins pe peretele de lângă ea, sprijinindu-mă în stânca vasului înainte de a-mi pierde echilibrul.

— Ce vrei, dragă? Ea m-a recunoscut doar pe jumătate cu o privire piezișă în timp ce ridica ada.

Am așteptat ca încă o pereche de pași să dispară pe scări. „Am o întrebare și pot plăti pentru răspuns”, am spus, ținând vocea jos.

Mi-a încruntat indiferentă, deschizând mâna.

Am pescuit un cupru din centură și l-am ținut între noi. „Cât de des merge această navă la Bastian?”

"Ce fel de întrebare e asta?"

"Doar spune-mi."

"Nu știu. Nu este chiar un program stabilit. Poate o dată pe lună. De ce?"

„Ce iei de obicei acolo?”

„Eu sunt bosunul. Țin nava plutind spre și dinspre port. Nu țin cont de inventar odată ce ajungem acolo.”

Mi-am îndreptat privirea spre ea. „Știm amândoi că nu ești doar un sef. Faceți o tranzacție secundară pe această navă, ceea ce înseamnă că știți exact ce este pe ea.

Când ochii ei s-au ridicat din nou, expresia înghețată pe care mă așteptam să o aibă nu era acolo. Era distrată, dacă ceva. „Ei bine, uite cine a fost atent. M-am gândit că ești doar un alt băiețel din Sange Sărat care caută aventură.

"Poate că sunt."

"Mă îndoiesc." Ea aruncă o privire pe coridor. „Dacă vrei să fii tăiat, poți să-l uiți. Am destule mâini cerșind monede.”

„Nu-mi pasă de ceea ce faci tu. Îmi pasă cum o faci. Ce ridică la Bastian?”

„Metale, mai ales. Seturi de ceai turnate cu argint, tacâmuri placate cu aur, chestii de genul ăsta. Lucruri cerute de membrii breslei din Ceros pentru a-i face să simtă că solzii lor de tablă sunt puțin mai strălucitori.”

„Ce zici de mătase?”

„Pentru Narrows?” Ea a râs pe jumătate, smulgându-mi moneda de pe degete. "Nu. Fără mătase.”

M-am aplecat de tocul ușii, cu ochii mișcându-mă peste conținutul calei de marfă din spatele ei. Nu era nici pe jumătate plin, dar ceea ce era acolo era conținut în butoaie și lăzi. Nu am văzut sigiliul lui Nimsmire ștampilat pe niciunul dintre ei.

— Te-ai oprit vreodată în Nimsmire?

Sprânceană i s-a arcuit când și-a încrucișat brațele peste piept și am oftat, scoțând o altă monedă.

"Nu. Nu am fost niciodată atât de departe în nord.” Ea a luat-o. „Alte întrebări pentru care ai vrea să sângerezi cupru?”

În mod clar, Zola avea prieteni puternici în Ceros dacă ar fi scăpat cu comerț neautorizat atât de mult timp. Dacă ar fi efectuat tranzacții sub masă pentru membrii breslei, asta ar explica. La Bastian a fost la fel. Negustorii care au făcut și au susținut legile au fost primii care le-au încălcat și poate că noul Consiliu Comercial al Îngusteii nu a fost diferit. Aveau și ei ceva de dovedit.

Aici se petreceau mai multe decât lăsase Zola. Eram sigur de asta. Am pornit înapoi pe pasaj, oprindu-mă scurt când cuvintele lui Yasmin s-au instalat în cele din urmă în mintea mea.

M-am întors din nou spre ea. „Ce ai vrut să spui... *altul* ?”

Iritația lui Yasmin era acum la suprafață. "Ce?"

„Ai spus că sunt doar *un alt* băiat de sânge Sărat.”

„Da?”

„Ce ai vrut să spui cu asta? Ai mai avut alții pe *Luna* înainte?”

"Sigur. De câteva ori.”

Abia în acel moment am putut vedea firele cum se îmbină. Am făcut un pas în direcția ei. "De unde vin ei?"

Ea a ridicat din umeri. „Bastian. De obicei, luăm cel puțin un vagabond acolo.”

"Și apoi?"

„Și apoi coboară în Ceros”.

Sub suprafața gândurilor mele era o senzație de amorțeală. O răceală înfloarește în mine. Zola nu făcea comisioane pentru membrii breslei. Le vindea. Se ducea la Bastian să trimită înțelepți pietre prețioase.

Asta a vrut să spună Simon în noaptea în care i-am bătut la ușă, când a spus că soarta îi zâmbește. Eram o ladă întreagă de monede care avea să ajungă înapoi în cuferele lui.

Ochii mei urmăreau fasciculul de lumină care venea de pe scările care duceau la punte, unde se strângea pe podea. Zola construia o avere. Nu se știa câți înțelepți bijuterii predase în Ceros.

Mi-am băgat mâna în cămașă, trăgând de lanțul de la gât până a ajuns peste capul meu. Ochii lui Yasmin s-au îngustat asupra mea când am dezlegat poșeta mică de piele de pe lungime și am îndesat-o în buzunarul jachetei mele. Lanțul de aur strălucea, încurcat în degetele mele în timp ce am făcut un pumn.

Ea mi-a studiat fața. „Este mult mai mult decât valoarea unei monede.”

— E al tău dacă mă bagi în camera cârmaciului. Merită cel puțin șaizeci și cinci de cupru. Poate șaptezeci.”

Yasmin a scăpat adzeul în bucla de pe centură, luând lanțul de la mine. Își trecu legăturile prin vârful degetelor, inspectându-le. „Ai o dorință de moarte?”

”Pot fi.”

Un zâmbet i s-a spart pe buze în timp ce smulgea un cârlig din spatele curelei. „Ești prins și voi nega că te-am ajutat. Și nu există un nenorocit pe această navă care să nu mă sprijine în asta.

Am dat din cap. „Înțeles.”

S-a uitat în sus și în jos pe coridor, oftând. ”În regulă. Haide.”

Am urmat-o înapoi pe trepte, ținându-mă la câțiva pași în spatele ei când am urcat pe punte. Burke era încă la prova, făcând măsurători ale vântului înainte de a finaliza cursul și, în orice moment, Zola urma să urce pe scară, iar pontășenii ridicau ancora. Am avut minute. Secunde, poate.

Darin era pe puntea superioară, slăbind liniile pânzei principale în timp ce treceam pe sub el, iar Yasmin îi surprinse privirea, făcându-i semn lui Burke. Se uită la ea cu o întrebare pe care nu a pus-o cu voce tare înainte de a încuviința din cap și a legat imediat frânghia și a coborât pe catarg până pe punte. Când s-a așezat înaintea cârmei, mi-am dat seama că veghea. Probabil că făcuseră asta de zeci de ori.

Yasmin apucă împletitura blondă lungă de peste umăr și o lăsă să-i cadă până la talie în timp ce se lipi în deschiderea ușii. I-am dat spatele, urmărind deschiderea culoarului, și mi-am strâns centura de dragare în jurul taliei, trăgând de nod. Sunetul metalului zgâriind lemnul a sunat pentru o clipă, înainte de a se liniști din nou. The balamalele scârțâiau ușor și apoi ea a trecut pe lângă mine, lovindu-mi umărul cu al ei. Nu s-a uitat înapoi când a urcat treptele de sub punte și a dispărut din nou.

Mi-am umezit buzele, înghițind cu greu înainte de a păși înapoi spre ușă. Nu am respirat când mâna mea s-a întins spre mâner și un fior mi s-a strecurat pe coloana vertebrală. Ușa s-a deschis și m-am strecurat înăuntru, lăsând-o să se închidă cu un clic ușor.

Lada de secară pe care o văzusem în tavernă era în spatele biroului și pentru oricine altcineva ar părea ceva ce Zola luase ca provizie personală. Erau doar douăsprezece sticle nemarcate, dar chiar și dincolo de cameră, simțeam bâzâitul berilului roșu dansând pe pielea mea.

Am scos cuțitul de la centură și am atins fiecare sticlă cu vârful degetelor, ridicându-le pe cele care reverberau cu pietre prețioase și așezându-le pe podea lângă mine. Au fost patru în total. L-am ridicat pe primul, tăind-o la ceară proaspătă într-un arc până am putut să-l scot. Apoi am înțepat pluta înainte de a începe cu următoarea. Când le-am deschis pe toate, am căutat în cameră vasul de cameră. Fiecare cabină avea una, iar cea a lui Zola era ascunsă sub patul lui. Spre norocul meu, fusese curățat recent.

Am răsturnat prima sticlă peste mâna mea în cupă, turnând încet. Lichidul rece de chihlimbar mi-a trecut prin degetele tremurătoare și când prima piatră a aterizat în palma mea, am expirat. Unul după altul, s-au prăbușit până când fațetele a douăsprezece pietre aruncau un strop de sclipici roșii peste tavan și pe pereții din jurul meu. Am luat următoarea sticlă, făcând la fel.

Secara a zdrobit în oala de cameră când un alt val a legănat nava și, în timp ce am luat a treia sticlă, a răsunat vocea aspră a lui Burke.

"Ridica ancora!"

Am tresărit, scăzând sticla și s-a rostogolit peste scândurile de sub pat, revărsându-se pe măsură ce mergea. Dacă Burke ridica ancora, o zărise pe Zola. Nava era pe cale să plece.

Am înjurat, năvălindu-mă după sticlă și când m-am ridicat din nou în genunchi, am turnat-o mai repede. Prea repede. Una dintre pietre prețioase mi-a căzut printre degete. Am abandonat ultima sticlă, strecurând-o înapoi în ladă.

Au fost trimise mai multe comenzi și pașii echipajului au bătut pe puntea superioară în timp ce am împins vasul camerei înapoi la locul ei și m-am ridicat în picioare. Mi-am scos poșeta de piele din buzunar și am deschis-o, inima mi-a bătut cu putere când am aruncat berilul roșu înăuntru odată cu miezul nopții. De îndată ce a fost închis, m-am îndreptat spre fereastră.

Umbrele trupurilor de pe navă s-au mutat peste apa verde de dedesubt și am urcat sus, balansându-mi picioarele prin deschidere. În spatele meu, mânerul ușii de fier s-a ridicat și mi-am strâns strâns degetele în jurul poșetei înainte de a sări.

Am căzut prin aer, lovind apa agitată și plonjând sub suprafața ei. Un val de bule albe s-a repezit în jurul meu, urmărindu-mi picioarele, picioarele, mâinile, părul. Am lăsat greutatea centurii să mă tragă adânc, iar burta navei s-a micșorat deasupra capului, în timp ce primul fir de aer mi-a alunecat prin buze. Am căzut mai mult de douăzeci și cinci de picioare înainte ca picioarele mele să atingă fundul moale și nisipos, făcând durerea să-mi umfle în urechi până când durerea mi-a umplut craniul.

Am așteptat, privind suprafața de deasupra. Sunetul berilului roșu s-a amplificat în apa din jurul meu, împreună cu cealaltă piatră din poșetă, și degetele mi s-au îndoit mai strâns în jurul lui în timp ce l-am apăsat pe piept.

Începuse cu pietre prețioase, m-am gândit, degetele îmi pulsau cu atât mai strâns cu degetele ondulate. Și nu conta cât de departe am navigat de mama mea. S-ar termina și cu ei.

„Ea nu vine.”

Clove stătea la catargul din spatele meu, sprijinindu-se în el cu un umăr. Ochii îi erau ațintiți la intrarea în port, unde stropirea de oameni care ieșea din casa negustorului se rărește din minut.

M-am uitat din nou la ceas înainte de a studia apa de dedesubt. Lumina portocalie sărea peste suprafață și umbrele echipajelor de sus de pe nave se mișcau peste docuri. Era aproape apusul soarelui și draga nu apăruse, așa cum a spus Clove că nu o va face.

„Atunci de ce nu pleacă?” am spus, gândindu-mă cu voce tare.

M-am întors să arunc o privire către *Luna*, plutind câteva alunecări în jos. Potrivit lui Gerik, Zola fusese programat să navigheze cu mult înainte de căderea nopții, dar pânzele erau încă strânse și ancora nu fusese ridicată.

Clove și-a desfășurat brațele, venind să stea lângă mine. Tăcerea lui devenea din ce în ce mai grea din oră în oră și, deși era ca și cum să-și facă griji, asta era diferit. De data aceasta, nu am jucat doar cu *Asterul* sau cu o licență comercială. Jucam cu viețile noastre.

„Am redus echipajul la mai mult de jumătate. I-am ținut pe Julian și Mateo”, a spus el. „Trebuie să urcăm pe apă dacă nu vrem să plătim pentru încă o noapte de andocare.”

Echipajul, ne-am putea lipsi, pentru o vreme, oricum. Nu ne puteam permite să le hrănim și nu aveam nevoie de mai mulți ochi pe noi decât era necesar. Nu când l-am avut pe Nash închis în burta navei.

„Am reușit să-i conving pe câțiva dochiri să amestece o parte din inventarul care iese din casa comerciantului. Lâna a fost tot ce puteam face.”

„Bine”, am murmurat, cu ochii încă ațintiți pe *Luna*.

Nu-mi plăcea să fur de la crofters, dar cel puțin ei fuseseră deja plătiți. Sângele Sărat ar fi fost cei cu deficit de monede, iar asta nu era altceva decât dreptate.

„Si aceste.” Scoase un pumn de argint și aur din vestă, rezultatul unei colecții de apucături pe care le făcuse venind în și dinspre tavernă. Inele, brățări, un ceas de buzunar. Chiar și o pereche de ochelari. Era un talent de-al lui care ne ținuse hrăniți când registrul era mai puțin amabil.

Am dat din cap.

„Trebuie să decidem cum să gestionăm asta”, a spus Clove. „Henrik.”

Mi-am băgat ceasul în jachetă, senzația de scufundare revenindu-mi în piept. Henrik a fost o problemă pe care nu am putut-o permit să aibă. Când a aflat că i-am pierdut pietrele prețioase, nu va fi fericit. Tatăl lui, Felix, în schimb, ne-ar fi stins în fața căpitanului portului și nu s-a gândit de două ori.

"Vreo idee?" Am spus.

Clove clătină din cap. „Nici unul care va fi suficient de rapid. Trebuie să avem acea monedă până ne întoarcem la Dern. Sunt doar trei săptămâni pentru a aduna cuprul pe care trebuie să-l plătim.”

Mi-am pus coatele pe balustradă, uitându-mă la orizont. În momentul în care Henrik va afla asta, avea să fie un iad de plătit. Rundele noastre obișnuite nu s-ar atinge de ceea ce îi datoram și ne-ar fi pus și mai adânc în legătură cu Emilia, cultivatorul de secară care ne-a aprovizionat. Nici măcar nu aveam opțiunea de a alerga. Nu până când Rosamund a terminat cu *Asterul*.

Nu mă îndoiam că Zola era cea care luase secara. Ne urmărea de luni de zile, scotocind și încercând să adulmece ce puneam la cale. Dar avea de trei ori echipajul și de trei ori nava pe care o aveam noi. Aș fi murit înainte de a călca un picior pe *Luna*. Și el știa asta. De aceea aș paria pe dragă. Dar aș paria greșit.

Știam riscurile de a derula o tranzacție atât de strânsă și de a investi atât de multe monede în construcția *Asterului*. Nu a existat nicio dăruire când am pierdut cuprul sau ne-am lipsit. Când Roth s-ar fi terminat cu noi, nu ar conta dacă dețin o licență comercială sau mă aflam pe o navă nou-nouță. Eram un om mort.

„Va trebui să schimbăm cât mai multă secară. Poate mai trageți ceva inventar în Sowan sau faceți o afacere în Ceros asta ne va ține. Dacă avem ceva de oferit lui Henrik când ne întoarcem la Dern, este mai bine decât nimic.”

Ar fi câteva săptămâni înfometate și nedormite, dar s-ar putea să reușim să ieșim la capătul celălalt cu viața noastră. Dacă am avea noroc.

Gura lui Clove se turti. Ceea ce am vrut să *spun prin a face o înțelegere* a fost să îmi iau o datorie față de cineva. Ceva pe care am jurat încă de la început că nu vom face niciodată.

„Sau dispărem pentru o vreme. Până vom putea plăti.”

„Nu există nicio dispariție în Narrows. Nu pentru noi.”

Era adevărat. Existau deja prea multe povești despre cei doi băieți nesăbuiți care au navigat pe o navă care se scufunda în furtuni născute în iad. Și Consiliul Comerțului a avut ochii pe noi acum că am solicitat o licență.

— Am putea merge la Cragsmouth, spuse el.

Ochii mei tăiați spre ai lui, umerii mei devenind rigid. "Nu."

Asta era altceva pe care am jurat că nu vom face niciodată. Erau prea multe fantome care ne așteptau acolo. Nu mă mai gândeam la ea ca acasă. Nu de când au murit părinții noștri. Și nu eram sigur că oamenii din Cragsmouth ne vor oferi un port sigur, oricum. Aveam prea mult sânge pe mâini.

„E posibil să nu ai de ales.”

Știam la ce se gândește Clove. Nu-și dorise niciodată să se amestece cu Henrik. Oricine sănătos nu ar face-o. Dar știam miza când am luat primul lot de pietre prețioase de la Roth și, până acum, au jucat în favoarea noastră. Legea era clară – doar comercianții de pietre prețioase cărora li se dăduse un inel de la Breasla Gem puteau cumpăra și vinde pietre

prețioase. Comercianții le puteau duce dintr-un port în altul. Dar noi nu au fost nici unul. Iar lucrul cu un producător notoriu de pietre false din Bastian a fost cu totul altă problemă.

— Mă voi descurca cu asta, am încercat să-l liniștesc. și eu mă linișteam.

Mi-am văzut reflecția ondulându-se pe apa de dedesubt încă o clipă, înainte să pornesc în sfârșit pe punte. Am ajuns la Sowan cu un echipaj schelet, iar Emilia ne-ar aștepta cu un nou inventar de secară. Dar cuprul pentru a plăti pentru el a dispărut. A fost un puzzle pe care l-aș rezolva când am ajunge acolo.

Am intrat în camera cârmaciului și am închis ușa, sprijinindu-mă greu în ea, în timp ce mă uitam în întuneric. Am tras trei respirații lungi înainte de a traversa în sfârșit camera mică. Mâna mea a plutit peste mânerul sertarului care ținea registrul pentru o clipă și când l-am deschis, am răsturnat-o la ultima pagină care era acoperită în scrisul meu. Cifrele erau sumbre. Imposibil. Erau de luni de zile. Dar aceasta era o sumă care ne-ar scufunda.

Am luat pană, cu mâna înghețată în aer, când am zărit o poșetă mică de piele în colțul biroului de lângă vasul de cerneală. Una pe care nu o mai văzusem niciodată. Și nu fusese acolo în dimineața aceea.

O înțepătură mi-a trecut pe piele în timp ce am scăpat pană și am ridicat-o, lăsând-o să se rostogolească în centrul palmei. Nu avea senzația de cupru înăuntru.

Am desfăcut legăturile, înclinând deschiderea spre ultimul strop de lumină care pătrundea prin fereastră, iar strălucirea roșului s-a aprins în interiorul ei. Piatră prețioasă.

O expirație lungă și grea mi-a scăpat de pe buze și am înghițit în sec, simțindu-mă brusc nesigură.

„Nu sunt toate.” O voce blândă a răsunat în spatele meu și m-am ridicat de pe scaun, întorcându-mă cu pietrele strânse strâns în mână.

Draga Zolei era ghemuită în colț, cu hainele ude și părul uscat în valuri groase peste umăr. Arăta de parcă ar fi fost cumva pictată în umbra camerei.

„Cum naiba ai intrat aici?”

Ochii ei s-au îndreptat spre fereastra de cealaltă parte a cabinei într-un răspuns nespus. Oblonul era închis peste o dâră de urme umede care se uscau pe podea.

— Nu sunt toate, spuse ea din nou, ridicându-se încet. O centură de instrumente de dragare era întinsă peste cufă lângă ea. „Am reușit să iau doar trei sticle.”

Ea a pășit în mica lumină aruncată prin cameră, ochii ei gri sclipind mai mult albaștri. Avea o înroșire pe pielea ei, care nu fusese acolo în acea dimineață. O căldură sub obraji ei.

„Nu asta a fost afacerea.”

Nu mi-a plăcut cum mi-a întâlnit ochii atât de direct. Nu mai eram obișnuit cu asta. Oriunde mergeam, Clove și cu mine ni s-a dat o dană largă, dar fie draga asta nu știa nimic despre noi, fie pur și simplu nu-i păsa.

„Nu-mi amintesc să fi făcut o înțelegere”, a spus ea. „O *înțelegere* ar presupune că mi s-a oferit ceva în schimb.”

„Uită-te în jur, dragă. Nu am nimic de dat.”

Totuși, privirea ei nu mi-a părăsit fața. Senzația a călătorit de la ochi până la bărbie. „Sunt falsuri bune. Unele dintre cele mai bune pe care le-am văzut.”

Cuvintele sunau ca o întrebare. Dar dacă spera să afle cine este făuritorul, era o proastă.

„Aș spune că îți mulțumesc, dar nu mi-ai făcut niciun favor.” Am închis poșeta și am aruncat-o pe birou. „Cum anume plănuiești să plătești pentru cei pe care i-ai pierdut?”

„Nu pot.”

— Atunci de ce mai stai în camera mea?

Gura i se răsuci.

"Lasa-ma sa ghicesc. Zola nu a fost tipul onest pe care l-ai crezut.

S-a uitat la mine, acea tăcere adâncă revenind.

„Atunci aş avea un nou echipaj dacă aş fi în locul tău. Şi repede. Sunt sigur că unul dintre acei cârmaci din Sange Sărat care s-au întors la Bastian te va lua.

M-a surprins făcând un pas în direcţia mea, iar cabina s-a simţit imediat mai mică în jurul meu. Era ceva la ea care umplea spaţiul. Era ca un fum gros, ondulat în aer. — Nu pot, spuse ea din nou.

"De ce?"

"Este complicat."

Clopoţelul portului sună în depărtare, semnalând o navă care iese din golf, iar muşchiul maxilarului ei ticăie înainte să ridice mâna, deschizând obloanele doar cât să privească afară.

„Nu va pleca. Nu cu încărcătura lui preţioasă lipsă, am spus. „Va sfârâma acest sat până te va găsi.”

Degetele i-au alunecat de pe oblon şi s-a îndoit înapoi în umbra peretelui, privindu-mă. „Poate că nu va fi nimic de găsit.”

„Nu poţi să fii serios.”

„Ţi-am dat înapoi pietrele preţioase. Acum trebuie să plec de aici.”

„Tu însuţi ai spus că nu a fost o înţelegere. Şi nici nu ai plătit integral.”

„Trebuie să ajung la Ceros”.

Abia atunci am putut vedea sub duritatea feţei ei. Era speriată. Îngrozit, chiar. Şi încă mai aveam acel sentiment când m-am uitat la ea - ca liniştea ciudată care a căzut peste o navă înainte de a trage un fulger.

"Sfânt!" Vocea lui Clove se auzi pe punte, făcându-ne pe amândoi nemişcaţi.

Draga făcu ochii mari înainte ca ea să se lipească de perete. Dincolo de cabină, uşa se deschise şi Clove apăru în strălucirea lanternei de pe punte. I-a luat toate trei secunde să citească expresia de pe chipul meu. În respiraţia următoare, ochii lui o găsiră.

„Glumeşti.” Cea mai slabă urmă de veselie împreuna cuvintele.

„Se pare că draga a apărut până la urmă.”

„Preţioasele? Ea le are?”

„Unii dintre ei.” I-am aruncat o privire iritată.

Bătaia scăzută a băţailor constante a reverberat în podeaua cabinei din magazia de dedesubt, iar fata se uită între noi cu grijă.

— Închide-l înainte să-l audă cineva de pe docuri, am mormăit.

Privirea lui Clove stăruie pe dragă încă o clipă, înainte să facă doi paşi înapoi, spre uşă. L-am urmat afară, închizând-o în urma mea.

Urcă scările de sub punte, oprindu-se la jumătatea drumului. Când şi-a ridicat privirea spre mine, a fost cu o privire pe care o cunoşteam bine. "Asa de?"

Ochii mi s-au ridicat spre uşa închisă a camerelor mele de cârmaci din coridor când am întins mâna după cuţitul din spatele centurii. Mi-am închis mâna peste lamă înainte de a o trage prin pumn şi apoi am ridicat-o în aer, peste balustradă. Un flux constant de sânge a picurat în apa de dedesubt.

"Ridica ancoră. Pune cursul spre Sowan."

Clove scoase o respirație lungă. "Ești sigur de asta?"

I-am întâlnit privirea fără tragere de inimă. Întotdeauna a văzut mai mult decât mi-am dorit. "Nu."

A fost atât de nemișcat pentru o clipă încât eram aproape sigur că se va certa. Dar, în schimb, mi-a dat din cap și a coborât pe scară.

Dacă am face asta, lucrurile ar fi altfel. Rivalitatea cu Zola fusese până acum sub suprafață. Asta ar schimba totul.

Mi-am ridicat privirea către pânzele ridicate ale Rivenului . Era pe jumătate îmbrăcată în ceață, făcând-o să arate mai mult ca o fantomă decât ca o navă. Și poate că era. Văzusem destule lucruri ciudate pe mare ca să cred. Riven își pierduse sufletul cu mult timp în urmă . La fel și noi.

Soarele a dispărut peste orizont, lumina strigând suprafața apei într-un stâlp lung de aur înainte de a începe să se estompeze. Era clar și limpede, clătinând la suprafață, dar priveliștea mi-a dat o senzație neliniștită. Marea era prea liniștită și asta nu putea însemna decât un singur lucru – că se pregătea pentru ceva. Se auzi o șoaptă îndepărtată pe care o auzeam în vânt, un ecou de la kilometri depărtare. O furtună venea. A fost mereu.

Pietrele de viperă zgomoteau în fereastra deschisă, unde erau înșirate pe o întindere subțire de sfoară. Era un truc vechi al cârmaciului să alunge ochii demonilor mării, iar eu plătisem câțiva rățăciți de pe malul apei din Ceros pentru a-i strânge pentru mine în primele ore dinaintea zorilor în ziua în care Clove și cu mine am plecat pentru prima oară. M-am ridicat pe stânci, uitându-mă cum felinarele lor se învârteau pe nisip negru dedesubt și le dădusem câte câte un cupru înainte să atârni pietrele.

Știam mai bine decât să ignor tradițiile. Am învățat pe calea grea ce s-a întâmplat când tu ai făcut-o. Și, deși evlavia mea și consacrarea vechilor căi au trimis mituri despre mine care treceau prin Narrows, a existat unul pe care numai Clove îl cunoștea. Marea Neagră. Gura deschisă a valului. Ochi mari se uită la mine de sub apă în timp ce dispăreau. Au fost unele păcate pe care le-ai plătit pentru toată viața ta. Știam asta acum.

Lumina arunca o strălucire portocalie în cabină în timp ce am înmuiat cea mai fină pană în vasul cu cerneală albastră și am bătut-o de-a lungul buzei. Reușisem să iau o halbă de ulei pentru felinarele care să ne țină până am ajuns la croftul Emilia, promițându-i barmanului de la taverna din Dern două sticle suplimentare de secară la următoarea noastră oprire. Dacă aș surprinde-o pe Emilia într-o dispoziție bună când am ajuns la Sowan, poate ne-ar descurca cu mai multe.

Înainte de a mea, harta la care petrecusem ultimul an lucrând era derulată pe birou. Pergamentul gros era nemarcat, fiecare margine încă ascuțită. Era singurul lucru de pe navă care nu era zdrențuit sau pe jumătate putrezit din cauza umezelii și, peste încă o lună sau două, avea să fie complet.

The Narrows.

Ceea ce stătea în fața mea era prima redare exactă a întregului țărm mercurial care s-a strecurat din Marea Nenumită în venele de apă care s-au revărsat din râuri. Nu am fost un cartograf. Tatăl meu fusese cel cu acel talent, chiar dacă nu-l folosisese niciodată în mod corespunzător, dar știam cum să-l imit. Fiecare pensulă atentă, gravare și simbol.

Nimeni nu făcuse vreodată o hartă completă a Narrows-ului. Ceros a avut partea lui de topuri, dar nu toate apele. Și de ce ar face-o? Fiecare cârmaci care merită sarea avea forma, adâncimea și lățimea sa sculptate pe oase. Își curgea apele prin vene. Dar pentru lumea exterioară, Narrows era mai mult o idee decât un loc. O reputație. Într-un fel, mi-am gândit, nu am existat cu adevărat până când nu am fost înregistrați cu pergament și cerneală. Până când eram noi, nu am fi fost niciodată văzuți ca un popor care stă pe cont propriu.

Harta a arhivat fiecare unghi, fiecare grad, fiecare adâncime în detaliu atent. Mi-am așezat călcâiul mâinii pe margine, lăsând respirația să iasă din plămâni înainte ca vârful penei să se afle. L-am târât într-un teanc de linii drepte, umbrând un arc de recif care șerpuia spre est și se deschidea spre o fântână circulară care pătrundea în adâncime de patruzeci de picioare. Apa de acolo era limpede, iar în zilele însorite se vedea aurul sclipind pe nisipul de dedesubt.

Am luat pană și am pus-o pe lenjeria de lângă mine, desfăcându-mi degetele pentru a întinde mușchii răniți din mână. Tatăl meu fusese un artist mult mai bun decât mine, dar mă făcuse să exersez în fiecare seară, desenând cu minuțiozitate traseele de pescuit pe pergament vechi care mai târziu avea să alimenteze focul.

Ai grijă la cerneală, Elias.

Încă îi auzeam vocea, plutind în întunericul din jurul meu.

Am luat vasul cu nisip și l-am presărat peste hartă pentru a usca cerneala și s-a împrăștiat, acoperind munca pe care tocmai o făcusem. Când s-a uscat, am rulat cu grijă pergamentul, întorcându-l în carcasa cilindrului din piele ceară și fixând capacul bine.

Călătoria la Emilia a fost de obicei una ușoară. Acelea erau nopțile de pe traseul nostru când aveam monede în cuferele noastre și pietre prețioase în secară. Picioarul din spate spre Dern era cel care ne-a mârâit pânțele și corpul nostru era ușor. Dar de data asta navigam cu umbre care ne urmăreau. Zola. nestematele lui Henrik. Ucenicul dispărut al lui Rosamund.

Mateo stătea la cârmă, cu ochii pe cerul negru, când veneam din coridor, ceea ce însemna că Julian dormea dedesubt. Riven era prea multă navă pentru a fi manipulată de doar patru seturi de mâini, mai ales dacă vreunul dintre noi dorea mai mult de două ore de somn. Dar dacă Julian și Mateo erau curioși de ce ne-a făcut să aruncăm restul echipajului în Dern, nu i-ar fi arătat. Poate de aceea Clove îi ținuse peste ceilalți.

Clove aștepta pe puntea de sus când am urcat treptele, cu cizmele sprijinite de o frânghie și mâinile încrucișate în spatele capului. El așteptase.

"Unde este ea?" Am întrebat.

— Jos, în cabina echipajului. Dorm, cred." A adulmecat.

Nu văzusem draga de când o trimisese sub punte, dar ea nu mi-a părăsit mintea nici măcar o clipă. Credeam în semne, iar marea a dat din belșug. Dar nu fusese nici un avertisment când am văzut-o în tavernă și acel sentiment greoi mi s-a cufundat adânc în piept. Nu s-a dat socoteală pentru faptul că nici nu mă părăsise.

Mi-am frecat fața cu o mână, simțind miezul care îmi acoperea pielea. — Și Nash?

„Putem să-l dăm afară dimineața. Nu are unde să meargă.”

Un vânt bubuitor a mârâit peste apă și ochii mei s-au îndreptat spre întinderea întunericului care înconjură corabia.

„Prea târziu acum”, a spus Clove, lăsându-și picioarele de pe frânghii și așezându-și coatele pe genunchi în timp ce se uita la mine. Mâinile îi erau încrucișate în fața lui.

„Știu la ce te gândești.”

„Tu?”

„Că a fost o greșeală să-l las pe Dern cu ea la bord.”

„Și am dreptate.”

Mâna mi-a căzut de pe gulerul cămășii. Clove nu a tocat cuvintele și nu mi-a spus decât ceea ce voiam să aud. Nici lui nu i-a fost frică de mine. Dar am avut speranța că în asta nu va fi împotriva mea.

„Mi-ar fi putut spune asta înainte să ridicăm ancora.”

„Nu ar fi făcut niciun bine.” El a zâmbit. „Totuși, trebuie să vorbim despre asta.”

„Despre ce?”

— Zola, spuse el simplu. „De îndată ce află despre asta, suntem dușmanii lui. Pentru totdeauna.”

„Noi eram deja dușmani.”

„Nu așa ceva.”

Asta, am înțeles. A existat o înțelegere între mine și Zola. Aveam nevoie unul de altul dacă aveam de gând să stabilim comerț în Strâmtoare printre cârmacii născuți pe țărmurile noastre. Dar nici nu ne-am putut lăsa unul pe altul să tragă prea mult înainte. Era o alianță care era sortită să devină mortală.

„Atunci s-a făcut deja”, am spus. „S-a terminat în momentul în care am plecat din Dern”.

Clove mi-a aruncat o privire înțelegătoare.

„Ce?” M-am așezat pe manivela lângă el.

„Chiar și cu pietrele prețioase pe care le-a adus înapoi, tot vom fi datori.”

Deja am adăugat asta. Indiferent de ce s-ar întâmpla, ne-ar fi în continuare lipsiți de ceea ce s-ar aștepta Henrik, și asta includea fiecare monedă pe care o aveam. Era mai bine decât să nu ai ce să-i dea, dar nu ar fi suficient.

„Avem mai puțin de trei săptămâni pentru a veni cu restul.” Nu părea că credea că putem face asta.

„Cum?”

S-a uitat la mine. „Avem secară”.

„Nu îl avem încă.”

Emilia nu s-ar bucura când am apărut în imposibilitatea de a plăti ultimul transport de lăzi pe care ne-o dăduse. Ar fi și mai puțin amuzată când i-aș cere mai mult.

— O va face, am spus.

„Nu știu.” Capul lui Clove înclinat într-o parte.

„Emilia are nevoie de noi așa cum avem nevoie de ea. Ea o va face.”

„Chiar dacă vindem fiecare sticlă pe care o are, aceasta va fi suficientă doar pentru Henrik. Nu va fi nimic altceva.”

Moneda din această tranzacție ar fi fost banii de început care ne-ar lansa tranzacția sub noua noastră licență. Acum ar trebui să o luăm altfel. Dar mai era și chestiunea angajării echipajului pentru *Aster* și orice altceva ne-ar trebui pentru echiparea navei. Când ne-am întors la Dern, aveam o navă, dar nimic altceva. Nici măcar un mod de a-l naviga.

Vântul urla, un geamăt scăzut zdrăgănind nava în jurul nostru și dinții mi s-au strâns, fiecare mușchi a corpului meu încordându-se.

„Furtună?” întrebă Clove.

Am clătinat din cap. „Nu. Nu în seara asta.” Sunetul vocii mele s-a stins.

Acesta nu a fost zumzetul care a clocotit sub apă înainte ca cerul să înceapă să se zvârnească. A fost mai mult decât atât. Ceva ce nu mai simțisem de mult. Și nu mă puteam preface că nu știam că este vorba despre fata care dormea în cabina echipajului.

— Vom scăpa de ea, am spus, înghițind. „În Sowan”.

O sprânceană blondă s-a arcuit sub părul de pe fruntea lui Clove și o privire răutăcioasă pe care am recunoscut-o a reapărut în expresia lui. Uneori uitam că versiunea aia a lui Clove încă mai trăia în el. Cel pe care îl cunoscusem înainte să plecăm din Cragsmouth. Înainte am privit amândoi cum părinții noștri erau înghițiți de mare.

"Ce?"

„Sunt într-adevăr singurul care pune totul împreună?”

M-am uitat la el.

„Lăsăm acel înțelept bijuterie în Sowan, iar Zola o va găsi. Este clar pentru oricine se uită la ea că nu este născută în Narrows. Hainele ei. Felul în care vorbește. Ea nu se amestecă exact. Și când o găsește, o duce la Ceros.

Totuși, n-am spus nimic. Știam unde se duce cu asta.

„Așadar, dacă Zola se așteaptă la o ladă de monede când o va livra, ar putea la fel de bine să scufundăm Asterul *înainte* să pornim vreodată”, a spus el. „Ne-am croit drum pe teren uniform cu nenorocitul ăla. Pentru prima dată, suntem pe picior de egalitate. Dar dacă Zola are o avere pentru a-și lansa ruta comercială... Nu se deranja să termine.

Știam că Clove avea dreptate. Zola nu ar avea doar avantajul față de noi în a începe comerțul, el ar putea, de asemenea, să cumpere loialitatea căpitanilor de port și a comercianților din fiecare port. Prima lui prioritate ar fi să se asigure că comerțul nostru nu a demarat niciodată. De fapt, nu m-aș mira dacă ar fi avut planuri pentru a se asigura că ajungem pe fundul mării.

„Ea nu este doar o înțeleaptă bijuterie. E o dragă, Sfinte.”

„Știi că este o dragă”.

Ochii i se îndreptau spre scările care coborau pe puntea principală. „Ultima dată când am verificat, nu avem una dintre ele.”

— Tocmai ai spus că crezi că a fost o greșeală să o aduci pe navă. Acum vrei să o iei ca echipaj?”

„Cred că a fost o greșeală. Dar s-ar putea să fi fost și o lovitură de noroc. Dacă oricum am săpat un mormânt cu Zola, am putea la fel de bine să o ținem departe de mâinile lui. Dacă nu o facem, vom pierde orice șansă pe care am avut-o să-l învingem.”

M-am uitat la crăpătura care curgea de-a lungul scândurilor de sub picioarele mele, o crăpătură neagră pavată cu gudron. Ceasul bătea în jos. Pe noi. Pe această navă. Era o durere disperată în piept care trăia acolo de ani de zile. Eram bun la complot și la strategii și la a se descurca. Dar m-am săturat și să aștept ca totul să plătească.

Un alt bubuit de tunet se auzi în întuneric și Clove răsuflă lung. „Du-te să dormi. Te trezesc în câteva ore.”

Nu m-am certat. Eram atât de obosit încât îmi simțeam greutatea amenințând să cadă prin punte. M-am ridicat în picioare și Clove și-a lăsat capul pe spate, încrucișându-și brațele peste piept în timp ce privea ceața.

Nava era tăcută când am coborât treptele. Chiar și atunci când aveam un echipaj real la bord, nu eram genul de navă care cânta cântece sau juca zaruri după apusul soarelui. Nici

noi nu eram genul care se bucura de compania celuiilalt. Pe *Riven*, am existat cu un singur scop: să ajungem cu viață în următorul port.

În fiecare clipă de veghe navigand pe acea navă fusese cu ideea că, într-o zi, vom scăpa de ea. I-am tăiat oasele și le-am hrăni vulturii, apoi ne-am mulțumi înainte de a ne urca pe *Aster* și a-i lua rămas bun de la *Riven*. Fusese bună cu noi, dar nava era o gură deschisă, căscată. Era doar o chestiune de timp până să ne devore. Am știut că.

M-am coborât în coridor, închizând ușa camerelor în spatele meu și m-am uitat în umbră când un nor trecea peste lună. Cabana s-a umplut de întuneric și o răceală rapidă a sângerat în colțurile din jurul meu. Aveam acel sentiment gol în mine acum – unul pe care îl cunoșteam bine. Marea nu ne-a uitat păcatele. Ea doar ne-a lăsat să plătim pentru ele în diferite cantități de sânge.

Mi-am tras cămașa peste cap și mi-am dat jos cizmele, așezându-mă la marginea pătuțului și trecându-mi mâinile peste față. Peste încăperea înghesuită, oglinda era luminată de lumina lunii, iar forma mea s-a mutat peste geam. Uneori, credeam că arăt ca el. Sau cel puțin, versiunea lui pe care mi-o aminteam. Trecuseră doar șase ani de când tatăl meu a murit, dar parcă mai mult. Aș deveni bărbat fără el. Aș deveni o mulțime de lucruri.

ISOLDE

Marea moșie pe care mama o numea Azimuth House din districtul comercianților nu fusese niciodată o casă pentru mine. Trezirea pe o navă a fost singura dată când nu am avut acea fracțiune de secundă de confuzie cu privire la locul în care mă aflam. Sunetele, mirosurile și stâncile blânde ale hamacului erau locul în care îmi era locul. Întotdeauna am crezut că este din cauza dragostei tatălui meu pentru mare. Că poate aveam mai mult din sângele lui curgându-mi în vene decât al mamei. Mi-a plăcut ideea asta. Am sperat că este adevărat.

Lângă mine, celelalte patru hamace înșirate în cabina echipajului erau goale. În afară de cârmaci și navigator, *Riven* naviga cu doar doi pontafi. Nu era deloc o navă mare, dar ei tentau soarta, având atât de puțini pe o navă care era într-o stare atât de proastă.

M-am ridicat, lăsându-mi greutatea să se încline înainte până când degetele cizmelor mi-au lovit podeaua. Era alunecos cu un strat subțire de umiditate, aerul umed gros din camera din jurul meu. Hainele mele erau umede cu el. Și acesta era un semn rău – un indiciu că sigiliul carenei era compromis.

„Fă încă un pas și îi voi tăia gâtul!”

Am încremenit la sunetul vocii, ochii mei găsind ușa deschisă, unde pasajul îngust de sub punte era spălat de lumina soarelui revărsând pe trapă.

"Sunt serios!"

Am coborât din hamac și mi-am eliberat cuțitul, urmând dâra luminii cu pași încetini. Scara brută care se ridica de la podea până la trapă îi lipsea treapta inferioară, dar când m-am ridicat în picioare, am putut vedea puntea principală, de unde venea zgomotul.

Navigatorul stătea lângă prova, cu ochii ațintiți asupra unui bărbat cu părul căpruiat, cu spatele lipit de balustradă. Într-o mână, bărbatul avea un cuțit. În cealaltă, avea cămașa răsucită a unui tânăr pontier cu fața ruptă, ținându-l de catarg.

— Ți-am spus să-l dai *afară*, Julian, să nu-l lași să ia ostatici. Navigatorul s-a uitat la pontierul îngrozit din dreapta lui.

Tânărul pe care îl numise Julian avea ochii mari, pieptul ridicându-se și coborând într-o respirație panicată. „Sunt—îmi pare rău, Clove—eu—”

cuișoare. Nu-mi aminteam că Zola să fi spus numele la cârciumă.

— Unde ai de gând să mergi mai exact, Nash? Clove nu se deranja să-l lase pe pontier să termine, părând complet plictisit de scena care se desfășura în fața lui.

Bărbatul cu părul roșu aruncă o privire spre apă, strângând maxilarul. „Nu poți să mă ții ca prizonier. Nu poți doar...”

„Aceasta este nava mea și pot face tot ce vreau pe ea.”

Vocea cârmaciului venea din partea cealaltă a catargului, forțându-mă să urc pe treapta cea mai de jos, ca să-l pot vedea. Când ochii mei au aterizat în sfârșit pe fața lui, am înghițit în sec. Îi lipsea cămașa și jacheta pe care le purta de obicei, mușchii frânghii ai brațelor, spatelui și pieptului mișcându-și sub pielea măslinie, în timp ce își sprijinea o mână în balustradă. Părea de parcă zarva l-ar fi prins la jumătatea rochiei și, de asemenea, părea mai enervat decât îngrijorat pentru pontierul care avea un cuțit la gât.

„Ai avut de ales, Nash”, a continuat el, „acum poți trăi cu asta.”

Navarul cu cuțitul lui Nash la gât și-a ciupit ochii închiși, scâncind.

Am urcat pe scară, venind pe punte în timp ce cârmaciul făcea un pas spre ei.

— Îți fac o înțelegere, spuse el. „Când suntem în larg, ești liber să te miști pe navă. Și vei face orice lucru care ți se cere dacă vrei să fii hrănit. Când facem port, te întorci la cala de marfă. Dacă respectați aceste reguli, puteți părăsi nava când ne întoarcem la Dern și vom fi egali. Dacă nu...”

Fața lui Nash se înroși într-un purpuriu furios.

„Tu-l omori și vom întoarce acel cuțit asupra ta. Chiar dacă treci peste balustrada aceea, te vei îneca înainte să ajungi pe uscat.

Nash părea să-și cântărească opțiunile și a fost nevoie doar momente pentru ca el să-și dea seama că nu avea. A coborât cuțitul, împingându-l pe pontier la pământ.

Tânărul se ridică în picioare, cu o expresie de groază încă deformându-i fața. Cârmaciul nici măcar nu a așteptat să vadă dacă era bine înainte să se întoarcă în culoar, dispărând fără un alt cuvânt.

„Ești bine, puștiule?” Clove îi întinse o mână, trăgându-l în picioare.

Dar el nu răspunse, ridicându-se să-și ștergă sângele de pe buză.

Clove îl bătu pe spate. „Ia uneltele bosunului de jos. Nash are de lucru.”

Nash s-a uitat ca răspuns, dar pontierul încă părea că va vomita, îndepărtându-se de Nash când se strecură în spatele catargului principal. Abia atunci cineva părea să mă observe.

Clove m-a privit în sus și în jos înainte să treacă pe lângă mine până la cârmă, unde butucul lui zăcea deschis pe punte. Părea de parcă l-ar fi scăpat acolo. O smulse și se îndreptă spre scara care ducea la magazia.

„Ce ai făcut ca să ajungi cu această dorință de moarte a unei nave?”

Întrebarea venea de la Nash, care avea cuțitul în mână cu doar câteva clipe în urmă. S-a aplecat de balustradă, cu brațele încrucișate peste piept, în timp ce mă privea.

Mi s-a strâns strânsoarea propriului cuțit când mi-am îndreptat umerii spre el. „Am nevoie doar de trecere”, am răspuns.

Dar nu o cumpăra. El a zâmbit, înclinarea buzelor schimbându-i fața. Furia care fusese acolo o clipă acum era doar o fierbere acum. Își acceptase soarta. „Sigur. Și aveam nevoie doar de o schimbare de peisaj.”

Nu-mi puteam da seama acum dacă era genul de persoană care ar ține o lamă de fața pontierului pentru a fi arătat sau dacă a vrut să fie serios. Mi-a dat spatele, întorcându-se spre apă, iar vântul i-a împins părul ondulat într-o parte. Hainele lui nu erau cele pe care i-am văzut pe cârmaci și echipajele lor purtând. Semăna mai degrabă cu un negustor.

"Dragă!"

Vocea cârmaciului a răsunat în coridor și ochii mei s-au îndreptat spre ușa deschisă a camerelor lui de peste punte.

Am urmărit sunetul, lăsând umărul să atingă peretele și aplecându-mă în față cât să văd prin crăpătura de deasupra balamalei ușii înainte ca umbra mea să treacă pragul. Stătea în spatele biroului, trăgându-și o cămașă proaspătă peste cap înainte de a-și sufleca fiecare mânecă.

Când a terminat, a legat din nou bandajul care i-a fost înfășurat în jurul mâinii.

„Vei doar să stai afară?”

Ochii lui s-au ridicat brusc, găsimu-i pe ai mei prin crăpătura ușii, iar eu mi-am ridicat bărbia în timp ce am împins ușa până la capăt. Privirea lui a călătorit de la cizmele mele până în vârful capului meu, de parcă ar fi încercat să mă măsoare cu fata pe care o găsisese în camerele lui cu o seară înainte.

Colțurile încăperii erau acum vizibile la lumina zilei. Era gol și simplu, aprovizionat cu cele mai necesare articole, inclusiv cureaua mea de dragare pe care o drapase peste scaunul de lângă birou. Dar era șirul de viperă pietre în fereastră care mi-au atras atenția. O superstiție pe care am recunoscut-o din vechile mituri marine.

Luă pană de pe birou și o duse în vasul de cerneală. Era potrivit cu o penă de stârc uzată, care trebuia înlocuită, iar vederea ei a fost o amintire că aici, eram încă ascuns în siguranță departe de ochiul mamei mele. Din penele ei fluieră de pene de lebedă și proștii care i-au făcut porunca.

S-a uitat la mine o clipă înainte de a băga mâna în sertar după poșeta cu pietre prețioase și le-a aruncat cu grijă într-o tavă de lemn, împingându-le spre mine.

M-am uitat la el.

"Bine?" spuse el, cuvântul greu și nerăbdător.

"Deci ce?"

"Ce avem noi aici?"

Am ezitat înainte să fac un pas înainte și să mă cobor pe scaunul de vizavi de el. Degetele mele au plutit peste pietre înainte de a cerne ușor berilul roșu adevărat din celelalte, împingându-le într-o parte a tăvii.

„Care sunt falsurile?”

Am pus un deget în fața grupului mai mare. În total, erau unsprezece pietre prețioase reale și douăzeci și patru de falsuri.

S-a zgâriat la zgârietura de pe falcă, privindu-le. Era imposibil de citit, cu fața ca de piatră în timp ce ridica pană. L-a înmuiat în călimară înainte de a deschide registrul și a întoarce pagina. „Nu mi-am făcut nicio favoare lăsând Dern cu tine. Ar trebui să știu ceva înainte să ajung în Sowan cu tine pe nava mea?”

Dacă ar ști cât de importantă este întrebarea asta. Erau multe de știut. Zola n-ar fi singurul care mă caută sau ce țineam în buzunar. Dar el păstra deja cel mai de preț dintre secretele mele.

Mi-am tras privirea de la berilul roșu, regăsindu-i din nou chipul. Linia dreaptă a sprâncenelor sale groase și întunecate făcea ca ochii lui albaștri să pară ca o sticlă de mare lustruită.

„Sunt doar un dragator”.

„Cred că am stabilit că nu ești doar un dragator. Și dacă vrei să împiedici pe altcineva să afle, ar fi bine să fii mai atent. Te-am marcat ca un înțelept bijuterie aproape în clipa în care te-am cunoscut.”

A tăcut, studiindu-mă din nou. Calmul de pe chipul lui era tulburător, dar cel mai deranjant era faptul că l-am crezut. Simțisem asta în tavernă în acea noapte, așa cum se uitase în mine.

Expresia ochilor lui s-a schimbat atât de ușor încât am crezut că poate mi-am imaginat-o, dar a aprins o căldură în aer care nu mai fusese acolo cu câteva clipe în urmă.

Acum îl *studiam*.

"Ce?" a întrebat el, parcă ar fi încercat să-mi dezgroape gândurile.

M-am gândit cât de sincer pot fi. „De unde știu că nu plănuiești să mă vinzi când ajungem la Ceros așa cum avea să facă Zola?”

„Nu fac schimb cu oameni.”

— Atunci ce era aia pe punte? am întrebat categoric.

„Un ucenic de constructor naval care nu a putut să-și țină gura”, a răspuns el. „Crede-mă, este o problemă pe care nu am cerut-o.”

Deci am avut dreptate. Nash nu era un marinar. Era o breaslă plină de speranțe.

Timonierul s-a aplecat de birou cu ambele mâini, întâmpinându-mi din nou ochii direct, și o sclipire de căldură s-a repezit peste piele, bâzâitul a ceva viu trezindu-se în aer.

„Dacă te gândești să te eliberezi în Sowan, aceasta este o condamnare la moarte. E un sat mic și atragi prea mult atenția. El te va găsi.”

"Ce-ți pasă?"

Întrebarea aceea părea să-l prindă neprevăzut, dar și-a revenit repede. „Dacă el obține ceea ce vrea, eu nu obțin ceea ce vreau.”

A fost atât de simplu. Acestea erau regulile clar definite care nu se schimbaseră odată ce am trecut în Narrows. Era fiecare om pentru sine. Și nu eram diferit. Mă gândeam la același lucru când l-am părăsit pe Bastian.

Zola nu avea puterea pe care o avea cineva ca mama mea, dar era un om mândru. Nu avea să uite ce făcusem, iar Narrows era o lume mică. Drumurile noastre s-au încrucișat din nou și, când s-au întâmpnat, a trebuit să țin mâna de sus.

— Și dacă începe să spună oamenilor ce sunt eu?

„Nu va risca. Nu când e atât de aproape de a obține o licență comercială. Este prea probabil să fii urmărit până la *Luna* și, dacă se întâmplă asta, lucrurile nu vor merge bine cu el și cu Consiliul.”

Părea că spunea că atâta timp cât am stat pe *Riven*, eram în siguranță. Dar nimic nu se mai simțea în siguranță.

„Cum ai ajuns pe nava aceea?”

„Un bărbat pe nume Simon.” Am dat răspunsul mai ușor decât mi-am propus. Nici măcar nu eram sigur dacă era o informație la care ar trebui să păstrez pentru mine. „Am cerut o cale de ieșire din oraș și mi-a dat una. Nu știam despre înțelepții pietre prețioase.”

Se uită la colțul biroului său într-un mod absent, de parcă se gândea. Cernerea numerelor rând după rând și a rezultatelor posibile. Dar nu a vorbit nimic cu voce tare.

"Care e numele tău?" întreabă el deodată. "Cel adevărat. Cel cu care te-ai născut."

Nu clipi, privind războiul pe chipul meu în timp ce mă gândeam să mint din nou.

„Mi-ai avut încredere în viața ta când te-ai urcat pe această navă. Dar nu ai încredere în mine cu numele tău?”

Nu a fost asta. Lucrul care m-a făcut să vreau să-mi mușc limba a fost că am *avut* încredere în el. Nu aveam absolut niciun motiv, dar am avut. Și nu mi-a plăcut acest sentiment.

„Isolda.”

De data aceasta, adevărul a fost în tonul vocii mele. Felul în care mi-a sunat cuvântul familiar pe buze. Chiar și eu l-am auzit.

„Care este al tău?” Am întrebat.

„Deja ti-am spus.” Mi-a întâlnit din nou ochii în acel mod deschis care m-a făcut să simt că nava amenința să cedeze în jurul meu.

Elias.

Numele pe care mi-l dăduse în tavernă. Dar nu auzisem nicio persoană să-l spună așa, ceea ce însemna că, pe undeva, pe parcurs, ridicase pe altul. Cel după care îl auzisem pe Zola spunându-i—Sfântul. Numele acela avea un gol, ca o bijuterie fără cântec. Dar se simțea și mai în siguranță. Elias era ceva sfințit, iar asta a făcut să danseze pe limba mea un șir de întrebări tăcute.

Am vrut să întreb, dar în schimb i-am ținut privirea într-o tăcere chinuitoare până când, în cele din urmă, ochii i-au căzut înapoi la registru.

Cu asta, am fost demis.

Mi-am luat centura de dragare de pe scaun, am pus-o pe umăr și am deschis ușa. Dar înainte să se închidă, m-am uitat prin crăpătură, găsindu-l din nou pe Saint. Se aplecă peste birou, trecându-și o mână prin păr în timp ce scria. Mâna lui bandajată sângera prin ambalaj, dar nu părea să observe.

Am împins afară și am salutat înțepătura vântului când mi-a lovit fața. Am inspirat adânc, încercând să-mi eliberez plămânii de senzația de strângere pe care o aveam când stăteam în locuința lui Saint.

Acea expresie de pe fața lui era pe cât de frumoasă, pe atât de rece și nu mi-a plăcut că a trebuit să mă forțez să-mi smulg ochii de ai lui. Nu știam dacă nava asta sau marea sau privirea ciudată a cerului îmi făcea să-mi zumzeze sângele în vene. Am sperat că a fost.

Speram să fie orice, în afară de el.

Lăzile de lemn scârțâiau, amenințând să se prăbușească la îmbinări când scripetele le ridica de pe *Riven*, iar Ward, căpitanul de port al lui Sowan, conduse încărcătura pe doc. Clove stătea lângă el, privind peste umărul lui în timp ce înregistra inventarul. Șase lăzi de lână la care nu aveam nicio pretenție, dar moneda de la vânzarea ei ne-ar ține să navigăm până ne întoarcem în Dern.

Expresia de pe chipul lui Ward în timp ce scria numerele pe pagină nu era una prietenoasă. Fusese mult mai greu de ținut la rând decât Gerik, iar răbdarea lui se uza. În cazul în care Gerik era tot vorbe burlane și amenințări goale, Ward era cu adevărat imprevizibil. A fost o calitate care m-a îngrijorat.

A face favoruri și a-ți face prieteni nu a servit nimănui în Narrows. Întotdeauna a existat un sac de cupru suficient de greu pentru a influența alianțele, iar cuferele lui Zola crescuseră abia în lunile de la înființarea Consiliului Comerțului. Dacă asta nu era ultima noastră oprire neautorizată în Sowan, nu eram sigur că vom putea risca o întoarcere. Nu când aveam un înțelept bijuterie pe nava noastră.

Nash se așezase în magazia, așa cum sa convenit, iar cei doi pontași pe care i-am adus de la Dern erau cocoțați pe braț, urmărind strada aglomerată și îngustă care dădea spre port. Nu aveam moneda să plătim pe cineva de pe docuri pentru a veghea pe *Riven*, așa că acolo aveau să rămână.

Isolde a venit pe punte cu jacheta nasturii sub bărbie și nu m-am putut abține să nu cred că numele i se potrivea într-un fel ciudat. Se simțise atât nou, cât și familiar în timp ce o spunea ea.

Ochii ei au cercetat navele din port și am privit cum privirea ei s-a oprit asupra unei caracole patru alunecări în jos. Și-a tras buza de jos între dinți și și-a întins mâna, vârandu-și lungimea părului roșu închis în jachetă.

„Cât timp vom fi aici?” Părea nervoasă. Supărător, chiar.

„Doar o noapte”, am răspuns, lăsând cutia cu hărți peste umăr. „Destul de lung pentru a descărca acele pietre prețioase și pentru a ridica mai multă secară de la crofter.”

„De unde știi că comerciantul nu va descoperi falsurile?”

„Nu are nevoie. El știe ce cumpără.”

Expresia ei se răsuci în confuzie. „Atunci de ce le-ar cumpăra?”

Privirea mea s-a îngustat asupra ei, sceptic. Nu era născută în Narrows, dar era dragă. Și asta, de obicei, a venit cu o mulțime de cunoștințe în lucrul cu comercianții, echipajele lor și negustorii cărora le vindeau. Era o lume care mergea de mână în mână cu comerțul ilicit, făcându-i greu să creadă că nu știa cum funcționează toate astea.

Ultima ladă a venit peste lateral și, odată ce a aterizat, m-am balansat peste balustradă, prinzând scara cu bocancii.

Am coborât, iar Isolda a ezitat înainte să o urmeze, sărind de pe ultima treaptă și aterând pe ambele picioare lângă mine. Ward mă privea deja din vârful ochelarilor, dar eu mă uitam la teancul de pergament ascuns în spatele registrului lui.

„Mesaje?” De data aceasta, aproape că mi-a fost frică de răspuns.

— Nu, spuse Ward, atent doar pe jumătate.

Mâinile mi s-au încremenit în pumni în buzunare, ochii mei întâlnindu-i pe cei ai lui Clove. Trecuseră aproape trei luni de când am depus petiția pentru licența noastră comercială și cu cât am stat mai mult fără ea, cu atât am navigat mai mult fără protecția Consiliului Comerțului. Niciodată nu am avut nevoie de el mai mult decât acum.

Ward era mult mai îngrijorat că următoarea ladă de lână era coborâtă din *Riven*. Fruntea lui strâmbă era înclinată chiar mai sus decât de obicei.

„De când transporti lână?”

"De acum încolo." Cuvintele lui Clove erau un avertisment nerăbdător.

Erau o mulțime de oameni cărora Ward i-ar putea smuci. Singurul lucru pe care l-am avut pentru noi în afară de mită era faptul că Clove și cu mine eram cu un cap întreg mai înalți decât el. Ward a avut bunul simț să se teamă de noi. Asta a fost tot.

Ochii lui Ward s-au îndreptat spre Isolda, care stătea în spatele meu, și nu mi-a plăcut felul în care s-au îngustat. Nu se putea ocoli faptul că ea a atras privirea. Era frumoasă și ea foarte clar nu ne aparține. Dar cu cât stârnea mai mult curiozitatea, cu atât era mai probabil să se întoarcă la Zola.

Clove făcu un pas spre el, trăgându-și privirea de la Isolde. — O să-l ducă la negustor sau trebuie să găsesc eu pe cineva?

Ward întâmpină privirea rece a lui Clove, strângând mâna în jurul penei, înainte să arunce o privire în susul debarcaderului. Un fluier strident se auzi în aer când capul i se înclină pe spate, iar doi bărbați au alergat pe alunecare.

„Casa negustorului”, ordonă el, împingând-o pe lângă ei fără un alt cuvânt.

„Mă voi descurca cu asta. Ajungi la Lander. Capul lui Clove se înclină în direcția Isoldei. „Probabil că n-ar trebui să o ia în casa comerciantului.”

Am dat din cap, studiind lăzile de lână în timp ce bărbații o ridicau pe prima pe o parte, alunecând-o pe platforma cu roți. Am răzuit sigiliul port al lui Dern de pe lemn, dar nu ar fi nevoie de mult ca cineva să pună cap la cap că lăzile au fost furate. Nu puteam decât să sper că Clove a găsit un comerciant care avea nevoie de o înțelegere.

— Du-te, apăsă Clove. "Am inteles."

Mi-am prins o mână în cureaua carcasei pentru hărți care mi se întindea peste piept și, fără tragere de inimă, m-am întors pe călcâie, lăsându-l în urmă. Dacă cineva a putut scăpa dintr-o zgârietură, a fost Clove. Dar era și foarte bun să intre în ele.

Isolde a urmat când am pornit în sus pe doc și cizmele ei au fost lângă ale mele în câteva secunde, când s-a pus între mine și balustradă, ținând capul în jos.

Cu coada ochiului, am putut-o vedea instinctiv întinde mâna după buzunarul ei, învârtindu-se mâna în jurul a ceea ce era acolo. Dar felul în care mergea mi-a atras atenția. Nu era doar faptul că era mai aproape de mine decât fusese de la Dern, când am tras-o pe alee. Era felul în care ținea un umăr întors de la docuri, cu ochii în jos. De parcă nu ar fi vrut să fie văzută.

Privirea mea s-a îndreptat asupra navelor din dreapta noastră. Sowan era un port mult mai mare decât Dern și erau nave din fiecare port din Narrows și câteva din Marea Nenumită. M-am întrebat, nu pentru prima dată, ce anume lăsase Isolda în urmă acolo.

Drumul șerpuit care șerpuia prin sat era aglomerat de uși deschise la briza răcoroasă care venea din apă și la șuvoiul de oameni care veneau și plecau din port. L-am urmat până când poteca pietruită s-a îngustat și s-a curbat într-un filon rupt de magazine. Al lui Lander era singurul care era închis bine, ferestrele întunecate.

M-am oprit în fața ușii, ridicând un pumn pentru a lovi cu degetele mele sticla rotundă teșită.

"Asta este?" Isolde părea sceptică.

"Nu sunt impresionat?" am mormăit.

Nu fusesem niciodată la Marea Nenumită, dar dacă comercianții lor m-au învățat ceva, era că ei prețuiau prezentarea peste orice altceva. De obicei, era doar o coajă de prefăcătorie care le-a obținut ceea ce își doreau. Oamenii din Îngustă erau obișnuiți să se aplece sub ei.

„Poți să aștepti aici dacă îți faci griji să-ți murdărești mâinile.”

Nu știam de ce am spus-o. Lander nu avea nevoie și nici nu merita apărarea mea, dar privirea de pe chipul ei a aprins un foc în mine. Nici n-aș lăsa-o să-l privească de sus.

„Nu asta am vrut să spun”, șopti ea.

M-am întors să mă uit la ea. „Atunci ce *ai* vrut să spui?”

Bărbia ei s-a ridicat ca să-mi poată întâlni ochii și nu s-a micșorat sub mine. Își îndreptă umerii, lingându-și buzele înainte ca gura să se deschidă să vorbească. Dar înainte ca cuvintele să-i părăsească limba, ușa s-a deschis.

Lander stătea de cealaltă parte, cu o privire lucioasă în ochi și cămașa doar pe jumătate cu nasturi. Nici măcar nu se deranjase să-și pieptene părul.

— Ai întârziat, spuse el categoric.

Ochii Isoldei au alunecat spre mine, aproape un zâmbet pe buze, de parcă poza bărbatului dinaintea noastră ar fi fost exact punctul pe care ea încerca să-l facă.

Am ignorat lovitura. Lander a dispărut înăuntru fără să ne invite să-l urmărim, iar Isolde s-a uitat în ușa goală înainte ca eu să trec peste prag. Ea a rămas aproape în timp ce am intrat în magazin, cu un ochi pe geamul care dădea spre stradă. Ea încă mai avea aceeași privire în ochi. De parcă ar fi așteptat să apară acolo o față pe care o știa.

"Cine e acesta?" Lander o urmă cu o privire bănuitoare, nefocalată.

„Noua mea dragă”, am răspuns, ridicând cureaua cutiei pentru hărți peste cap și așezând-o pe tejghea. Mi-am scos punga cu pietre din interiorul jachetei.

Ochii Isoldei m-au tăiat din nou, dar de data aceasta, o tensiune atârna în aer. Nu-i plăcea să fie revendicată, mi-am dat seama.

„Nu în fiecare zi găsești echipajul atât de drăguț de privit.” Lander trase cântarul pe tejghea. Lângă ea, tava și registrul deja așteptau.

Când și-a ridicat privirea, văzându-mi fața, a râs nervos. "Haide. Doar puțină distracție.”

Lângă mine, Isolda nu râdea. Dar nici ea nu părea surprinsă.

„Bine, ce avem?” Puse ambele mâini pe tejghea, așteptând.

Am simțit mirosul de secară pe respirația lui. Aspectul alunecos al pielii lui și părul umed de la tâmpile l-au lăsat deoparte pentru o noapte de băut la tavernă. Îl găsisem pe Lander în această stare din ce în ce mai mult în ultima vreme și în magazinul lui aproape că nu erau semne de afaceri. Rafturile erau prăfuite, lumânările nearse. Bănuiam că își cheltuia toată moneda pe băutură și, dacă acesta era cazul, devenea nesigur. Nu puteam avea asta.

„Beril roșu”. Am lăsat poșeta să se deschidă și pietrele s-au prăbușit pe tavă, cu fațetele ca niște picături strălucitoare de sânge în lumina palidă.

Colțurile gurii lui Lander se întoarseră în jos, bărbia ieșind în afară. A fost impresionat. Și ar fi trebuit să fie. Erau cele mai valoroase pietre prețioase pe care le mutasem vreodată. Faptul că ne lipsea jumătate dintre ei era ceva ce nu avea de unde să știe, iar asta a lucrat în favoarea mea. Aranjamentul a fost să plătească rata standard a unei bijuterii cu carate și a fost la fel de simplu.

Mi-ar plăti suma pe care i-aș fi luat-o lui Henrik înainte să-mi dea tăietura, iar apoi Lander le-ar vinde unor negustori din Ceros care credeau că primesc cele mai bune Bas. pietre de tian de la unele comerțuri laterale a lui Saltblood. Cumpărau sub valoarea lor dacă pietrele erau legitime, dar nu erau. În cele din urmă, comercianții ar plăti de patru ori valoarea lor.

Murmurul scăzut al vocii lui Lander rupse tăcerea în timp ce numara singur, iar ochii Isoldei îi găsiră în cele din urmă pe ai mei, deși nu mai puteam citi privirea care stătea acolo. Auzea pietrele prețioase. Simte-le, într-un fel. Dar stăteam într-un magazin plin cu orice, de la argint la onix și, dacă era adevărat, ea nu ne-a arătat.

— Asta face... murmură Lander, tremurându-i ușor mâna pe pană. Strălucirea de sudoare de la tâmplă i se perlatase acum într-o singură picătură, trecând de-a lungul maxilarului, până la bărbie. A căzut pe blatul de lemn între degete. „Șapte și un sfert”.

„Șapte și un sfert”, am repetat.

Colțul gurii Isoldei tresări.

"Asta e corect." Lander bătu cu degetul pe pagina registrului, întinzând mâna spre portbagajul pe care îl ținea sub raft. Am așteptat să bage cheia în broască.

— E amuzant, am spus.

"Ce este?"

„Când le-am cântărit azi dimineată, erau aproape nouă carate și jumătate.”

Zâmbetul leneș al lui Lander a revenit în timp ce a scos două posete mari cu monede. — Cântarul tău trebuie să fi fost oprit. Asta se întâmplă cu mișcarea unei nave, știi. Trebuie să fie timpul să-l verifici.”

Când nu am spus nimic, a făcut semn către pietre.

„O poți vedea singur. Spune greutatea chiar acolo.”

Coșul de alamă care ținea pietrele prețioase încă se legăna ușor, cadranul care stătea în centru o față netedă albă, cu un ac de oțel care scria șapte și un sfert.

— E greșit, am spus, cu tenorul atent al vocii mele neîntrerupt.

Învățasem cu mult timp în urmă că nu a făcut niciodată mare bine să-ți pierzi cumpătul. Până la urmă, a fost doar zgomot. Numai când era liniște puteai detecta clar zvonurile unui mincinos. Ușor zgomot al respirației lor. Mișcarea ochilor lor.

— Facem afaceri de multă vreme, Lander. Am studiat scara. „Deci nu știu de ce ai alege acum să mă înșeli.”

Din nou, râsul prea rapid. Scăderea unui umăr în timp ce se aplecă mai aproape. "Sfânt." A pus ambele mâini pe tejghea dintre noi. „Eu...”

Mâna mea a prins mânerul cuțitului meu înainte ca un alt cuvânt să-i poată părăsi gura și i-am ridicat greutatea în aer înainte de a-mi lăsa degetele să se slăbească și să-i strâng mânerul. Când l-am strâns în palmă, Lander se îndrepta deja. Își înclină deja greutatea înapoi.

I-am prins încheietura mâinii, fixând-o în loc în timp ce am împins cuțitul în jos. Nici măcar nu am simțit vârful lamei apăsându-i pielea. Între oase. A alunecat prin mușchi și vene până când oțelul a găsit blatul din lemn masiv sub palma lui, iar sunetul zgomotului metalic a fost urmat de strigătul sugrumat al lui Lander.

Isolde țipă, cu o mână zburându-i la gură în timp ce ochii i se făceau mari.

"Sfânt!" Fața lui Lander s-a răsucit, deschiderea gurii lui făcându-mi numele să sune deformat în timp ce înghitea după aer. "Sfânt!"

"Ce faci?" Vocea Isoldei era răgușită. Mâna care era lipită de gura ei doar plutea în aer între noi. Era atât de palidă încât părea că va leșina.

"Verifică."

„Ce-ce?” se bâlbâi ea.

— Cântarul, am spus încet. "Verifică."

Isolde rămase înghețată câteva respirații înainte de a merge înainte, pașii opriți și smucind de parcă s-ar fi chinuit să-și miște picioarele. Mâinile ei băjbâiau peste cântar până apucă cadranul.

Am dat drumul cuțitului, mișcându-mi cealaltă mână de pe tejghea înainte ca sângele care se scurgea acolo să-mi atingă degetele. Isolde a adulmecat, răsucind partea din spate a cadranului până s-a dislocat, iar ea și-a mușcat buza de jos, uitându-se la mine înainte să întoarcă tava ca să pot vedea.

Două pelete mici de fier fuseseră înfipite în mecanism pentru a crea mai multă rezistență împotriva acului. Mai văzusem la Cragmouth, când tatăl meu avea capturile cântărite pentru vânzare. Nu și-a tras cuțitul pe nimeni pentru asta, dar ar fi trebuit.

"Îmi pare rău." Lander înghiți, sufocându-se. "Îmi pare rău! Aveam nevoie doar de puțin..."

— Nu-mi pasă de ce ai nevoie, am spus, întinzându-mă în jurul lui, în portbagaj. „Mă aștept să fiu tratat corect. Și dacă nu sunt” — am ridicat o altă poșetă cu monede dinăuntru —, vei fi făcut să-ți dorești. Data viitoare nu va fi o mână.”

Am numărat poșetele pentru suma exactă, fără a lua mai mult decât mi se datora. N-aș fura de la un născut în Narrows, chiar dacă ar fi un trișor. Nu dacă nu trebuia.

Pe tejghea, Isolde mă privea, cu pieptul încă ridicându-se și coborând în respirație grăbită. Mi-am băgat poșetele în jachetă pe rând, respingând-o înainte de a ajunge la mânerul cuțitului.

"Sfânt." O voce ca mierea topită a umplut aerul rece al prăvăliei, făcându-ne pe toți trei să privim la ușa deschisă din spatele nostru.

Acolo, Emilia avea șoldul sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate peste piept. Valurile ei lungi și blonde căzură peste un umăr, în timp ce capul ei se înclină într-o parte.

„Te așteptam azi dimineață.” Ochii ei căprui străluceau în timp ce se deplasau de la mine la cuțitul care îl fixa pe Lander de blat. Era înconjurat de o baltă strălucitoare de sânge.

„Am întârziat”, am spus.

Atenția Emilia s-a îndreptat către Isolda și a zăbovit acolo pentru o clipă înainte ca ea să-și prindă degetele mari în centură.

"Haide. Cina așteaptă." A făcut un pas înapoi din magazin și lumina soarelui i-a lovit fața blondă înainte de a porni pe stradă fără noi.

Am întins mâna după cuțit, strângând mânerul și smulgându-l, scoțând un alt strigăt ascuțit de pe buzele lui Lander. Își strânse mâna la piept, căzând în teighea, iar Isolde aproape că se împiedică pe spate, prinzându-se pe spătarul unui scaun.

Am târât lama peste lâna groasă a pantalonilor, întorcând-o de două ori. Când l-am strecurat înapoi în centură, mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Isolde privind-mă, cu o expresie îngrozită pe chipul ei.

"Bine?" am spus, luând cutia pentru hărți de pe teighea și punând-o înapoi peste umăr.
"Vii?"

ISOLDE

Saint nu s-a uitat nici măcar în direcția mea, când l-am urmat pe deal în direcția opusă în care venisem din port. Părul întunecat era umed de ceață, gulerul hainei sale gri-albastrui tras în sus pentru a-și ascunde jumătatea de jos a feței. Dar privirea lui era în pământ în timp ce mergea.

Ieșisem din magazinul comerciantului cu sunetul gemetelor lui Lander în spatele nostru, iar sunetul patetic răsună între pereții de piatră, dus de vânt. Încă mai aveam o senzație de rău încovoiată în gât, cu mâinile mai reci decât ar fi trebuit.

Nici măcar nu clipise. Nu ezitase nici măcar o secundă când a scos acel cuțit și l-a băgat în mâna bărbatului. În plină zi, cu ușa magazinului deschisă și nici măcar nu venise nimeni în fugă.

Femeia care apăruse în pragul lui Lander magazinul aștepta în vârful dealului, cu părul ondulat auriu plutind în vânt care se rostogoli din apă la spatele nostru. Pantalonii îi erau legați la mijloc, o cămașă albă curgătoare ondulându-i în jurul cadrului ei zvelt.

Un cărucior mare din lemn a fost oprit lângă ea, unde clădirile din Sowan au început să se rărească, făcând loc unei întinderi de dealuri întinse. Păreau ca un tablou desfășurat în spatele ei, galbeni și verzi în modele învolburate sub un cer aproape albastru. Așteptă cu răbdare, trecând cu o mână peste botul unuia dintre cei doi catări cenușii de porumbel, năvăliți la căruță.

Un bărbat cu părul alb, cu un cadru osos care ieșea de sub cămașa subțire, albă, stătea în fața căruciorului, cu plumb în mână. Nu părea suficient de puternic pentru a controla fiarele și nici măcar suficient de limpede pentru a vedea drumul.

"Sfânt." Chipul bătrânului s-a luminat la vederea cârmaciului, cu gura întinsă într-un zâmbet care a scos la iveală un gol între dinții lui din față.

„Perrie.” Saint a făcut propria încercare de a zâmbi, dar era mai mult în ochii lui decât orice. Fața lui era mereu fixă, ochii mereu urmărindu-i de sub fruntea rigidă, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceva.

„Aduceam grânele la casa negustorului și l-am văzut pe *Riven* în port. M-am gândit că te vom scuti de plimbare.” Din nou, ochii femeii mi-au străbătut fața. „Eu sunt Emilia.”

I-am dat din cap politicos.

Dar atenția Emiliei trecuse deja spre Saint, așteptând o explicație.

„Dredger” a fost singurul lui răspuns.

Nu *mi -a spus de data asta*. Nu îmi plăcuse sunetul din magazinul lui Lander.

„Sper că este adevărat. Nu am încredere în nimeni care nu are callos pe mâini.” Emilia nu părea mulțumită de acest răspuns. „Dacă iei un echipaj acum, lucrurile trebuie să meargă bine.”

Chipul lui Saint era de necitit, nu dădea nimic. Cuvintele nu ar putea fi mai departe de adevăr. Se trase în căruță, găsind un loc în spate, iar Emilia o urmă, luând locul deschis pe bancă de lângă bătrân.

— Alăturați-vă nouă, spuse ea, privind spre dealurile din depărtare. „Este singura masă decentă pe care o vei primi încă pentru o vreme dacă navighezi cu acest lot.”

Saint se lăsă cu spatele în balustradă, așteptând, ca și cum ar fi să vadă ce voi face după acea expoziție de la magazinul comerciantului. A fost un fel de test.

Am aruncat o privire înapoi spre sat, unde drumul s-a îndoit și a dispărut înainte ca cel al lui Lander să poată fi văzut. Mâinile mele s-au apucat de partea căruciorului, strângându-se, înainte să mă ridic de la pământ și să mă cățăr înăuntru.

Plesnirea plumburilor a fost urmată de zgomotul roților chiar înainte de a mă așeza, iar căruciorul a tras de pe pietriș pe drumul de pământ care se curba ca un S *în* dealuri. Dincolo de vârful uneia, în depărtare, am putut vedea două fire de fum moi, care se întindeau. Ne îndreptam în direcția lor.

Am prins un braț în șipca de lemn de lângă mine în timp ce ne legănam dintr-o parte în alta, simțind frigul privirii lui Saint înainte să mă uit în sfârșit la el.

"Ce?" Ochii lui reci s-au plictisit în ai mei, pe care începeam să-i marchez ca fiind un lucru rar.

am înghițit. „Nu trebuia să-l răniți așa.”

"Oh dragă." Emilia a fost cea care a răspuns, cu spatele încă la noi. "Da el a făcut."

Dragă.

Cuvântul mirosea a glasului mamei mele, făcându-mi gura să se răsucescă într-o parte.

Nu fusesem străin de nemilosire. Îl văzusem în multe feluri diferite și, de obicei, era la ordinul lui Holland. Dar lucrurile din Marea Nenumită s-au făcut în spatele ușilor închise și în umbră. Și mâinile mamei nu au fost niciodată murdare cu ele.

Eram tânăr când am început să înțeleg ce era ea. Aveam zece ani când tatăl meu m-a așezat la solar la o ceașcă de ceai și mi-a spus ce trebuie să știu despre mama mea – că ea va alege întotdeauna meseria. Peste mine. Peste el. Peste tot. Această încredere era ceva pe care doar el și eu am avea. Dacă l-aș fi ascultat, l-aș fi ascultat *cu adevărat*, m-am gândit, ar putea fi încă aici.

Nu rostise cuvintele cu vreun fel de răutate sau resentimente. Nu era nici măcar o urmă de tristețe. Dar el a vrut să știu. Abia după câțiva ani am început să înțeleg ce vrea să spună.

Am trecut peste ultimul deal înainte ca soarele să atingă orizontul, dar lumina caldă a schimbat pământul în mături de violet și albastru. Fumul coșului s-a apropiat până când am urmat una dintre urmele lor până la o casă mică de piatră așezată pe una dintre stânci. Odată ce norii s-au limpezit și lumina portocalie s-a adâncit, am putut vedea ce se afla dincolo de ei - mile și mile de dealuri aurii care se unduiau sub vântul mării.

Secară.

M-am ridicat, studiind creasta care dădea spre drum. Apăruseră mai mult de un crofter, privindu-ne de la stinghiile lor, iar câteva mâini ridicate în aer când treceam.

Croft era unul bine întreținut. Dincolo de casă, patru hambare mari au fost ridicate în semicerc. Una dintre ușile lor a fost deschisă, unde am putut vedea un cărucior greu de tulpini de secară dispărând. Căsuțele care împrăștiu dealul arătau ca o constelație de stele. O recoltă atât de mare probabil că a avut o recoltă suficient de mare pentru a sprijini cel puțin două sau trei duzini de oameni să planteze și să culeagă și să tundă.

Secara era motivul pentru care comercianții Mării Nenumite începuseră mai întâi să navigheze în Narrows. Pe măsură ce orașele noastre au crescut, la fel și nevoia noastră de cereale. Când propriii noștri crofters au rămas fără pământ fertil, am venit să căutăm mai mult.

Afacerile lui Saint cu croft păreau să aibă mai mult de-a face cu sticlele de băutură decât cu sacii de cereale din care erau făcuți. Trebuia să recunosc, a fost inteligent. Cultivatorii nu aveau voie să-și vândă recolta nimănui fără licență, iar aceștia fuseseră întotdeauna comercianții din Marea Nenumită. Dar nu existau reguli clare cu privire la vânzarea și transportul băuturii de secară care umplea tavernele din Îngustă. Erau în afara legii, dar abia dacă.

Perrie a pocnit pe limbă, trăgându-se înapoi de cabluri, iar căruciorul se opri încet la poalele unei întinderi în zig-zag de trepte sculptate în pământ. Au condus până la casa de piatră, acum udată de lumina soarelui auriu.

Saint stătea în picioare, așteptând ca eu să sar jos înainte să mă urmeze.

— Se apropie o recoltă frumoasă, spuse Emilia, urcând pași primii și privind spre hambarele din stânga noastră. „Ar trebui să fie în butoaie peste încă o lună. Poate doi.”

„Și cei care se odihnesc deja?”

„Trei sau patru. Vin frumos. O să te scot să vezi după ce ai mâncat și culoarea îți revine în obraji.” Ea a zâmbit.

Ea întinse mâna, atingându-i cotul într-un gest care îi era familiar. Închide. Sfântul părea să existe cu un spațiu invizibil în jurul lui, dar într-o clipă, această femeie a ajuns prin el.

Perrie a ridicat zăvorul de la ușă și acesta sa rotit larg, eliberând mirosul gros de pâine coptă și de cartofi prăjiți în aerul rece din jurul nostru. Mi s-a lăsat gura apă, făcându-mă să înghit instinctiv. Nu mai mâncasem nimic care să miroase atât de bine de când plecasem de acasă.

A existat din nou acel cuvânt. *Acasă*.

Saint a împins în prag în spatele lui, iar Emilia a așteptat la ușă, făcându-mă deoparte pentru ca eu să intru. Dar acea privire de studiu era încă în ochii ei, de parcă ar fi încercat să dezlege ceva.

„Mulțumesc”, am spus, afundându-mă înăuntru.

O masă lungă de lemn era așezată în centrul spațiului, o bucătărie la un capăt și un rând de trei pătuțuri ordonate la celălalt. Totul, de la oale la unelte până la rafturi stivuite cu borcane, căptușeau pereții și fiecare centimetru de podea era ocupat de scaune, coșuri de aci și lemne stivuite înaintea vatrăi.

Lumânări ardeau în fiecare colț al încăperii dreptunghiulare și felinare erau atârinate de câpriori deasupra capului, spălând în lumină grinzile care căptușeau tavanul casei. Ultimul Soarele încă curgea prin ferestre, dar avea să dispară în câteva minute.

O tânără stătea deasupra unei oale aburinde care clocotea pe o sobă cu lemne din bucătărie, amestecând cu o mână pe șold. Când m-a văzut, a părut surprinsă. "Bună."

"Buna ziua." Am mușcat puternic după ce cuvântul mi-a părăsit gura. Suna prea formal, iar accentul meu devenea din ce în ce mai vizibil pentru urechile mele.

A surprins privirea lui Emilia, amuzată. „Eu sunt Tansy.” Apoi îi aruncă o privire pe Saint. „Sfinte, arăți pe jumătate înfometat, ca întotdeauna.”

Nu răspunse, lăsându-se pe unul dintre scaunele de la capătul mesei. Boluri și farfurii din lut roșu au fost așezate cu grijă înaintea paharelor scurte. În centrul mesei erau două sticle de secară. Arătau ca aceleași pe care le-a purtat Sfântul pe nava sa.

Căldura focului mi-a atins mâinile reci, făcându-mă să-mi încurc degetele în palme. Casa era o casă în toate sensurile cuvântului, dar nu ca oricare dintre cele pe care le cunoscusem vreodată. Era genul pe care l-am văzut schițat în paginile de basme pe care mi le citea tatăl meu. Șoareci care locuiau în căsuțe minuscule pline de lumină de foc sau zâne care locuiau în căsuțe în formă de stea lângă mare. Amintirea m-a făcut imediat să înghit în sec, o înțepătură luminându-mi în spatele ochilor.

Tansy a făcut loc în jurul mesei, adunând în boluri grămezi de tocană, iar eu m-am așezat vizavi de Saint. Emilia se așeză lângă el, desfăcând gulerul cămășii și trăgându-l în aer. Era frumoasă și aspră, soarele îi pătrundea în piele și păr ca o glazură.

Părea amuzată când m-a surprins uitându-mă la ea. „Pâine, Tansy.”

Fata s-a repezit înapoi în bucătăria mică înainte de a se întoarce cu o pâine înfăinată. De îndată ce a pus-o jos, mâinile se întindeau spre el.

„Și unde este Clove?” întrebă Perrie.

„Am făcut o oprire la casa negustorului. El va fi aici.”

— Casa negustorului, spuse Emilia, parcă pentru sine. — Înseamnă că ai acel permis despre care nu ai tăcut în ultimul an?

"Nu chiar."

„Hmm.” Întinse mâna după cuțitul ei, scufundându-l în farfuria cu unt. "Înțeleg. Destul de riscant să faci comerț în casa negustorului fără unul, nu crezi?"

Am urmărit privirea care a trecut între ei. Nu știam ce fel de persoană a găsit de vină în comerțul neautorizat, dar nu a clipit din ochi când a fixat mâna unui bărbat de un teighea cu o lamă. Această femeie era o creatură tăiată din aceeași pânză ca Saint and Clove. Ghicitori cu reguli nerostite nu se rezolvă ușor.

"Vine."

"Înțeleg." Emilia nu părea convinsă. De fapt, aproape că părea că ea îl provoca intenționat.

Saint nu părea deranjat de asta. "Cât de curând."

„Ai spus asta de luni de zile. Am un depozit plin de secară pe care l-aș putea vinde oricărui dintre acești negustori nenorociți din Sowan. Dar stau pe ea pentru tine.”

— Maniere, Emilia, îl mustră Perrie.

Ea și-a arcuit o sprânceană spre mine. — Un unchi care crede că este tatăl meu, mormăi ea.

Perrie doar zâmbi mai larg.

Și-a îndreptat privirea spre el înainte ca aceasta să se îndrepte din nou spre mine. „Și unde te-au găsit?"

Tansy s-a așezat lângă mine, ridicându-și fustele pentru a-și încrucișa picioarele. Părea încântată de interogatoriu, un zâmbet subțire jucându-și pe buze.

„Dern”, am răspuns, umplându-mi lingura cu bulion. Am rezistat impulsului de a o sorbi de pe margine, în schimb punându-mi toată lingura în gură, așa cum făceau oamenii de la cârciumă.

Emilia se încruntă. „Dern, nu? Cum ți-ai dat atunci accentul ăsta de Sărat?

„Sunt din Bastian”. Am răspuns la întrebarea pe care o puneă cu adevărat, pe care ar fi trebuit să o fac în primul rând. Nu mi-a părut cineva care acceptă jumătate de adevăr.

„Fă comerț la casa negustorului, luându-ne pe Saltbloods...” Ochii Emilia se retraseră spre Saint. „Ai fost ocupat.”

„Orice echipaj decent are o dragă”, a spus el, fără să se uite la mine.

„Oh, acum ești un echipaj *decent*.” Emilia își înăbuși râsul.

Tansy, în schimb, nici nu a încercat să o ascundă. Dar sunetul s-a pierdut într-o gură plină de tocană, iar Perrie a urmat.

Nu era ceea ce mă așteptam când Saint a spus că se oprește să-l întâlnească pe cultivatorul de secară. Aceasta nu a fost doar afaceri în jurul acestei mese. A fost istorie. Prietenia, chiar.

Bătăitul cizmelor răsună pe treptele de afară și fiecare chip se întoarce spre ușă înainte ca aceasta să se deschidă în aerul nopții. Cuișoarele apărură pe cerul întunecat, cu părul blond măturat într-o parte. Brațul îi era strâns în jurul unui cadru mic al unei fete cu cap creț în vârstă de nu mai mare de cinci sau șase ani.

„L-am gasit!” ciripit ea.

„Am început fără mine, înțeleg.” Clove zâmbi, înclinând fata înainte ca să poată privi Emilia de sub buclele ei.

Erau prea asemănători pentru a nu împărți sângele, dar prea îndepărtați ca vârstă pentru a fi surori. Emilia era mama fetei, mi-am dat seama.

„Acolo e.” Tonul lui Tansy era un reproș. „Te-am sunat acum mai bine de o oră.” Ea a tras fata din brațele lui Clove, dar fata aluneca în jos la fel de repede când Clove i-a dat-o și apoi se târă în poala lui Saint.

Abia a recunoscut-o, trăgând un braț de pe masă, ca să se poată ghemui în el. Acum nu avea niciun set rigid la gura lui. Nicio încercare de a pune mai mult spațiu între ele. Părea de parcă stătuse acolo de o sută de ori.

Își băgă mâna în jachetă, scoțând o mică coajă irizată, iar ochii ei se măriră înainte ca ea să i-o smulgă de pe degete. Zâmbetul îngropat pe buzele lui a fost vizibil pentru o jumătate de secundă înainte să dispară din nou.

Emilia îi trase un scaun pentru Clove lângă ea, iar el lua o mușcătură de pâine chiar înainte să se așeze pe scaun. Scuful lui blond era ca praful de aur în lumina lumânărilor, făcându-l să pară mai tânăr decât l-a pictat timpul petrecut pe mare.

— Mă întrebam dacă acei comercianți din casa negustorului te-au mâncat la cină.

Comentariul nu a fost unul nevinovat. Ea cerceta. Vreau să știe cu ce anume tranzacționau. Chiar dacă a existat istorie între ei, era clar că încă mai erau secrete.

Picioarele goale ale fetei atârnavă sub masă, degetele ei de la picioare bătându-mi piciorul în timp ce Saint se mișcă. Când am ridicat privirea, ea larg ochii verzi se îndreptau peste mine în timp ce ea mesteca o mușcătură prea mare de tocană. Un strop de bulion i-a picurat pe bărbie.

„Sunt Hazel”, a spus ea, ștergându-l cu dosul mâinii.

Am urmărit murdăria de pe obrazul ei până unde i-a dispărut în linia părului, zâmbind. Era o creatură sălbatică. Un personaj care s-ar potrivi într-una dintre poveștile tatălui meu de la culcare.

— Isolda, spuse Saint încet, dându-i numele meu.

Era aproape timid, de parcă ar fi încercat pentru prima dată numele cu propria lui voce. Curba cuvântului era moale și blândă, ca acele dealuri în urma cărora căzuse soarele. Sunetul lui m-a făcut să-mi mușc buza de jos.

Discuția s-a mutat de la știrile din Dern la știrile din Sowan și discuțiile despre butoaiele de secară pe care nu știam cum să decodific. Dar vizavi de mine, atenția lui Hazel s-a micșorat încet, devenind din ce în ce mai acută în secundă. Ochii ei erau concentrați, sprânceană încrețită în timp ce întoarse absentă bucata de pâine din mână.

Mi-am pus coatele pe masă, privind-o.

"Ce este?" întrebă ea încet.

"Ce e ce?"

Buzele i s-au strâns înaintea de a lăsa pâinea jos, iar privirea ei a căzut în buzunarul meu.

— Piatra, șopti ea.

M-am liniștit, simțindu-mă brusc că miezul nopții din buzunar cântărea o sută de kilograme. Dar sforile poșetei erau băgate înăuntru. Ea nu o putea vedea.

Putea să simtă asta.

Ochii mei trecură de la o față la masă la alta, pielea de găscă curgându-mi peste piele. Dar s-au pierdut în conversație. Toți, cu excepția Sfântului.

— Lasă-o, Hazel, spuse el cu umilitate.

Își ridică pâinea, cu umerii cocoșați ca ai unui cățel certat, dar la fiecare câteva secunde, capul ei se întoarse involuntar înapoi în direcția pietrei. De parcă ar fi fost un magnet care îi atragea privirea.

N-am spus nimic, nevrând să atrag atenția asupra piatra din buzunar. Dacă Saint ar fi înjunghiat un bărbat pentru beril roșu, nu voiam să știu ce ar face pentru ceva atât de neprețuit ca miezul nopții. Dar nu părea să fie curios de ceea ce spusese Hazel și ceva mi-a spus că asta era pentru că nu voia să fiu *atent* la faptul că ea tocmai adulmecase piatra fără nicio explicație rezonabilă.

Scaunul lui Emilia s-a zgâriat pe podea și ea s-a ridicat, aruncând șervețelul pe farfuria ei goală. Ceilalți nici măcar nu și-au ridicat privirea, ducând cu Clove ceva de-a face cu următoarea recoltă. Dar Emilia a surprins privirea cu Saint și el o oglindi fără un cuvânt, mutându-l pe Hazel din poală ca să se poată ridica în picioare.

A urmat-o până la ușă și a tras-o închisă în spatele lui, manșeta cămășii lui mutându-se sub mâneca jachetei, cât să vadă materialul vopsit în roșu aprins. M-am înrăit, amintindu-mi felul în care sângele se strânsese pe tejgheaua din magazinul comerciantului.

Privindu-l acum, nu puteam face diferența dintre Sfântul care îl înjunghiase pe bărbatul care țipa și cel care stătea peste masă, cu fantoma unui zâmbet pe buze și sclipirea luminii focului în ochi.

Poate că nu era deloc diferență.

Erau amintiri false legate de sunetul secară. S-au trezit de fiecare dată când am venit aici.

Cragsmouth era un mic sat de pescari la nord de Dern, unde stâncile se prăbușeau în mare ca un zid negru. Acolo nu creștea secară, dar erau pajiști vaste care se rostogoleau în dealuri. Și au avut același zgomot ca și croft, ca apa năvalnică.

Pescuitul fusese munca tatălui meu și a tatălui său înaintea lui, dar știam de când eram mic că vreau să navighez pe una dintre navele comerciale care ne-au intersectat calea când trăgeam plasele.

Tatăl meu o dorise și pentru mine.

Emilia întinse mâna, atingând vârfurile tulpinilor în timp ce ne urcam pe poteca spre hambar. Ea a fost o cultivatoare de secară de sânge, crescând în aceleași câmpuri pe bunica ei plantase, dar acolo unde familia ei vânduse în mod tradițional cerealele în saci la casa negustorului lui Sowan comercianților din Marea Nenumită, Emilia a fost prima care a început să distileze o parte din ele în butoaie.

Secerișul începuse deja și rândurile erau încă pline de muncitori aplecați sub mănunchiuri pe spate împotriva ultimelor clipe ale unui apus strălucitor. Unele dintre ele ar fi împachetate în lăzi pentru comercianții din Marea Nenumită sau trimise cu vaporul la Ceros. Restul avea să-și facă loc în butoaie. Până la urmă, dacă lucrurile ar merge în felul meu, atât Emilia cât și eu am ține moneda ei.

— Nu arăți atât de bine, Elias, spuse ea, smulgând una dintre tulpinile de secară în timp ce trecea și zdrobind-o în palmă.

"Mulțumiri." Am lăsat mușcătura de sarcasm să atingă cuvântul.

"Sunt îngrijorat pentru tine."

„Nu fi.”

Am urmat-o după colțul primei clădiri din scânduri de lemn, până la ușa care dădea spre câmp. Ea a prins o mână în inelul de fier, privind în sus la mine.

"Ce?" ea a spus.

„Trebuie să fii atent.” Am coborât vocea. „Cu Hazel.”

gura ei s-a clătinat doar pentru o clipă înainte să-și revină. O avertisese că Narrows era plină de zvonuri despre înțelepții bijuterii care au dispărut. Am avut unul dintre ei pe nava mea. Și tot ce ar fi fost nevoie de un singur crofter neloial să-și treacă gura la tavernă pentru a anunța pe cineva despre Hazel.

Emilia rostogoli bobul între vârfurile degetelor, căzând liniștită pentru o clipă. Știam că era îngrijorată, chiar dacă se prefăcea că nu este.

— Și trebuie să fii atent cu draga aia, spuse ea, schimbând subiectul.

Nu am luat momeala. "Sunt serios."

"La fel și eu."

„Avem echipaj nou pe navă aproape de fiecare dată când venim prin Sowan.”

— Nu-i aduci niciodată aici, spuse ea mai jos.

"Ți-am spus. E doar o dragă."

Emilia a dat drumul. Nu arăta deseori vreun fel de curiozitate cu privire la funcționarea interioară a echipajului nostru, dar îi văzusem ochii concentrându-se asupra Isoldei de mai multe ori de când apăruse la Lander.

„Cum vine secara?”

Ea zâmbi. "Vine."

Ea trase ușa deschisă. Înăuntru, zeci de butoaie erau stivuite pe rafturi de fier, toate lipsind semnul crofterului care le făcuse. Asta făcuse parte din acordul nostru încă de la început. Parțial pentru a o proteja pe Emilia, dar nici nu am vrut să știe nimeni unde să găsească bunurile pe care le vindeam. Nu până când toți au știut că trebuie să vină la mine să le ia.

Luă una dintre paharele de tablă atârinate de perete înainte de a se îndrepta către un butoi din spate. Vârful a gâlgâit când ea a tras în jos mânerul și lichidul roșu-chihlimbar a ieșit în grabă. Mirosul era deja în aer înainte ca ea să mi-l întindă.

„Probabil cel mai bun lot de până acum”, a spus ea, făcându-mi din cap să beau. „Am patru duzini de lăzi care așteaptă să fie încărcate pentru tine.”

Am ridicat ceașca, adulmecând înainte de a-mi turna secara în gură. Arsura mi-a călătorit peste limbă, pe gât, înainte de a-mi scăpa în burtă. Mi s-a aprins în nas gustul lemnului și al fumului de foc. Ea avea dreptate. A fost bun.

Dacă i-aș fi spus tatălui meu că voi face comerț cu secară când voi avea în sfârșit propria navă, ar fi râs de mine. Nu l-ar fi crezut niciodată. În copilărie, secara a fost băutura de casă pe care o băuu pescarii pentru a ajuta la drenarea frigului din corpul lor după zile petrecute pe apă. Pe atunci, era doar bere pe care o doreau tavernele. Însă, cu cât oamenii călătoreau mai mult dintr-un port în port, cu atât mai mult cereau barmanilor secară. Acum, chiar și Sângele Sărat îl beau.

„Când îmi pot pune numele pe ea?” întrebă ea, ridicând o sprânceană.

"Curând."

I-am întins ceașca și ea a rămas acolo, așteptând. „Știi, de obicei mă plătești înainte să mănânci la masa mea.” Ochii ei s-au lăsat la umflarea portmoneelor din geaca mea. „O să-mi spui ce este în neregulă sau ar trebui să presupun ce e mai rău?”

Am tras aer în piept, trecându-mi o mână prin păr. Mă temeam exact de acest moment de când am pierdut pietrele prețioase pentru că simțeam cum nisipul se mișcă sub noi. Dacă urma să avem mărfuri de comercializat pe *Aster* și să ne păstrăm traseul, aveam nevoie de Emilia. Dar Clove avea dreptate. Nu i-ar plăcea să fie pusă în această poziție.

„Suntem scurt la această cursă”, am spus, încercând să netezesc marginile cuvintelor, astfel încât să nu poarte zgârietura pe care am simțit-o când se urcau pe gâtul meu.

„Ce vrei să spui *scurt*?”

"Se intampla uneori." M-am uitat peste capul ei, spre butoaie.

Dar Emilia nu a acceptat calmul meu. "Spune-mi."

Trecuseră șase luni pentru a o convinge să se asocieze cu noi, dar Clove și cu mine nu îi împărtășisem totul despre munca noastră. Ea nu știa de Henrik sau de falsuri. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi acceptat niciodată să ne vândă secara. Emilia știa exact de ce avem nevoie de ea. Asta a fost tot.

— Doar un schimb prost, am spus, dându-i măcar o parte din adevăr.

— Chiar te aștepti să cred că asta nu are nimic de-a face cu fata aceea?

Am studiat-o. "Ce?"

„După doi ani în care ai târât cele mai răvășite echipaje pe care le-am văzut vreodată peste Narrows, apari aici cu o fată care pare să fi fost crescută într-o seră și, pentru prima dată, nu ai nicio monedă. Cred că aceste două lucruri nu sunt o coincidență.”

M-am aplecat în butoiul de lângă noi. Nu aveam de gând să o mint. Era prea inteligentă pentru asta. Dar nici nu eram sigură cât de multe probleme m-a adus draga și nu aveam de gând să pretind că am făcut-o.

— Ce se întâmplă cu adevărat, Elias?

Am oftat, greutatea aceluia nume făcând greu să mă uit la ea. Era una dintre puținele persoane pe care le cunoscusem înainte de a fi ștearsă. „Avem nevoie de lăzi pentru a vinde în Ceros și Dern, dar nu te pot plăti pentru asta. Nu încă.”

„Secara pentru care nu poți plăti”, a clarificat ea. — De asta ai nevoie, nu?

Am dat din cap.

se batjocoră Emilia.

„Știi că te vom plăti.”

„Nu știi nimic.” Tonul ei se schimbă, ochii verzi se întunecă. „Am făcut o înțelegere cu tine, Saint. Când nimeni altcineva nu ar face-o. Nu ai fi pe apă chiar acum dacă nu eram eu.”

"Știu că."

„Și dacă nu poți să-ți păstrezi partea din acea afacere, atunci nu o voi păstra pe al meu.”

M-am îndreptat, așteptând ca ea să termine amenințarea. Nu a fost unul voalat. Eu fusesem cel care i-a băgat acele idei în capul ei despre vânzarea secară, dar acum avea mijloacele s-o facă fără mine. Știa că în momentul în care comercianții începeau să-și obțină licențele în Narrows, se vor alinia în fața ușii ei. Pentru prima dată, a avut puterea între noi și a vrut să știu că o va folosi.

„În momentul în care începem să ne facem favoruri unul altuia, am terminat. Știi asta, nu?” ea a spus.

Am făcut. Îi simțeam răbdarea uzându-se. A fost de multă vreme. Și avea dreptate.

„Data viitoare când te văd, voi avea licența.”

„De parcă n-aș fi auzit asta de o sută de ori.”

"Sunt serios." Păream disperat acum, mai tânăr.

Pentru prima dată după mult timp, simțeam că duritatea crăpă în jurul meu. A avut și Emilia. Ne-ar fi trebuit. Dar acum amândoi încercam doar să ne menținem capul deasupra apei într-o mare în creștere. Narrows se schimba și amândoi ne doream miza.

Expresia ei s-a înmuiat și a oftat, întinzându-și mâna să-și prindă degetele în brațele mele încrucișate. „Suntem prieteni, Sfinte. Un lucru rar într-o lume ca aceasta. Acesta este singurul motiv pentru care o să pretind că atunci când iei acea secară, ai plătit pentru ea.”

Mi-a crescut o durere în gât. Mi-a fost rușine de cât de ușurat m-au făcut cuvintele.

— Cred că îți sunt dator pentru un lucru sau altul.

Ne cunoșteam de aproape trei ani și, în acel timp, *devenim* prieteni. Dar am fost și alte lucruri unul pentru celălalt. După ce tatăl lui Hazel, Victor, a murit, am petrecut mai mult de o noapte în patul Emiliei, iar fantoma a fost în felul în care mă atinsese acum. Dar nu am avut niciodată mai mult decât singurătate între noi.

— Și Perrie? am întrebat, aruncând o privire spre ușa deschisă a hambarului.

„Nu trebuie să știe. Nimeni nu face.”

Am dat din cap.

— Dar aceasta este singura dată, Sfinte.

Nu am ratat că ea încetase să-mi mai spună Elias. Asta era ceea ce o băgase în această mizerie în primul rând.

Am luat poteca înapoi spre casă, pietrele acum invizibile în întuneric. Stelele erau întinse pe cerul fără lună peste lumina felinarului cabanelor de pe deal. Emilia a scos țeava din vestă și a umplut-o cu mullein, aprinzând-o într-o strălucire de chihlimbar și aerul s-a umplut de mirosul dulce al fumului.

— Nu e doar pentru mine, știi, spuse ea, cu fața pe jumătate luminată de lumina lumânărilor care ieșea pe fereastră. Privirea ei s-a deplasat pe masă, aterizând pe Hazel. Stătea pe scaunul meu gol, terminând castronul meu cu tocană. „Este pentru ea.”

Știam ce a vrut să spună. Cuprul era protecție. Emilia reușise să mențină ferma tatălui ei după ce acesta nu mai era. Chiar și după ce îl pierduse pe Victor. Croft producea cereale într-un ritm care nu a mai avut până acum și adevărul era că ea se pricepea la asta. Dar dacă dorea genul de putere care să-i facă pe oameni să le fie frică să o încrucișeze, avea nevoie de mai mult decât de comercianții cu sânge sărat care se luptă pentru recolta ei.

Peste masă, Isolda era singurul lucru din casă care nu avea locul. Nu părea că ar fi aparținut nicăieri, într-adevăr. Există o atenție la felul în care vorbea și se mișca, de parcă ar fi învățat să meargă pe sticlă. Dar nu i-a fost frică. Încă încercam să-mi dau seama ce înseamnă exact asta.

Își puse coatele pe masă, luând mici mușcăături din tocană și ștergându-și colțul gurii cu șervețelul de în în poală. Erau acele lucruri mărunte care au dat afară faptul că ea era un Sânge Sărat. De asemenea, era clar că știa să facă o treabă. S-a comportat ca o fată bine crescută, dar în cele două zile petrecute pe *Riven*, ea a arătat că poate face echipaj ca oricine altcineva. Din câte mi-am dat seama, ea era o înțelept de înaltă pietre prețioase, devenită dragă, care poate căzuse din grație. Dar nimic din asta nu avea sens.

„Promite-mi că necazul tău nu va veni la ușa mea.” spuse Emilia deodată.

Mi-am întors fața, găsindu-i ochii în întuneric. Nu mai era umor în ei acum. Fără sens viclean. Întreba ea, ca prieten.

„Îți promit.”

ISOLDE

Emilia a înnodat cablurile în jurul băncii șoferului înainte de a sări din căruță, aterzând cu un cap mai scurt decât Saint pe pământ. Părul ei abia era legat de învelișul din jurul capului, făcând-o să semene și mai mult cu Hazel decât cu o seară înainte.

Am observat aproape imediat că Saint părea nerăbdător pe uscat, la fel și eu. Îmi petrecusem orele întunecate pe pământ solid pentru prima dată de când plecasem de la Bastian și deja ne îndreptam înapoi pe mare. .

Tansy a trebuit să o ia pe Hazel pentru a o împiedica să se așeze pe cărucior, în timp ce noi ne-am îndepărtat de cabana lucrătorului de piatră în zorii zilei. Fetița era o înțelept bijuterie, așa știam. Dar zăceam treaz noaptea, respirația adâncă și uniformă a lui Saint la doar câțiva pași distanță, în timp ce priveam lumina stelelor pictând aerul cu un albastru argintiu, întrebându-mă ce va fi cu ea. Înțelepții din Bastian plecaseră cu toții, împreună cu ucenicii lor, și în fiecare port erau oameni cu teorii despre unde. Neavând nimeni care să o învețe, mă îndoiam că va învăța vreodată să folosească cadoul și poate că a fost un lucru bun.

Hazel se născuse într-o altă lume decât mine sau tatăl meu. Probabil că era mai în siguranță pe recolta de secară decât ar fi oriunde altundeva.

Secara s-a zvârlit în lăzi în timp ce Clove și Perrie au descărcat ultimele dintre ele, iar oamenii de la docuri le transportau deja la *Riven*, în josul portului. Dar, în timp ce Emilia îi privea, în ochii ei era o neliniște.

Saint a privit-o o clipă lungă peste spatele căruciorului. Indiferent ce se întâmplase între ei noaptea trecută, schimbase senzația casei și schimbase felul în care erau ușor unul cu celălalt. Fusesse diferit când se întorsese din hambar. Mai liniștit, dacă era posibil. Dar era și ceva mai ușor la el.

Am strecurat tocanita pe care ne-o dăduse Tansy din spatele căruciorului și mi-am sprijinit-o de sold când Saint i-a dat Emilia un semn de rămas-bun din cap. L-a privit coborând treptele în port, dar m-a prins de braț înainte să-l pot urma.

Ea a întins mâna mea, întorcând-o palma în sus spre cer și trecând cu degetul mare peste liniile care acopereau pielea aspră. De-a lungul bazei fiecărui deget, pe degetul mare, caloși vechi de ani de zile se formaseră din munca mea la recife.

Mulțumită, Emilia mi-a dat drumul, trăgându-și brațele înapoi în mantie. — Fii cu ochii pe cei doi, dragă.

Am zâmbit, așteptându-mă să facă la fel, dar nu a făcut-o. Fata asta care părea toată inteligentă și cu limba tăioasă nu glumea. Era serioasă.

"Sunt serios." Ea a făcut un pas mai aproape.

Felul în care mă privea era cu ochiul protector al unei mame sau al unei surori. Aceasta nu era preocuparea unui comerciant egoist pentru comerciantul care îi transporta mărfurile sau un mod îndoit de a se îngriji de ea însăși. Îi păsa de ei – Sfântul și cuișoarele.

„Vor nega asta până când vor fi la două respirații de moarte, dar au nevoie de un paznic”, a spus ea.

Voiam să-i spun că nu sunt un paznic. Că doar încercam să-mi dau seama cum să mă păstrez. Dar probabil că nu m-aș mai încrucișa niciodată cu femeia și nu puteam să văd la ce bine ne-ar face niciunul dintre noi.

— Doar fac trecere spre Ceros. I-am spus adevărul.

Atunci, zâmbetul ursucit a apărut pe buzele ei. „Deci, nu o dragă până la urmă.”

"Eu sunt."

— Ei bine, arată ea cu degetul către *Riven*. „Există o navă, sau cel puțin, ce a mai rămas din una. Și începuturile unui echipaj.”

Am privit ceața mișcându-se peste *Riven*, forma lui Clove unduindu-se pe punte. „Cred că zilele mele de scufundări pentru a umple pungile comercianților și comercianților s-au terminat.”

Emilia a pocnit pe limba. „Mi-e teamă că ăla are un alt tip de suferință.” Când s-a uitat pe lângă mine, ochii ei l-au găsit pe Saint. Stătea pe docuri, supravegheând în timp ce lăzile de secară erau montate pe scripete.

Ea s-a întors la cărucior și am privit-o dezlegând firele, mâinile zgâindu-se cu coca de tocană în timp ce încercam să desfac. hotărăște dacă să spun lucrul care se agita în mine încă din noaptea precedentă. "Aceasta-"

Emilia s-a oprit, privind peste umăr la mine.

„Va fi mai ușor să te ascunzi într-un an sau doi”, am respirat.

Emilia își înclină capul într-o parte. "Ce va?"

"Căprui."

De îndată ce am rostit numele fiicei ei, Emilia s-a liniștit.

„Se va face mai bine să-l ascundă. Mai bine să nu reacționeze la pietre prețioase când le simte.”

Ea a dat drumul cablurilor, cizma găsind din nou pământul. Ochii ei i-au cercetat pe ai mei, ca și cum ar încerca să dezgroeze orice amenințare care ar putea fi acolo.

„E mai rău în casă. Mai tare și mai greu de ignorat. Casa comerciantului în special este dificilă. Nu aș duce-o acolo.”

Umorul pe care îl avusese cu câteva secunde înainte dispăruse și pentru o clipă, m-am întrebat dacă se gândește să-și scoată cuțitul. Dar ea a tăcut, așteptând să continui.

„Ar ajuta să o învețe cineva.”

„Tu oferi?” întrebă ea, cu tonul plin de știre.

Am clătinat din cap. „După cum am spus, mă duc doar la Ceros”.

Mi-am amintit cum era să fiu înconjurat de ceva în aer pe care doar eu îl simțeam. Bâzetur și zumzetul constant, felul în care aproape niciodată nu a fost doar liniște. Dar l-am avut pe tatăl meu. Hazel avea o mamă care părea mai mult decât capabilă să o protejeze,

dar asta nu era același lucru cu a avea un profesor. Emilia a întins o mână între noi și am luat-o tremurând.

„Mulțumesc”, șopti ea.

Perrie a urcat înapoi treptele portului, ținând spatele căruciorului închis, iar degetele mele au alunecat de pe ale lui Emilia înainte ca ea să se urce înapoi pe banca șoferului.

— Nu te îneca acolo, dragă, strigă ea peste umăr.

Am zâmbit, ridicându-mi gluga. Am început să cobor scările și să urc pe doc până am ajuns la *Riven*. Apoi m-am urcat pe scară, lăsându-mă pe punte. Clove era sus, pe catargul principal, desfăcând liniile de pe pânză, iar pe puntea superioară, Saint a prins deschiderea calei, părul negru căzându-i în față când ridica pârgă de fier la loc.

„Unde sunt pontiștii?” M-am uitat în sus la Clove.

„Se pare că viața pe *Riven* a fost puțin prea mult pentru Julian și Mateo.”

„Au plecat?” am spus, confuz.

„Nu este prima dată când echipajul a dispărut în port.” El a coborât, sărind de pe cuie și aterizat lângă mine.

„Cine va conduce nava?”

„Suntem”, a răspuns el.

M-am uitat la el. Noi despre care vorbea în mod clar m-au inclus.

„Nu lucrez gratis”, am spus.

„Ei bine, bine că v-am plătit în avans cu o masă caldă și un pat cald la Emilia.” Mi-a făcut cu ochiul.

Deci, așa urmau să joace asta. Un joc de tranzacționare a favorurilor.

Am ridicat cota dintre noi. Când și-a dat seama ce vreau, a pufnit, scoțând cheia din buzunar și pornind spre trapă. Am coborât în umezeală pasaj care ducea la cala de marfă și Clove ridică broasca din șurub, introducând cheia înăuntru. Pontiștii își abandonaseră posturile, dar nu se deranjaseră să-l lase pe Nash să iasă înainte de a pleca.

Am presupus că merita asta după ce l-a amenințat că îi va tăia gâtul lui Mateo.

Când ușa s-a deschis, Nash stătea deasupra unui butoi închis, cu brațele încrucișate peste piept.

„Ti-a luat destul de mult.”

„Ce naiba...” mârâi Clove, privind sticla goală de secară de pe podea. Toată cala de marfă mirosea a ea.

— Omul trebuie să mănânce ceva, mormăi Nash, alunecând în jos.

Când a văzut coca din mâinile mele, s-a luminat.

L-am predat și el a deschis capacul, dând un adulmec tocanei. „Fără pâine?”

M-am uitat la el.

„Ei bine, există cel puțin o creatură civilizată pe această navă.” A pescuit un morcov din bulion și l-a băgat în gură. „Asta e ceva.”

— Tocmai ai primit o promovare, spuse Clove, întorcându-se pe călcâie și plecând.

Nash sa oprit din mestecat, privindu-mă.

„Puterii au dispărut.” I-am răspuns la întrebarea lui nerostită.

Își leagă coca într-un braț, urmând după Clove. „Așteptați un minut.”

Dar Clove era deja din nou pe punte, îndreptându-se spre manivela ancorei. „Nu întreb.”

Nash se uită la Saint, care cobora scările de pe puntea superioară. „Și ce dacă? Vă extindeți în munca de sclav acum?”

Saint l-a ignorat. „Doar scoate-ne de aici.” Și-a scos jacheta, mergând spre balustradă. Într-o singură mișcare, a tras cuțitul din mână și l-a lipit de palmă. M-am tresărit când am văzut strălucirea strălucitoare a mărgelui de sânge pe oțel, dar Saint nu părea uluit. Odată ce sângele curgea, l-a aruncat în apa de dedesubt.

Eram singurul care părea să observe. În spatele meu, Nash urcase deja pe manivela ancorei, slăbind pantalonii. În respirația următoare, se ușura pe marginea navei.

Mi-am ciupit ochii închiși, făcând o strâmbă.

Saint avea pumnul sângerând apăsător pe piept, trăgând o cârpă din buzunarul din spate, în timp ce un flux constant de sânge îi picura între degete. După ce a fost înfășurat, s-a urcat el însuși pe catarg, fără să aștepte să ordone altcuiva să o facă.

Părul îi sufla într-o parte când vântul îl prinse, forma dură a brațelor sale ieșind la suprafață sub piele în timp ce se ridica mai sus. Am încercat să nu urmăresc conturul lui pe cerul gri. Abia când i-am zărit din nou pata de sânge de pe mânecă, mi-am îndepărtat ochii.

„*Riven!*” Ward venea pe doc cu o șchiopătare care a lăsat un umăr, fluturând o mână în aer deasupra capului.

„Acum ce?” mormăi Clove, blocând ancora la loc. Se duse la balustradă, sprijinindu-se de ea cu ambele mâini, când Ward se întoarse pe slip.

„Se pare că norocul al tău a venit în sfârșit!” Ward ridică în aer un pergament sigilat.

Ochii lui Clove s-au îndreptat spre Saint și am văzut cum fiecare mușchi din corpul lui Saint se strângea, dintr-o dată, ceața curgându-i-se în fața buzelor sale, singura dovadă că încă mai respira. Încet, privirea i se lăsă spre Clove și ceva băiețel i se aprinse în ochi. Ceva neatins.

Expresia s-a oglindit pe chipul lui Clove în timp ce acesta a împins manivela, dezlegând din nou scara. S-a rostogolit în jos cu o palmă de carenă și apoi a urcat, cu părul de în dispărând peste babord. Când a avut pergamentul în mână, degetul mare a trecut peste sigiliul de ceară roșie care era lipit de o panglică verde subțire. Arăta ca o convocare la Consiliul Comerțului.

Vântul s-a înălțat, înroșind curbele feței lui Saint, iar acesta a coborât înapoi pe stâlp de trin. Când cizmele lui loveau puntea, nu se mișca, de parcă i-ar fi fost teamă că în orice moment vor dispărea atât navigatorul, cât și pergamentul.

Un rânet răutăcios s-a întins pe buzele lui Clove când i-o dădea și nu știam dacă vântul sau un ușor tremur în mâinile lui Saint a zdruncinat scrisoarea când a deschis-o. Ochii îi săriră frenetic peste cuvinte în timp ce își smulgea părul înapoi de pe față.

„Asa de?” Clove se plimba înaintea cârmei, așteptând.

Dar Saint nu spuse nimic, ridicându-și privirea cât să o găsească pe a lui Clove. S-au privit unul la celălalt, fără cuvinte, apoi Clove a închis distanța dintre ei în doi pași, surprinzându-mă în timp ce și-a cuprins brațele pe Saint, atrăgându-și corpul înalt spre el.

Mâinile albe ale lui Saint s-au strâns în cămașa lui Clove și el a răsuflat greu înainte de a i da drumul. Fața pe care o purta era una pe care nu o văzusem niciodată, albastrul ochilor lui la fel de adânc ca apa care înconjura nava.

— Fă cursul spre Ceros, spuse Saint. „Împingă afară.”

Clove apucă cuiele de pe catargul principal, fără să aștepte nici măcar o bătaie înainte de a începe urcarea. O clipă mai târziu, pânzele se derulau deasupra capetelor noastre. Tonul vocii lui era mai ușor decât îl auzisem eu vreodată. „E cam al naibii de vreme.”

Nu dormeam în nopți în care simțeam că vine o furtună.

Corzile au scârțâit în jurul meu când am strâns elementele de fixare de la colțul pânzei, sprijinindu-mă pe spate în liniile din vârful catargului principal. Tocurile cizmelor mele erau înfipite în îmbinarea brațului, suspendându-mă în aer peste punte, mult mai jos.

Era negru absolut, aerul ca cerneala în jurul meu, dar departe în depărtare, o mică sclipire de lumină albă îmi ridica mâna. Nu puteam vedea zidul de nori plutind spre navă, dar îi simțeam. Ca un uriaș tăcut care se târăște peste apă.

Marea era agitată. Formele valurilor nu erau calmul lin pe care îl văzusem în acea dimineață. Am văzut cum vârfurile lor se ascuțiu și dansau, o senzație de scufundare instalându-se în pieptul meu. Nu, marea nu ar dormi în noaptea asta. Nici eu.

Un alt nod de fulger zdrobit s-a încurcat pe cer, păianjen coborând până când a atins orizontul. Am bănuir că aveam o oră înainte să fie deasupra noastră. Poate mai puțin.

Inelul de ojelii de pe catargul din spatele meu mi-a tras privirea de la furtuna îndepărtată și m-am uitat înapoi pentru a-l vedea pe Clove instalându-se în tachelaj. Odată ce s-a echilibrat, și-a pus mânușile de piele și s-a apucat de treabă, înfipând o tijă de fier într-unul dintre noduri ca să o poată reface.

Era o slujbă pe care nu am fi încredințat-o pontașilor, chiar dacă ar fi rămas. Nimeni nu cunoștea articulațiile slabe ale acestei nave precum Clove și cu mine. Pune-ți viața în mâinile unui vas de destule ori și ai dezvoltat o intuiție despre acele lucruri.

Acesta era punctul în care majoritatea cârmaciilor se rupea de coordonatele lor și se îndreptau spre cel mai apropiat port. Dar nu am fost cei mai mulți cârmaci. Cu Zola îndreptându-se spre Ceros și ceasul ticând la următoarea mea întâlnire cu Henrik, nu aveam timp de pierdut.

„O să te mai las să dormi o vreme”, am spus. „Va fi o noapte lungă.”

Clove desfăcu frânghia, lăsând-o să cadă în aer. „Știi că nu-mi place să ratez distracția.”

Într-adevăr, pur și simplu nu i-a plăcut de mine din vedere când o furtună se abate asupra noastră. Amândoi știam cât de repede ți se poate schimba soarta în acele momente. Cum, într-o clipită, mâinile mării puteau să se întindă și să ia ceea ce voia.

— Ai verificat puntea când te-ai urcat pe navă în port. Nu am pus-o ca pe o întrebare, dar asta a fost.

"Am făcut."

Știam că da, dar trebuia să-l aud spunând asta. L-am verificat și eu. Întotdeauna am făcut-o.

O rafală de vânt ne-a lovit și am privit din nou în direcția furtunii. Aerul era amarnic de rece, un contrast puternic cu briza caldă și balsamoasă care ne împingea spre Ceros. Dar nu eram sigur de ce asta m-a făcut nervos.

Mâinile mele s-au mișcat mai repede peste frânghii și mi-am trecut degetul mare de-a lungul cusăturilor cusute ale pânzelor, verificându-le dacă nu există goluri sau fire slăbite. Nu că ar face bine, oricum. Vântul nu avea nevoie de un punct de sprijin. Dacă ar fi vrut unul, l-ar lua.

— Știi, încă încerc să-mi dau seama exact la ce te gândești, spuse Clove, lucrând în continuare la noduri.

"Despre ce?"

„Cum o să o plătim pe Emilia înapoi.”

Mâinile mi s-au oprit pe pânză când am terminat de verificat ultima cusătură și m-am ridicat să mă ridic. „Vom vinde secara și vom vedea dacă putem lua altceva pentru a face schimb în Ceros. S-ar putea să fie nevoie de câteva rute, dar odată ce vom face un alt schimb pentru Henrik...”

— Ultima dată când am verificat, ai înjunghiat cumpărătorul nostru. Deci, cine va plăti pentru aceste pietre prețioase?”

Am coborât, găsind crampurile cu mâinile în întuneric până mă coboram pe punte. „Vom găsi un nou cumpărător.”

Clove a tăcut în timp ce se uita la mine.

M-am îndreptat spre prova, trecând pe sub el, iar când am ajuns la braț, am verificat zăvoarele. — Sunt prea obosit să mă joc, Clove. Spune doar ce vrei să spui.”

„Avem moneda pe care am plătit-o pentru petiție.”

Când nu i-am răspuns, Clove a sărit jos, venind să stea lângă mine ca să poată ajunge la liniile de pe cealaltă parte.

„Am putea să luăm înapoi cuprul”.

„Nu renunțăm la licență”, am spus, cuvintele grele și definitive. Nu-mi venea să cred că măcar o sugera.

„Nu am renunța la asta. Putem retrimite petiția după ce am construit moneda de rezervă și am stabilit conturile.”

Am clătinat din cap. "Nu. Nu renunțăm la el. Nu acum."

„Sfântul...”, a spus Clove cu umilitate.

"Nu!" Am lovit brațul cu partea plată a palmei, cuvântul mi-ar arde gâtul.

Clove și-a lăsat strânsoarea să alunece de pe suporturi, întorcându-se spre mine.

"Trebuie să fac asta." am înghițit. „ *Trebuie să fac.*”

S-a uitat la mine atunci cu o expresie pe care cu greu o suportam. Unul care nu s-a desprins sau nu s-a dizolvat în umorul lui obișnuit. Mi-a ținut privirea o clipă lungă înainte de a o spune. „Au plecat, Sfinte. Nu se poate anula.”

„Nu este doar pentru ei. Tu stii asta.”

Aveam de plătit o datorie. Nu era un secret între noi că eram de vină pentru acea zi pe apă, când am privit amândoi cum părinții noștri erau duși în mare. Era motivul pentru care oamenii din Cragsmouth îmi întorseseră spatele. Motivul pentru care plecasem.

Dar *asta*. Nu puteam repara ceea ce făcusem, dar această licență era ceva ce puteam *face*. Este ceea ce și-au dorit. Ce ne-am dorit. Și la urma urmei, îmi promiseseam că mă voi vedea pe mine și pe Clove navigând sub propria noastră creasta, sau voi muri încercând.

Expiră, un sunet care se apropia prea mult de simpatie. "În regulă."

Dinții mi s-au descleștat, mușchii mi s-au relaxat puțin. Știam că nu are sens. Că a fost nesăbuit. Dar pierzând licența era un risc pe care nu mi-l puteam asum. Nu după tot ce am trecut.

— Mai te gândești la ce am spus despre dragă? spuse Clove, rupând în cele din urmă tăcerea incomodă dintre noi.

„S-o țin pe ea?”

El a dat din cap.

"Eu am."

"Și?"

„Dacă vrea un loc, îl poate avea.”

Clove zâmbi pentru sine, dar nu spuse nimic. Nu trebuia. Draga îmi intrase sub piele și nu eram sigur cum să remediez asta. Nu eram complet sigur că vreau.

Șansele ca ea să accepte un loc în echipajul nostru erau mici. Ar putea găsi un cârmaci în Ceros care să o ia fără să știe nimic despre ce era ea, cu atât mai puțin despre ce sa întâmplat în Dern. Dar era doar o chestiune de timp până când Zola o ajunge din urmă și nu știam dacă a înțeles cu adevărat asta.

— Nu e problema ta, spuse Clove, citindu-mi gândurile.

I-am întâlnit ochii doar pentru o clipă, eliberând liniile brațului înainte ca privirea mea să călătorească peste punte până la trapă, unde Isolde dormea în cabina echipajului.

Ar fi trebuit să aibă dreptate. Singura problemă pe care am avut-o fiecare dintre noi a fost unul pe celălalt. Așa făcusem întotdeauna lucrurile și acel mod de viață ne ținuse pe amândoi în viață. Dar ceva despre asta nu mai părea adevărat.

ISOLDE

„Isolda.”

Numele meu plutea în întuneric, moale și aproape, dar sunetul era încurcat de altceva. Sloboiul de apă. Alunecarea vântului în culoar. Mi-am întors fața în țesătura umedă a hamacului, respirând adânc în piept.

„Isolda.”

Am deschis ochii și silueta lui Saint a plutit deasupra mea în cabina întunecată a echipajului. Pentru o clipă, vocea lui a umplut aerul, firele tulburi ale gândului mi se învârteau în minte.

— Furtună, spuse el. „Avem nevoie de tine pe punte.”

Am clipit, găsindu-mi picioarele sub mine în timp ce mă așezam și am încercat să-mi scutur somnul prelungit din minte. Eram încă între lumi și mă întrebam dacă l-am auzit bine. Întrebându-mă dacă era chiar acolo, suficient de aproape pentru a întinde mâna și a atinge.

— Atunci ne îndreptăm spre port? Am întrebat.

„Nu”, a răspuns el, așteptând să mă ridic.

Am făcut-o, cu brațele ridicate în jurul meu pentru a-mi menține echilibrul, în timp ce podeaua s-a mișcat sub cizme și mi-am dat seama că nava se înclina împotriva unei umflături. Dincolo de încăperea mică, ușa a lovit peretele înainte să se îndrepte din nou.

Dar dacă nu ne îndreptăm spre port, atunci aveam de gând să-l călăresc afară.

Am clipit din nou, așteptând un fel de explicație, dar Saint nu mi-a oferit una. A lovit cu piciorul portbagajul în colț, verificând să vadă dacă era fixat înainte de a prins ușa cu mâna și a ține-o deschisă pentru mine. "Haide."

Abia când am pășit în coridor am simțit mirosul de ploaie. Mirosul dulce, zdrobit de pământ, mi s-a aprins în nas, coborându-mi în plămâni. Odată cu el, fulgerul de lumină care venea de pe punte, mișcarea navei, totul a intrat în centrul atenției, trezindu-mă.

Am urmat forma lui Saint în întuneric și nava s-a legănat din nou în timp ce vântul a bătut în babord. M-am prins cu ambele mâini lipite de pereți înainte de a ajunge la scară. În spatele nostru, ușile calei de marfă și camera de aprovizionare erau închise și încuiate și înainte ca eu să ies din carenă, l-am auzit pe Nash înjurând.

Mi-am întors fața de la vânt și ploaie în timp ce mă ridicam, afundându-mă sub surplomba unde aștepta Saint. Hainele îi erau deja ude, pielea palidă în întuneric.

„Încă mai avem timp!” strigă Nash din arc, dând colacul de frânghie din mâinile lui o smucitură fermă. „Putem ajunge la mal!”

„Nu, nu putem” a fost singurul răspuns al lui Saint.

O dâră de sânge proaspăt i-a picurat din încheietura mâinii, aproape ștersă de stropii de apă de mare din aer. La un moment dat, de când m-am culcat, rana din mâna lui s-a deschis înapoi. Privind la mare acum, nu eram sigur cum reușisem să rămân adormit sub punte. Dar cel mai întunecat al cerului nu era în spatele nostru, nici măcar deasupra capului. Acesta a fost doar începutul furtunii și a fost una furioasă.

Ochii mei s-au fixat pe pânzele slabe din vârful catargelor. De fiecare dată când fulgerul fulgera, lumina labirintul zdrențuit de cusături. Mi-a căzut stomacul la vedere. Dar pe lângă Saint, Clove nu arăta nicio urmă de îngrijorare. Părea în largul lui, ca timonierul.

— Nash are dreptate, am spus. „Ar trebui să ne îndreptăm spre țarm.”

Un alt fulger a luminat o parte a feței inexpressive a lui Saint. El își dăduse deja răspunsul. Nu l-ar mai da.

M-am uitat între el și Clove, căutând orice urmă de frică în ochii lor. Dar pentru asta erau cunoscuți timonierul Rivenului și navigatorul său. Nu se știa prin câte furtuni au traversat pentru a-și câștiga reputația. Și nu aveau de gând să se întoarcă spre pământ.

„În regulă.” Am întâlnit privirea lui Saint. „Ce ai nevoie să fac?”

Pentru o clipă, am crezut că pot vedea cel mai mic zâmbet pe buze. Poate chiar o privire de aprobare în ochii lui.

— În vânt, Clove, spuse el.

Clove dădu din cap, deblocând cârma și învârtind roata până când aerul trecea de la prova la pupa. S-a biciuit în jurul meu, ploaia lovind ca niște pietre minuscule pe sticla ferestrelor din camera cârmaciului.

„Vânze de furtună”. Sfântul îmi vorbea acum.

M-am deplasat către catargul principal fără îndoială și am urcat suficient de sus pentru a ajunge la pânzele mici, strânse, virate sub cele deschise. Ne-ar oferi mai mult control în vânturile imprevizibile și ne-ar împiedica să deviem prea departe de curs. Dar odată ce erau deschise, ar fi aproape imposibil să se închidă din nou.

Saint a urcat pe cealaltă parte a catargului, strângând cearșafurile în timp ce eu dezlegam vela de furtună și am prins un braț în tachelaj, lăsându-mă să mă leagă în aer în timp ce se umplea. A fost o scurtă zguduire în cadrul navei când vela triunghiulară a luat formă și am fost ușurat să văd că era mai bine reparată decât cele cu care navigasem.

În jurul nostru, întunericul simțea că se mișcă și am încercat să nu mă gândesc la cât de mic era *Rivenul* sub crestele valurilor negre. Singurele nave pe care fusesem într-o furtună erau fiare în comparație cu aceasta, cu cea mai bună construcție și tachelaj de cupru pe care le putea cumpăra. Dar *Riven* se simțea ca o cutie de chibrituri plutind la suprafața apei. Gândul mi-a făcut stomacul să se rostogolească de greață.

Saint s-a lăsat pe punte lângă mine și l-am urmat până la catarg. A așteptat să mă apuc de cuie și m-am ridicat până când o cizmă a părăsit puntea.

„M-ar putea obișnui cu asta”, a spus el, trăgând de nodurile de deasupra capului.

Degetele mele s-au slăbit de tije de fier până când cizma mea a atins înapoi. Saint mă privea acum din vârful privirii, cu o privire care părea că mă măsoară. Facând bilantul reacției mele.

Obisnuit cu asta. Nu știam ce înseamnă asta. Obisnuit sa ai o draga? Un alt set de mâini? Sau obisnuit cu *mine* ?

Am deschis gura să întreb, dar înainte să scot un singur cuvânt, mâinile lui Saint au înghețat pe noduri. Încet, ochii lui s-au ridicat peste capul meu și înțepătura din aer s-a ascuțit, vântul liniștindu-se brusc.

Un sentiment ca un foc sub jacheta mea s-a strecurat pe suprafața pielii și mâinile mi-au alunecat de pe cuie, cu vârfurile degetelor amorțite.

Rivenul a scârțâit și greutatea mea a tras înainte, spre prova. Sentimentul era dezorientator fără a putea vedea orizontul. Era aproape ca și cum nava târa în direcția opusă cu care se mișcase cu doar câteva secunde în urmă.

Saint se îndepărtă de catarg și părul îi sufla pe frunte în timp ce își întoarse urechea spre apă. De parcă ar fi ascultat.

„Breț”, spuse el, cuvântul gol se mișcă peste navă în tăcere.

Mi-a tras sprânceana. "Ce?"

Clove a blocat încuietorea la loc la cârmă, ajungând imediat la balustrada treptelor care duceau la puntea superioară. Dar tot căutam în ceață, încercând să văd orice făcea Sfântul.

Lumina cenușie a vopsit lumea în argint, aruncând umbre ciudate asupra navei. Când am observat mișcare în depărtare, am am făcut un pas spre balustradă, ochii mei concentrați. Norii se rostogoleau spre noi ca un potop de fum.

Dar sunetul care tăia aerul nu era vântul. Nava a bubuit cu vibrația ei. Și cu fiecare secundă, a devenit mai tare.

Nu erau nori. Era *apă*.

"Bretele!"

Cuvântul i-a smuls din nou gâtul Sfântului și brațele lui au venit în jurul meu, împingându-ne înapoi spre catargul principal. M-a prins de ea, zdrobindu-și greutatea în mine, iar zgomotul mării care se înălța peste noi s-a transformat într-un mârâit răutăcios. Au trecut câteva secunde de la prăbușire.

Fața lui era atât de aproape, încât obrazul lui l-a frecat pe al meu în timp ce își înfășura pumnii în liniile din spatele meu. Eram prins strâns între corpul lui și catarg.

M-a privit în ochi. "A respira." Cuvântul era blând.

S-a ghemuit în jurul meu, iar eu am înghițit frenetic într-un cufăr plin de aer înainte ca furtuna să izbucnească peste navă. Și apoi am plecat. Lumea s-a înnegrit, zdrobirea apei zgâriind peste Riven și încercând să ne dezlipească de pe punte. M-am ținut de Saint în timp ce îmi ținea mâinile. Mi-a tras picioarele de sub mine. Lumea s-a răsturnat și s-a întors în timp ce cascada s-a spălat peste navă și mi-am îngropat fața în pieptul lui, cu ochii închiși.

Abia când i-am auzit icnitul după urechea mea, mi-am dat seama că nu mai suntem sub apă. Bărbatul dispăruse, norii vizibili din nou.

Am vrut să-mi desprind degetele de unde erau încurcate în cămașa Sfântului. Încă se ținea de mine.

"În regulă?" Cuvintele îi erau pe jumătate rupte între respirații.

Am dat din cap, incapabil să vorbesc. Pentru că nu ar fi trebuit să stăm încă în picioare. Nava nici nu ar fi trebuit să plutească.

La prova, ochii lui Nash erau mari și îngroziți în timp ce ridica privirea spre cer. Se prinsese sub piciorul brațului. În mod miraculos, el nu fusese măturat.

Brațele lui Saint au alunecat de unde mă țineau și apoi împingea spre cârmă. „Cuișoare!”

"Aici!" Clove s-a lansat de pe scări către puntea superioară, îndreptându-se în direcția noastră. Părul blond îi era lipit de față, cămașa lipită de el ca un pergament ud.

Saint aruncă încă o privire spre mare. În jurul nostru, apa se agita din nou. Aceasta nu a fost o furtună obișnuită. Judecând după direcția vântului, furtuna nici nu ar fi trebuit să vină din cealaltă direcție. Și nu sa terminat. Nu încă.

„Sunt două”, am spus fără să mă gândesc. „Două furtuni.”

A fost singura explicație. Dacă am fi avut avantajul luminii zilei, l-am fi văzut, dar în întuneric eram orbi.

De parcă tocmai i-ar fi trecut prin minte același gând, Saint și-a scos cuțitul de la centură, întinzându-se spre linia velei de furtună pe care tocmai o legasem. Nici măcar nu a încercat să-l elibereze. Nu a fost de folos. În schimb, a luat frânghia într-o mână și a început să taie.

De îndată ce Clove văzu ce face Saint, se ghemui, învârtind capetele manetei de sub roată pentru a verifica blocarea. Cârma încă ținea.

„Stai... ce suntem...?” Nash se trase de-a lungul balustradei, intrat acum în panică.

„O să stăm întinși”, a răspuns Saint.

Nash rămase cu gura căscată. „Ce?”

Mincitul în carenă era o ultimă soluție într-o furtună ca aceasta. O rugăciune șoaptă. Pe o altă navă, poate ne-am descurca cu pânzele de furtună, dar nu era nicio modalitate de a ști din ce direcție va veni următorul furtună. Riven abia se ținea împreună așa cum era. Nu ar putea suporta rezistența la împingerea și tragerea apei.

„Eliberează acea ancoră!” strigă Saint, încă ferăstrăind ultimele fire de frânghie.

În față, Nash nu se mișcase, cu mâinile lui albe încovoiate în jurul balustradei. Ploaia îi picura din bărbie într-un curent constant.

Apa mi-a ars în gât, în ochi, în timp ce mă întorceam în cerc, încercând să-mi păstrez orientarea. Încă simțeam că cerul era sub picioarele mele. Riven s-a legănat din nou, catargele răsturnându-se înainte să se îndrepte, iar eu m-am ghemuit când am început să alunec, lăsând gravitația să mă ducă spre manivela ancorei.

M-am trântit cu putere în ea, lovindu-mi vântul din plămâni și am şuierat când am întins mâna spre pârghie. Mâinile mele ude și reci au alunecat din metal și l-am blocat înainte, încercând să-l fac să se miște. Dar nu a fost slăbiciune. Nici tensiune.

M-am ridicat și m-am uitat peste o parte. „La naiba.” am expirat. Linia care ajungea la balamale lipsea.

Alunecarea frânghiilor ude a sunat deasupra capului și mi-am ridicat privirea și i-am văzut pe Clove și pe Saint ridicând greutatea pânzelor între rafale pentru a le lega. Dar dacă nu aveam ancora, nu era nimic care să împiedice valul următor să ne rostogolească.

M-am cățărat, punând un braț în jurul balustradei, astfel încât să mă pot coborî.

"Ce faci?" Vocea Sfântului era îndepărtată, trasă în mare de vânt.

Dedesubt, suprafața apei negre arăta ca tăietura zimțată a onixului sau obsidianului care acoperea degetele cu bijuterii ale mamei. Ca și în momentul în care l-am atins, mă deschidea.

nu m-am gândit. Când am fost la îndemână, mi-am balansat piciorul, lovind cu piciorul în zăvorul cu călcâiul cizmei.

Fulgerul a fulgerat din nou și au fost câteva secunde de liniște înfiorătoare de sânge înainte ca sunetul să-mi explodeze în urechi. Inelul ascuțit care a urmat a spălat furtuna din jurul meu. Tot ce vedeam a fost ancora. Cizma mea se întinde cu disperare spre ea.

Mi-am legănat piciorul din nou și din nou, drenând de fiecare dată puterea care scădea în brațe. A fost nevoie de șase încercări, dar s-a eliberat cu un scârțâit, iar ancora a zburat în aer, aproape lovindu-mă. M-am lipit cu disperare de balustradă, încercând să mă ridic înapoi, dar fiecare mușchi îmi sărea sub piele. Nu-mi mai simțeam mâinile.

Am mormăit, cu dinții descoperiți în timp ce mă luptam împotriva propriei greutate, apoi am fost brusc tras. Chipul lui Saint a apărut pe partea laterală a navei, ochii lui albaștri ca gheața mă găsiră. Dar le lipsea calmul care trăia de obicei acolo.

L-am apucat de antebraț și el l-a prins pe al meu, iar apoi Clove s-a întins, strângându-mă de centură. Împreună, m-au ridicat înapoi peste balustradă până când cizmele mele au lovit puntea de lângă ale lor. De îndată ce am simțit nava sub mine, senzația de rău din interiorul meu îmi urca în gât.

L-am înghițit, lăsându-mă să scap din strânsoarea lui Saint înainte să mă scufund până la manivela. De data aceasta, mânerul a cedat sub greutatea mea cu sunetul de răzuire a metalului. Frânghia s-a ondulat în timp ce trecea prin furaj, iar ancora a coborât, stropindu-se în apa de dedesubt. Câteva secunde mai târziu, *Riven* s-a stabilizat doar puțin.

Clove aruncă o privire peste umăr, cu ochii studiind norii. „Nu putem rămâne aici afară.”

"Merge." Saint s-a lăsat în coapsă, blocând manivela, iar Clove m-a tras spre coridor.

Ne-am afundat în încăperile cârmaciului, luând cu noi un râu de apă. Nash se înghesuise deja într-un colț, cu brațele încrucișate peste piept. Tremura peste tot.

Marea a picurat din hainele mele, din mâinile mele, din părul meu și mi-am încremenit strâns degetele în palme, încercând să fac căldura să revină în ele. De parcă ar fi singurul lucru care m-ar convinge că încă respir.

De îndată ce Saint intră înăuntru, ușa s-a închis și s-a îndreptat direct spre birou. A împins pergamentul din drum, eliberând una dintre hărți. L-am privit cum a rulat-o cu degetele statornice, având mare grijă să nu se ude. Când a terminat, a smuls carcasa cilindrului din piele din cârligul de pe perete și a strecurat-o înăuntru, asigurând capacul.

O tăcere neliniștitoare a căzut peste cabină în timp ce o lăsă peste un umăr, lăsând cureaua să se întindă peste piept. Orice ar fi fost, nu avea de gând să-l lase să se prăbușească împreună cu nava.

Aproape la unison, Saint și Clove și-au călcat tocurile cizmelor, smulgându-și picioarele.

Bineînțeles, m-am gândit, senzația de rău încolăcindu-mi din nou în burtă. În caz că ar fi trebuit să înotăm.

— Scoate-le, spuse Saint, privindu-mi propriile cizme.

M-am supus, lăsându-i să cadă pe podea, iar Nash l-a urmat fără tragere de inimă, sângele curgându-i de pe față. Dacă era ucenic de constructor naval, nu era obișnuit să fie pe apă. Cu siguranță nu într-o furtună.

Dacă *Riven* s-a prăbușit, nu ne-a putut salva. De îndată ce m-am gândit, a fost aproape ca o greutate ridicată de pe mine. O ușurare știind că habar n-aveam ce avea să se întâmple. Viața mea fusese trăită după un plan foarte specific. Din momentul în care mama a știut ce sunt, fiecare zi a avut un scop: să găsesc pietre prețioase. Faceți monedă. Dar în momentul în care am trecut în Narrows, planul vieții mele fusese șters din registrele mamei mele. Și puteam simți acel neant deschis care se întindea în fața mea acum mai mult ca niciodată, în timp ce nava gemea împotriva valurilor care se sparge.

În orice moment, puteam să-mi trag ultima suflare. Acel unic adevăr se simțea ca un spațiu infinit în interiorul meu. Unde s-ar putea întâmpla orice.

Mi-am ridicat privirea de pe cizme, surprinzând privirea lui Saint asupra mea. Mi-au trecut încet peste față, de parcă ar fi încercat să-mi citească gândurile. Sau poate că își amintea, la fel ca și mine, ceea ce spusese cu câteva clipe înainte ca acel val să coboare pe navă.

S-ar putea obișnui cu asta.

M-am bucurat acum că nu am avut ocazia să-i cer sensul. Pentru că dacă a avut vreo legătură cu sentimentul care mi-a inundat venele când brațele lui se înfășurau în jurul meu, când obrazul lui îl atinge pe al meu și mâinile lui mă strângeau strâns, eram aproape sigur că nu voiam să știu.

ISOLDE

Niciodată nu aş fi fost mai fericit să văd răsăritul.

Petrecusem cea mai mare parte a nopţii în cartierul Sfântului, în timp ce furtunile străbăteau marea, dar cursa inimii mele nu s-a oprit când s-a oprit urletul. Acele furtuni erau încă în mine.

Dormiseseam pe furişuri, tulburat de scârţâiturile şi gemetele Rivenului, *de* parcă, în orice moment, carena s-ar sparge şi ne-ar îneca pe toţi. Nu am fost singurul care a crezut aşa. De fiecare dată când nava gemea, Nash se mişca în hamac, ochii lui găsimdu-i pe ai mei în întuneric. Nu era nimic altceva decât un miracol că încă mai pluteam, dar am fost. Şi nu aveam nicio explicaţie pentru asta.

Am stat la prova, uitându-mă la apa verde pal a Narrows care se întreabă sub navă. Nu a fost greşit diferenţa de culoare. Marea Nenumită era o culoare întunecată, cerneală albastru care era ca cea mai bogată nuanţă de safir. De îndată ce am trecut în Narrows on the *Luna*, am observat sângerarea lentă a lui într-o nuanţă de turcoaz. Aerul era şi el diferit, lipsind greutatea sării cu care eram obişnuit apa cu care eram obişnuit.

Furtuni ca cele pe care le văzusem noaptea trecută erau rare în Marea Nenumită, iar cârmacii mamei mele ar fi abandonat mai devreme o scufundare neterminată decât să-i atragă mânia punându-mi în pericol viaţa călare. Eram mai preţioasă pentru ea decât un singur pachet de pietre preţioase, dar nu pentru că m-ar fi iubit. Am fost de neînlocuit pentru Olanda din cauza a ceea ce i-am putut oferi.

Am băgat mâna în buzunar, găsimd singurul lucru pe care îl luasem cu mine când am părăsit Marea Nenumită. Poşeta era grea în palmă şi mi-am apăsât vârful degetului de vârful ascuţit al miezului nopţii pe care îl simţeam prin pielea moale.

Cel mai aproape am ajuns vreodată să văd ochiul unei furtuni adevărate a fost acum câţiva ani, când eram pe Fable's Skerry. Mica insulă stâncoasă de pe malul lui Bastian nu găzduia nimic în afară de cel mai mare far din Marea Nenumită. Şi cu timpul, a devenit singurul refugiu pe care l-am avut de la mama. În zilele în care ea avea afaceri în oraş, mă strecuram şi făceam troc cu pescarii pentru a fi dusă cu feribotul peste golf, apoi petreceam ore în şir întinsă pe stâncile însorite şi scufundându-mă în peşterile marine ale lui Skerry. Nu erau oameni. Fără hărţi de scufundare sau rute de planificat sau registre de echilibrat. Doar eu şi păsările marine.

Scufundasem singur skerry de ani de zile, fără idee că era ceva de găsit acolo. Sub suprafață, fundul mării era doar stâncă și nisip și roiuri de pești argintii. Dar în tot acest timp, miezul nopții a fost acolo. Doar aștept.

Am aruncat o privire peste umăr către punte. Clove stătea la cârmă, lăsând roata să se încline puțin, cu ochii pe norii albi care strigau cerul.

Am deschis geanta și am lăsat piatra să-mi cadă în mână. Suprafața neagră lucioasă a fost tăiată în fațete perfecte și când am ridicat-o la lumină, am putut vedea strălucirea violetului în interior. Îmi aminteam încă momentul exact, la mai bine de cincizeci de picioare sub suprafața apei, când l-am auzit. Clopoțelul moale și liniștitor care îmi era străin. Un cântec de bijuterie pe care nu o știam.

Bănuisem aproape imediat că era important. Dar nu știam cât de mult din lumea mea se va schimba. Și când mama mi-a spus că eu trebuie să fiu cea care să-l numesc, am ales *miezul nopții*, singurul cuvânt la care mă puteam gândi pentru a-i descrie sunetul bântuitor.

Zgomotul puternic al ceva de pe punte m-a făcut să tresar și mi-am închis degetele într-un pumn peste piatră. În spatele meu, Nash scăpase punga cu uneltele lui bosun la picioarele lui. Îi lipsea cămașa, pielea lui era deja alunecoasă de transpirație, în ciuda dimineții răcoroase, iar părul ud se încrețimea în vârful capului.

„Ca și cum ai încerca să astupi o gaură. Pur și simplu va continua să se lărgească, murmură el, ghemuindu-se peste geantă pentru a scoate un șurub lung de fier.

Îl răsuci în mână, clătinând din cap în timp ce îl inspecta. Piesa de metal părea ca și cum ar fi fost salvată de pe o navă construită cu cincizeci de ani în urmă, care petrecuse jumătate din acel timp sub apă.

Am strecurat miezul nopții înapoi în geantă și l-am înapoiat în buzunar, venind să stau peste el. „Cât crezi că mai are această navă?”

„Săptămâni? Zile? Ore? Minute, din câte știi.” Ridică tija, fixând șurubul la capătul tijei blocate în manivela de ancorare. Un ping ascuțit se auzi în timp ce îl bătea, împingând-o ușor înainte. „Dar ei nu vor naviga pe chestia asta pentru mult timp.”

"Ce vrei să spui?"

El a zâmbit. "Nicio sansa. Motivul pentru care sunt blocat în această capcană mortală este pentru că am vorbit."

Am aruncat o privire spre ușa deschisă a camerei cârmaciului. Saint mi-a spus că Nash era ucenic de constructor de corăbii care nu-și ținuse gura. Dar despre ce?

Nu puteau să plănuiască să navigheze pe *Riven* sub noul lor steag de comerciant. Nimeni în minte nu ar risca să tragă un inventar scump într-un vas ca acesta. Dar poate că Saint *nu era* în mintea sa. Nu aveau moneda să cumpere o navă nouă. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost într-o situație atât de mare după ce le-aș fi furat pietrele prețioase.

Doar dacă nu-l cheltuiseră deja.

— Au o navă, nu-i așa? am ghicit, ținând vocea jos.

Mâna lui Nash aproape că alunecă de pe picior înainte de a-și drese glasul, bătând din nou într-un ritm constant. „După cum am spus, mi-am învățat lecția.”

Clicul încuietorului cârmei m-a făcut să mă întorc la timp să-l văd pe Clove urcând pe scară în coridor. I-am văzut părul blond dispărând în spatele pervazului.

Erau o pereche curioasă. Nimic ca cârmacii și navigatori cu care navigasem înainte. Acești doi vorbeau o limbă pe care numai ei o cunoșteau, citindu-și mintea unul altuia fără

să-și arunce nici măcar o privire. Păreau mai degrabă frați decât orice, dar nu era nici urmă de asta în privința lor.

„Ce a fost acel lucru pe care l-a făcut Saint cu cuțitul înapoi în Sowan? De ce și-a tăiat mâna așa?”

Nash și-a șters o picătură de sudoare de pe bărbie, uitându-se la mine. „Nu ai auzit niciodată acele povești?”

Am clătinat din cap.

— Atunci cu siguranță nu ești din Narrows. A scăpat pragul, ridicându-se în picioare și întinzându-și mâna spre ochiul atârnat de catarg în spatele meu. „Este un pact cu demonii mării. Ceva ce făceau bătrânii marinari.”

„Ce vrei să spui, un *pact*?”

El a ridicat din umeri. „Ca un acord. De aceea nava ticălosului nu s-a scufundat. Există un motiv pentru care oamenii se tem de el. Le este frică că vor traversa acei demoni și le vor atrage privirea.”

„Oamenii chiar cred asta?”

„Majoritatea fac.” A mai băut, punând capacul la loc. „Alții cred că este pur și simplu supărat.”

Am râs pe jumătate. „Pe care crezi?”

Ochii lui s-au îndreptat spre pânzele întinse peste capetele noastre. Mă așteptam să râdă și el, dar nu a făcut-o. „Dacă m-ai fi întrebat ieri, aș fi spus că totul a fost o prostie.”

Am ezitat. „Si acum?”

— Vă puteți gândi la un alt motiv pentru care încă respirăm după noaptea trecută?

Puteam doar ghici că zvonurile despre Saint and the *Riven* s-au născut din alte o sută de povești la fel ca ei. Un cârmaci nebun și o corabie blestemată, ispitind moartea cu favoarea demonilor mării. După ce văzusem aseară, nu puteam fi complet sigur că nu era adevărat.

Nash mi-a trecut pe lângă ochiul de apă, coborându-se pe coapse și întorcându-se la muncă. Am auzit oameni glumând despre căile înapoiate ale Narrows-ului. Modul arhaic de a trăi și lipsa de avansare. Aveam propriile noastre legende și mituri în Marea Nenumită. Dar nimeni nu a pus stoc în ele. Nu mai.

M-am plimbat pe punte și în coridor, uitându-mă în încăperile cârmaciului. Dar acolo unde credeam că îl voi vedea pe Saint stând la biroul lui, era gol.

Am prins cu o mână de tocul ușii, strecurându-mă înăuntru, iar acel parfum care l-a urmat plutea între pereți. Era mirosul mării. Nu a adâncimii încălzite de soare sau a spumei spumei pe nisip. Era parfumul apei adânci, ceva ce nu l-aș putea descrie niciodată în cuvinte, dar pe care l-aș ști oriunde.

Sonoria pietrelor de viperă clinchea în fereastra deschisă, singura înfrumusețare a cabinei uzate. Rivenul nu era deloc impresionant, dar nici în camera cârmaciului, Saint nu se prefăcea că era . Acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am marcat ca diferență între el și Zola.

Am prins una dintre pietre în palmă, frecându-mi degetul mare peste față. Mama ar râde de simpla superstiție. Își bate joc de membrii echipajului ei nave care respectau astfel de reguli, dar care nu le împiedica să practice ritualurile pe mare.

Am făcut un pas spre birou, unde de cel mai mic sertar atârna o margine uzată de lenjerie albă ruptă. L-am deschis, uitându-mă înăuntru. Erau cel puțin o duzină de benzi împăturite una peste alta. Aceiași pe care Saint le înfășura întotdeauna în jurul mâinii.

Registrul care stătea deasupra pergamentului fusese lăsat deschis, iar scrisul de mână care acoperea pagina nu era atent sau exersat. A fost grăbit. Neclar, chiar. Dar numerele erau lizibile în coloana din dreapta. I-am urmat cu degetul.

Reparații nave. Carne de porc sarată. Lăzi de secară.

Nimic despre lână pe care le văzusem descarcând în Sowan sau despre pietrele prețioase pe care le furasem înapoi de la Zola. Dacă această navă avea un inventar comercial în afara contabilității, era unul slab. Trebuiau să facă cea mai mare parte din monedă din falsuri de contrabandă. Dar sumele erau aproape inexistente, coborând la aproape zero la fiecare câteva săptămâni, înainte ca acestea să se ridice din nou și să înceapă să țină în jos.

Asta explica disperarea pe care o văzusem în ochii lui Saint când m-a prins pe aleea din Dern. În orice moment, această operație a fost doar la o suflare departe de a se desface.

Cea mai mare și cea mai recentă sumă enumerată ca plată a fost către un Rosamund din Dern, dar nu exista nicio notație despre bunurile pentru care era. Acest echipaj de doi oameni nu arăta cu ce să se lupte, dar aveau cu siguranță o mulțime de secrete. Poate de aceea Zola era atât de fixat pe ei.

Lângă birou, carcasa cilindrului pe care Saint o prinsese la piept cu o seară înainte fusese pusă înapoi în cârlig. Am întins mâna, luând-o de pe perete și deschizând capacul. Înăuntru, pergamentul alb crem era încovoiat strâns.

Am urmărit ușa pentru orice urmă de el înainte de a o scăpa, derulând-o peste birou.

Era o hartă. Una frumoasă.

Am mutat pergamentul în lumina care venea de la fereastră, lăsând-o să se miște peste culori și să le aduc vie. Scrierea scenariului din partea de sus a fost realizată cu o mână expertă, o caligrafie fără cusur.

The Narrows

Fiecare centimetru al liniei țărmului a fost desenat într-o redare precisă și detaliată. Încă nu era complet, dar nu mai văzusem niciodată o hartă a Narrows-ului. Nu așa. Chiar și cele pe care mi le dăduse Zola erau doar diagrame brute cu estimări aproximative și nicio încercare de a stabili distanța precisă.

Nuanța de vopsea albastră folosită pentru mare s-a întunecat cu ceea ce am presupus că este adâncimea, iar încălcul de recife așezate în centrul ei a fost etichetat Tempest Snare. Mi-am amintit din topurile pe care mi le-a arătat Zola. Cimitirul corăbiilor pe care marea și-l revendica.

Am privit ghivecele de cerneală din tava din stânga biroului. Penele și periile. Punga cu nisip fin folosit pentru a usca pergamentul. Erau instrumentele cartografelor.

Saint făcea o hartă a Narrows-ului. Aceasta a fost opera *lui*.

„Credeam că voi, Sânge-Sare, sunteți cu toții maniere și decor.” Vocea lui a tăiat tăcerea, făcându-mi ochii să se ridice spre ușă.

Am lăsat marginea hărții să plece și s-a ondulat, rostogolindu-se pe ea însăși, când l-am văzut pe Saint stând în coridor, privindu-mă. De parcă acel prag ar fi un fel de graniță între noi.

„Este nepolitic să treci prin lucrurile cuiva fără permisiune”, a spus el.

Dacă asta ar fi tot reproșul pe care mi l-ar face, aş fi norocos. Dar ceva în el se înmuiase de când plecasem din Sowan. Ca şi cum marginile lui ar fi fost uzate.

Am făcut semn către vasele de cerneală. „Este o treabă bună. Foarte bun.”

A păşit fără tragere de inimă înăuntru, afundându-se sub grinda de deasupra capului înainte de a ocoli biroul. Luă harta, rostogolindu-o cu grijă.

„Unde ai învăţat cum să faci asta?”

„Tatăl meu.”

Tandreţea din vocea lui când a răspuns m-a făcut să mă liniştesc şi, deşi nu era nici cea mai mică ezitare pe buzele lui, nu s-a uitat la mine când a spus-o.

— Era un cartograf?

„Un pescar.”

Nu a mai oferit nimic, iar eu nu am apăsut. Nu auzisem niciodată de un simplu pescar care să aibă o astfel de pricepere.

A întors harta în carcasa ei, întinzându-se peste mine pentru a o atârna pe perete şi m-am trezit inspirând mai adânc cu cât era mai aproape de mine. Am putut simţi căldura luminii soarelui ieşind de pe pielea lui şi amintirea lui aseară furtuna, ţinându-mă de mine în timp ce furtuna se prăbuşi pe *Riven*, a reapărut.

Mi-am lăsat privirea să cadă în pieptul lui. Mainile lui. Fâşia slabă de pânză care era de obicei legată acolo dispăruse, dar sângele care i se prelingea prin degete era încă uscat peste degete.

„De ce o faci?” Am întrebat. „Furtunile”.

De data asta nu mi-a răspuns la întrebare. În schimb, şi-a îndreptat atenţia spre birou, închizând registrul.

— Credeam că vom muri aseară, am apăsut.

„Ei bine, nu am făcut-o.”

„Am putea avea.”

„Oricine poate muri în orice moment.”

Nu eram sigur dacă a vrut să spună asta ca motiv. Era la fel de probabil să nu aibă pentru ce să trăiască. M-am uitat din nou la carcasa hărţii de pe perete. Anunţul de la Consiliul Comerţului care stătea încă pe birou. Registrul. Pentru cineva cu o dorinţă de moarte, cu siguranţă avea o mulţime de planuri.

A tăcut din nou. Începeam să înţeleg că tăcerea era metoda lui preferată de comunicare. S-a ocupat de momentele nerostite. Liniştii dintre mijloc. Dar era ceva la timonier care îmi amintea de piatră preţioasă. Ca şi când nu vorbea, mai puteam auzi sau simţi ceva în centrul pieptului meu.

„Este inteligent, ştii”, am spus, cu ochii îndreptându-se din nou spre registrul. „Să economiseşti moneda în tranzacţii mici şi plăteşti câte puţin. Îi face pe toţi să creadă că doar treci pe lângă mine.”

Saint aproape a râs, surprinzându-mă. „*Ne trecem*.”

M-am uitat la el, hotărând dacă vreau să ştie câte piese voi potrivi. — Dar aceasta nu este nava care va purta blazonul noului comerciant, nu-i așa?

După aceea, a făcut o pauză, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei doar pentru o clipă. Dar din nou, nu a spus nimic.

„Deci, ai licenţa. Sau o vei face odată ce ajungem la Ceros. Şi ai nava. Acum ai nevoie doar de inventar.”

„Bravo, dragă. Ați descoperit efortul secret al fiecărui comerciant care a trăit vreodată: moneda.”

Am clătinat din cap. — Un cârmaci care se ocupă de cupru nu petrece ani de zile făcând o astfel de hartă, am spus. „Asta e altceva.”

Saint părea inconfortabil acum.

— Vedeți un viitor pentru Narrows, nu-i așa?

Bărbia i se ridică. În sfidare? Autoconservare? Nu eram sigur, dar cu siguranță m-aș fi lovit de un nerv.

„Crezi că este o prostie.”

— Nu, am spus, cu vocea în șoaptă, iar felul în care m-a privit m-a făcut să mă ridic pe picioare.

Nu a fost o prostie. A fost terifiant.

Era ca această cameră, această navă — cinstit. Nu se preface. Nu știam ce să fac cu asta. Pentru că ceea ce ajungeam să-mi dau seama era că am crezut fiecare cuvânt care ieșea din gura lui. Mai rău, bănuiam că pot crede în *el*. Această viziune a lui.

Simțeam acea nesfârșită bine în mine, capacitatea pe care o aveam de a mă îndrăgosti de acest comerciant și de visele lui. Dar petrecusem prea mulți ani renunțând la ambițiile strălucitoare ale altora. Nu mai puteam face asta.

„Nu-ți face griji”, am spus, cu vocea răgușită într-o încercare de a râde, „Cred că s-ar putea să fi convins lumea de indiferența ta”.

„Pot fi. Cred că oamenii cred ceea ce vor să creadă”, a spus el.

— Poate, am repetat eu.

„Ce ar trebui să cred despre tine?”

Întreabă fără să întrebe. A vrut să știe. Dar nu m-am putut impune s-o spun.

„Când te-am cunoscut în Dern, nici măcar nu mi-ai spus numele tău adevărat.”

„Nu te-am cunoscut.”

— Încă nu, spuse el, mai serios. „Și încă nu știu cine ești cu adevărat. Sau ce faci în Narrows.”

A existat din nou acea linie dură.

„Dar pentru mine nu contează de ce ai venit aici. Toată lumea are secrete.”

Mi-am lipit limba de cerul gurii. Era adevărat, dar nu toate secretele aveau aceeași greutate. Aceleași riscuri.

„Am nevoie de o dragă dacă am de gând să conduc un echipaj.” A lăsat cuvintele să atârne în aer între noi. „Și din câte am văzut aseară, te poți descurca pe o navă.”

am clipit. — Îmi faci o ofertă oficială?

„Nu te putem plăti. Nu pentru o vreme încă.”

Noi. Distincția de putere dintre el și Clove nu era decât o neclaritate.

„Dar vă putem hrăni. Asigurați-vă că nu vă tăiați gâtul. Cred că aceștia sunt termeni destul de buni.”

El a avut dreptate. Erau buni. Aș putea merge să caut un loc pe o altă navă, dar în fața mea era diavolul pe care îl cunoșteam. Și dacă ar fi plănuir să mă schimbe ca un înțelept bijuterie, m-ar fi blocat deja în magazia ca Nash.

„De ce eu?” Am întrebat. „Poți găsi o dragă în orice port.”

„Ești un înțelept bijuterie și acesta este un avantaj pe care niciun alt cârmaci din Narrows nu îl va avea.”

Mi s-a strâns gâtul, făcând greu să înghit. Asta a fost ancora. A vrut să mă folosească. Și nu încerca să-l ascundă.

„Nici tu nu ai un trecut aici. Toate trecutele sunt bune pentru a face credințe și dușmani. Nu ai niciunul în aceste ape.”

— În afară de Zola.

„Este un inamic *comun*. Zola nu te va putea atinge odată ce vom avea licența și este obligat de Consiliul Comerțului. Semnarea unui contract cu un echipaj este cea mai bună protecție pe care o poți obține dacă vei rămâne în Narrows.”

Am semnat deja unul ca Eryss, m-am gândit. Pentru anul următor, acea versiune a mea a fost contractată cu *Luna*. Dar Eryss nu a existat. Nu chiar. Iar contractul putea fi executat doar de Consiliul Comerțului dacă comerciantul avea o blazon.

Nu mi-am propus niciodată să rămân pe această navă sau pe oricare alta. Când am spus că vreau să dispar, am vorbit serios. Am avut un singur lucru pe care trebuia să-l fac mai întâi.

Din nou, mi-am lăsat privirea să cadă în mâna desfăcută a lui Saint, urmărind dungile de sânge uscate întunecate pe pielea lui.

Cu cât simțeam mai mult acel lucru în aer între noi, cu atât eram mai convins că a nu rămâne pe *Riven* era pentru cel mai bun. Deci, de ce nu aş putea să-i spun nu? De ce nu aş putea spune că nu vreau?

Am deschis micul sertar al biroului și am luat o fâșie de lenjerie din interior. Când mi-am întins mâna pentru a lui, el nu s-a mișcat, cu ochii urmărindu-mi linia brațului până la încheietura mâinii. I-au trebuit cinci secunde să se hotărască și, încet, și-a pus mâna în a mea.

Pielea lui caldă mi-a umplut palma când i-am deschis degetele și mi-am mușcat buza când am văzut-o.

Pânză de păianjen moale de linii care ar fi trebuit să-i acopere centrul mâinii dispăruse, ascunsă de un teanc de cicatrici care păreau ace lungi și subțiri.

Am înfășurat cârpa proaspătă peste noua tăietură, apăsând-o ușor. N-a tresărit nici măcar și m-am întrebat dacă ar mai putea simți asta.

Genele lui abia s-au mișcat în timp ce îmi privea degetele care le fac nodul. Când am terminat, mâna lui s-a răsturnat încet în a mea. Înainte să-mi dau seama ce face, vârfurile lui aspre se mișcau peste degetele mele, ca și cum ar fi urmărit senzația oaselor mele sub piele.

Mă atingea. Dinadins. Cu o intenție curioasă. De parcă nu ar fi fost sigur ce s-ar întâmpla dacă ar fi făcut-o.

Inima mi-a sărit, a bătut peste bătaie, mi-a răsturnat în piept până am încetat să mai respir. Sentimentul de scufundare smucindu-ma între coaste m-a forțat să inspir și mi-am tras mâna de la a lui înainte de a mă lăsa să fac ceva ce nu putea fi luat înapoi.

— Trebuie să mă gândesc la asta, am spus răgușit.

Saint și-a strecurat mâna în buzunar, de parcă ar fi vrut să o închidă acolo. O clipă mai târziu, dădu din cap.

„Este ceva ce trebuie să fac în Ceros. Îți voi da răspunsul meu după.”

A fost o mișcare de laș. Am știut că. Dar mai bine să dispari fără un cuvânt decât să te uiți în acei ochi și să-i spui nu.

I-am ținut privirea atâta timp cât am putut să suport, dar era o intensitate acolo care m-a făcut să uit să respir din nou.

— Am de lucru, spuse el în cele din urmă, cu vocea în gât.

Am făcut un pas în jurul biroului, fără să mă uit înapoi până când am trecut prin ușă, ochii mei găsindu-l chiar înainte să se închidă. Dar nu se mișcase, privirea lui fixată pe birou.

Am văzut că el știa. O văzusem în momentul în care minciuna mi-a părăsit gura. Nu ar exista un răspuns, pentru că mâine când am coborât de pe *Riven*, nu mă mai întorceam.

Nu ar fi trebuit să o ating niciodată. Aceasta a fost o greșeală.

La doar o zi după ce am văzut-o pe Isolde înfășurându-mi bandajul în jurul palmei, Rivenul se îndrepta spre portul lui Ceros. Dar orele care trec pe vaporul mic păruseră mai degrabă săptămâni, acea tăcere pe care o lăsase în cabina mea mai rău decât vuietul furtunii care aproape ne omorâse.

Dar nu fusese suficient pentru a îneca singurul gând care mi se repeta în cap iar și iar.

Nu ar fi trebuit să o ating niciodată.

Nici măcar nu eram sigur cum s-a întâmplat. Într-o clipă, degetele ei subțiri și caldă îmi trezeau un foc pe piele, iar în următorul, îi țineam mâna în a mea. Noaptea și dimineața de atunci au fost petrecute urmărind scăparea luminii de sub ușa mea, sperând pe jumătate că se va întoarce și rugându-mă să nu o facă.

Mi-am ciupit puntea nasului, dorindu-mă să-mi scot asta din minte. Întrebarea pe care am pus-o. Răspunsul pe care îl dăduse. Până la urmă, ar fi fost mai bine să te trezești și să o găsești plecată decât să-ți imaginezi că va rămâne. Dar nimic nu a fost mai rău decât să recunosc că am vrut-o.

Au apărut dealurile și podurile întinse ale orașului, întinzându-se de-a lungul țărmului într-un labirint aglomerat. Portul și-a reflectat haosul. Aproape fiecare alunecare era plină de nave de orice fel, majoritatea din Marea Nenumită. Își făceau opriri pentru a face afaceri cu comercianții orașului și noul Consiliu al Comerțului înainte de a se întoarce la Bastian sau Nimsire sau Sagsay Holm.

Prima dată când am văzut acest oraș, eram cocoțat în vârful catargului pe barca de pescuit a tatălui meu. Dar aceasta a fost ultima dată când am stat pe aceste docuri fără nicio putere în mâinile mele. De fapt, el a fost cel care a pus-o acolo. Cu mult înainte de a muri.

Mi-am amintit de lumina din ochii lui în timp ce barca plutea pe lângă acele nave, cu creastele lor comerciale zburând mândră peste prova. Când l-am întrebat dacă va avea într-o zi o astfel de navă, mi-a spus: *Ah, asta nu este un viitor pentru mine, fiule. Este pentru tine.*

Și nu a fost doar visul sau măreția ideii. Era ceea ce însemna ideea. Că într-o zi, când comercianții născuți în Narrows navigau cu creste, nu va fi doar un nou orizont. Ar fi o lume nouă.

Clove a sărit jos de pe scara Rivenului *pentru* a ateriza lângă mine pe doc. Ultima dată când am stat aici a fost acum trei săptămâni și totul fusese diferit.

— Tu te ocupi de taxa de andocare? Și-a tras șapca.

„Da”, am răspuns. „Capitanul portului a spus că prețul crește pentru oricine are o licență.”

se batjocoră Clove. Nu m-aș aștepta la mai puțin de la comandantul portului, găsind o modalitate de a folosi afacerile Consiliului Comerțului pentru a strânge mai multe monede în poșetă. Nu ar fi singurul.

— Trebuie să se răspândească, spuse Clove.

Am dat din cap.

S-a vorbit despre acordarea licențelor de la Consiliul Comerțului din momentul în care au fost înființate, dar au început să le acorde fiecărui comerciant din Marea Nenumită cu afaceri stabilite mai întâi. Ei au susținut că face parte din planul lor de a legitima Narrows, fără a lăsa, de asemenea, afacerile negustorilor din Ceros să sufere. Dar în acest proces, ei îi împiedicaseră pe echipajele născute în Narrows să facă comerț legal și oricine avea ochi putea vedea breslele voiau doar să-și păstreze cuprul intact.

Acum, la aproape un an după ce și-au luat prima dată locurile, Consiliul Comerțului ajungea în sfârșit la slujba pentru care fuseseră mandatați.

Nash coborî apoi scara, aproape sugrundu-se în frânghii înainte de a aluneca de pe ultima treaptă. Când în sfârșit a avut picioarele sub el, s-a clătinat, prinzându-se pe stâlpul de doc.

Clove a râs, împreună cu câțiva porcari din următorul slip care îl priveau pe Nash cum se lupta să se ridice drept.

A fost un dezvăluit că nu a navigat. Pierderea simțului gravitației a fost o reacție comună la un teren solid pentru cineva care nu era obișnuit să stea pe o navă pentru o perioadă lungă de timp. Nenorocitul nu mai fusese la mare nici măcar de o săptămână.

„Tragi orice și îți vei pierde trecerea înapoi la Dern”, i-am amintit.

„Am înțeles”, a răspuns el, dresindu-și glasul.

Odată cu plecați, nu aveam de gând să-l lăsăm în urmă pe navă. Dacă ar avea vreun simț, s-ar purta și s-ar fi dus gratuit acasă. Amândoi știam că nu are cu ce să facă schimb cu un alt timonier.

„Nu asta e tot ce vei pierde”, a avertizat Clove.

„Am spus, am înțeles.” Nash se uită la el, încercând să-și pieptene părul nestăpânit pe spate cu mâna. Nu-l văzusem niciodată atât de dezordonat. Chiar și după o zi întreagă de muncă în debarcaderul lui Rosamund, el arăta mereu de parcă era pe cale să meargă la ceai cu un membru al breslei. Erau din ce în ce mai mulți oameni în Narrows, la fel ca el, încercând să-și pună aerul pe care credeau că îi vor duce în cele din urmă în înalta societate. Ceea ce nu au înțeles ei a fost că nu exista înalta societate în Narrows. N-ar fi niciodată.

Lumina soarelui a pâlpâit deasupra capului și mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Isolde privind peste malul Rivenului. Fața ei era ascunsă în umbră, dar mâinile ei s-au încremenit în jurul balustradei înainte de a se ridica pe scară. Abia când ea a coborât, am văzut centura de instrumente de dragare întinsă peste umărul ei.

I-am întâlnit ochii când a căzut la doc. Nu ar avea nevoie de centura aceea în oraș. Nici un motiv să-l scoatem de pe navă dacă plănuia să se întoarcă. Acesta era tot răspunsul pe care trebuia să-mi dea.

Pe chipul ei era o expresie care aproape semăna cu vinovăția. Aproape. Dar nu avea de ce să-i pară rău. Am știut direct ce înseamnă să-ți croiești propriul drum. Nu aveam de gând să stau în calea ca altcineva să facă la fel.

— Ai de gând să părăsești nava? Întrebă ea, ridicând privirea către *Riven*. Era aproape ceva protector în vocea ei și asta m-a făcut să mă încurc.

„Nimeni nu vrea”, am spus, cuvintele mai revelatoare decât am vrut să fie.

Ochii ei mi-au cercetat fața, arătând clar că ea îmi înțelesese înțelesul. Ceea ce spuneam cu adevărat era că *ea* nu a vrut. Sincer, n-aș putea învinovăți-o.

Am pornit pe doc, apăsând în mulțimea care se îndrepta spre oraș. Cuișoarele a intrat și a ieșit din corpurile din spatele meu, aruncând o privire înapoi pentru a fi cu ochii pe Isolde și Nash. Din nou, Isolde avea jacheta trasă în sus, cu un umăr întors de la corăbii când trecea. Fața ei era aruncată spre pământ.

Nu mi-l imaginam. Ea încerca să nu fie văzută. Întrebarea era de ce, atât de departe de casă, avea motive să se teamă să fie recunoscută.

Puținul lucru pe care îl aflasem despre Isolda nu s-a potrivit. De ce era atât de confortabilă pe navă dacă fusese crescută într-o seră, așa cum spunea Emilia? Dragarea nu părea a fi un act. Ea nu juca un rol, dar cum își luase o slujbă atât de brutală dacă era înalt născută? Chiar dacă ar fi căzut din grație, mai erau și alte orașe în Marea Nenumită în care să dispară. Unele mai mari decât Ceros. Deci, de ce venise ea în Narrows?

Erau întrebări la care nu aș avea niciodată răspunsuri, mi-am amintit. Și într-adevăr, era mai bine așa. Emilia avea tot dreptul să-și facă griji, chiar dacă aș fi înlăturat-o. Am reușit în ultimii doi ani să fac ceea ce nimeni nu credea că pot. Construisem ceva din nimic și mă ținusem liber de legături și obligații, cu excepția lui Clove. Dar draga asta era ca o febră sub pielea mea și orice ar fi fugit ea, nu-mi puteam permite să mă găsească.

Când am ajuns la scările care duceau în sus din port, am urmat râul de oameni în dreapta și am urcat până când podurile au fost la vedere. Traseul clădirilor simple, nelustruite, urma curba pavajului de sub podurile suspendate peste acoperișurile lor. De aici, era imposibil să vezi întinderea orașului așa cum ai văzut-o din apă. Cu cât te apropiai mai mult de ea, cu atât te înghitea mai mult, până când tot ce puteai vedea era strada din față. Așa se simțea și orașul. Ca și cum o întorsătură greșită ar fi sfârșitul tău.

Nimeni nu crezuse că Ceros va deveni prea mult atunci când au construit prima dată docurile aici. Era doar un loc ușor de aterizat, cu apă suficient de adâncă pentru a găzdui nave. Dar odată ce au început să vină Sângele Sărat, orașul a început să crească și nu era tocmai ceva ce puteai să-l ridici și să-l muți când rămâneai fără spațiu. Cu cât străzile erau mai aglomerate, cu atât se construiau mai multe poduri. Acum, erau suspendate deasupra întregului oraș ca o pânză de păianjen.

Am ajuns în vârful scărilor și m-am uitat înapoi, găsind-o pe Isolda în marea de fețe de dedesubt. Ea se opri, cu ochii rătăcind peste priveliștea din spatele meu. Acolo era o umbră de ezitare. Ceva reticent.

Când m-a surprins uitându-mă la ea, a început din nou, urcând ultimele trepte. Clove era chiar în spatele ei, strângându-se sprâncenele când nu l-a urmat pe stradă.

„Am ceva de care să am grijă. Ne întâlnim la tavernă, spuse ea, fără să se uite la mine.

Nici măcar nu s-a obosit să ceară numele tavernei pentru a păstra pretenția. Erau o duzină în acest oraș.

— Al lui Griff, spuse Clove. „Aproape de partea de sud.”

Ea a dat din cap. "Mulțumiri."

Dar picioarele ei nu s-au mișcat.

Oriunde s-ar fi dus, nu se mai întoarce și trebuie să fi avut motivele ei pentru a ține asta pentru ea.

Am așteptat, urmărindu-i războiul pentru ceva de spus în mintea ei. Nu am vrut un mulțumesc sau un rămas bun. Nu i-aș da niciunul dintre acele lucruri. Dar nici eu nu aveam de gând să stau acolo și să aștept ca ea să ne facă prosti pe amândoi. Așa că i-aș scuti de probleme.

M-am uitat la ea încă o dată, urmărind forma feței, maxilarul, curba gâtului. Mi-am gravat-o în minte pentru a o păstra fără alt motiv decât simțeam că trebuie să o fac. Și apoi m-am întors și am plecat.

Clove m-a urmărit îndeaproape lângă mine, ținându-și ochii pe stradă din față. — Crezi că o vom vedea din nou? el a întrebat.

„Nu”, am răspuns, „nu știu”.

ISOLDE

Nu știu de ce am mințit.

L-am privit pe Saint dispărând în mulțime, culoarea hainei lui stinsă. Tocmai așa, a dispărut. O întâpătură pe cronologia îngustă a vieții mele.

Trecuse un moment în care stăteam pe navă, uitându-mă pe el și pe Clove de pe balustradă, în care mă imaginasem stând lângă ei. Poate pentru că erau singuri pe lume, ca și mine. Sau poate pentru că nu am *vrut* să fiu singură. Dar, în cele din urmă, va veni un moment când vor avea de ales între mine și cuprul. Și în suflet, erau doar comercianți. Știam unde duce acel drum. Saint aproape că a recunoscut asta.

Am stat acolo încă o clipă, uitându-mă la marea de oameni care se revarsă pe stradă, înainte de a mă forța să merg în direcția opusă. Cu fiecare pas, simțeam asta. Acela nesfârșit bine. Adâncimile sale. Dar singurul lucru pe care îl puteam face acum era să merg în continuare.

Drumul s-a lărgit de îndată ce am fost la câțiva pași de arcada, iar umbrele dansau pe pământ, aruncând magazinele în umbră. Mi-am ridicat privirea, aproape amețită, când am observat înălțimea nespusă a podurilor care strigă cerul. Se legănau și săriră, ciocănitul cizmelor pe scândurile de lemn ca niște mici tobe deasupra orașului. Mai jos, oamenii urcau scările și le urmau în toate direcțiile, ca o plasă de pescuit aruncată peste acoperișuri.

"Scuzați-mă." Am întins mâna, prinzând ușor o femeie de braț în timp ce trecea pe lângă mine.

Cojile deschise din coșul pe care ea îl purta au clinchetat ca niște bucăți de sticlă când se opri. "Da draga?" Dar de îndată ce ochii ei m-au prins, s-au îngustat.

„Caut Camera Consiliului Comerțului.”

Gura i se răsuci. "Ce?"

— Camera, am spus din nou, locul unde se întrunește Consiliul Comerțului?

— Ah, proștii ăia, șuiere ea. „Nu presupune că ai putea să-i lași să lucreze pentru oamenii lor, nu-i așa? Voi, Sângele Sărat, nu ați văzut niciodată un lucru pe care să nu credeți că puteți lua.

Ea a deschis o mână în fața mea, cu maxilarul întins.

M-am uitat la el.

"Bine?"

Mi-am dat seama că aștepta pe monedă. Am băgat mâna la curea mea și i-am apăsător cupru în mâna ei fără să-i dau o ceartă. Nu se înșela în privința comercianților din Marea Nenumită sau a Consiliului Comerțului și nu era un secret pentru nimeni acești oameni nu ne-au iubit. Navigasem în aceste ape cu mai mult cupru decât aveau nevoie vreodată. Apoi i- *am făcut* să aibă nevoie, crescând cererea pentru cerealele lor, fără a crește prețul pe care eram dispuși să-l plătim. Aceste țărături hrăniseră toată Marea Nenumită și acum, că stăteau pe picioarele lor, comercianții noștri căutau orice ocazie să-i doboare înapoi. Inclusiv mama mea. Dar dacă aş face ceea ce aş fi venit să fac, degetele ei ar putea să-și piardă în cele din urmă raza în Narrows.

Femeia a inspectat moneda înainte de a-și sprijini coșul pe șold și a îndreptat cu un cot spre scara de la capătul străzii. „Urmează acel pod către clădirea cu cele patru turnuri.”

S-a împins în brațul meu în timp ce a continuat, mormăind un blestem pe sub răsuflarea ei.

Mi-am îndreptat drumul spre scară, așteptându-mi rândul înainte de a urca din aerul liniștit și cald și în briza mării. Scândurile de lemn de sub picioarele mele se legănau ușor cu mișcarea în timp ce mergeam și m-am ținut cu o mână de pereții de frânghie, cercetând acoperișurile în depărtare. Clădirea cu cele patru turnuri era ușor de observat, chiar la est, și cu cât podul se ridica mai sus, cu atât vedeam mai mult poteca care mă ducea acolo.

Ceros nu era nimic pentru Bastian. Nu arăta atât de diferit de Sowan, cu excepția dimensiunii sale enorme. Fără clădiri de marmură strălucitoare sau ferestre din sticlă pictată. Fără pietre roșii sau semne de fier fierat. Bastian era o bijuterie strălucitoare, un loc frumos. Dar inima îi putrezise cu mult timp în urmă.

Am coborât cea mai apropiată scară când eram doar câțiva străzile din cameră și căldura care părea să se adună pe străzi m-au găsit din nou, făcându-mă să deschid gâtul jachetei și să-mi las părul să-mi cadă pe spate.

Câteva cotituri urmând turla de nord-vest a clădirii, iar eu eram acolo, stând în piața deschisă care șerpuia prin filoanele aleilor din spatele ei. Camera arăta mai degrabă ca un dig bine îmbrăcat, cu excepția turnurilor care stăteau la fiecare colț. Cărămida de culoarea nisipului era așezată într-un model simplu, întinzându-se peste pereți și spargându-se la câteva ferestre mari care priveau spre stradă ca niște ochi largi și deschiși.

Am stat acolo, uitându-mă la el pentru o perioadă lungă de timp, înainte de a începe în sfârșit să merg.

Luasem decizia în acea noapte în casa mamei mele, în timp ce stăteam acolo în rochia mea scumpă, cu un pahar de cava clocotind în mână. Stăteam în spatele perdelei grele de catifea care se deschidea spre hol, iar strălucirea lumânărilor se reflecta în cutia cu pietre prețioase care ținea miezul nopții, luminând ochii mamei mele.

Va schimba totul, spusese ea.

Știam atunci că am terminat.

Îi dădusem singurul lucru de care avea nevoie pentru a-și ondula degetele în jurul lumii. Și acum l-aș pune în mâinile dușmanului ei.

Am urcat treptele de piatră până la ușa largă de lemn a camerei și am tras mânerul de alamă până s-a deschis. Înăuntru era liniște, un contrast puternic cu zgomotul străzii și am pășit în lumina slabă, unde o sală lungă se întindea în fața mea. Hârtie albastră strălucitoare acoperea pereții din spate portrete mari, cu rame aurii pe ambele părți. Sub fiecare, era

gravat un nume pe o pancartă de alamă care însemna breasla lor. Mă simțeam mică sub fețele pictate acolo, aceeași senzație pe care o aveam în casa mamei. Nu mi-a plăcut.

Era o scenă prea familiară. Bărbații și femeile care umpleau portretele erau genul breslelor, chiar dacă nu erau chiar la fel de strălucitori și strălucitori ca înalta societate din Bastian. Costume croite și rochii cu dantelă au plutit pe lângă mine, iar mâinile mi s-au strâns pe centura de dragare. Nu erau Sânge Sărat, dar cu siguranță semănau cu ei.

Sub ramele aurite se degaja un spațiu pe marmură unde aveau să fie atârinate crestele comerciantului. Înainte să-mi imaginez stema Sfântului printre ei, am continuat să merg. Dar m-am oprit scurt când ochii mei au văzut o pancartă care purta un nume pe care l-am recunoscut – Oliver Durant. Numele pe care îl văzusem pe contractul de curierat cu Zola și Simon.

Bărbia mi s-a ridicat în timp ce studiam culorile bogate ale portretului. Fața largă a bărbatului avea un nas mare sub o sprânceană severă. Barba întunecată și ondulată se potrivea cu părul de sub pălăria lui fină, iar o mână era pusă pe mânerul unui baston cu mâner de aur.

Deci, acesta era omul care plănuise să mă cumpere. Un comerciant de pietre prețioase, așa cum a prezis Saint. Un membru onest al breslei. Poate că acești nenorociți nu erau atât de diferiți de cei cu care crescusem, până la urmă.

Am făcut un mic pas înainte, privindu-l în ochi. Nu voiam să ghicesc care fuseseră planurile lui pentru mine. Închideți-mă în spatele unui magazin undeva în acest oraș plin? Leagă-mi o piatră în jurul picioarelor mele și lasă-mă în port să fiu a scăpa de încă un înțelept bijuterie care ar putea descoperi falsurile pe care le făcea schimb? M-am bucurat că nu va trebui să aflu niciodată. Aveam lui Saint să-i mulțumească pentru asta.

Am închis ochii, încercând să-mi șterg numele cârmaciului din minte. Nu voiam să mă gândesc la *Riven* sau la cum arătase chipul lui când am stat la baza acelor trepte. Nu voiam să-mi amintesc acel parfum, ca cea mai adâncă mare.

Am pus un picior în fața celuiilalt până când holul s-a oprit la un vestibul circular cu patru uși placate cu bronz înfipite în peretele curbat. Când l-am găsit pe cel căutat, am ridicat pumnul și am bătut.

POSTUL LUI EDGAR MORANTON, MAESTRU GILDE GEM

A fost simplu. Mama îi ura pe Narrows. A avut mereu. Dar acea ură devenise cu totul altceva atunci când discuțiile despre un Consiliu Comercial în Ceros au început să se agraveze. Fusesse exclusă de propria ei licență de a face comerț în porturile lor și acordarea propriei sale autorități Narrows nu era de bun augur pentru perspectivele ei.

Și dacă ar exista cineva care s-ar asigura că nu i se va da niciodată putere în aceste ape, acela ar fi maestrul Breslei Gem. Nu și-ar dori ca pietrele ei să aducă mai multe monede decât ale lui.

Ușa s-a deschis și a apărut chipul unui tânăr. Era aproape de vârsta mea, dacă ar trebui să ghicesc. Poate un ucenic, sau un funcționar de vreun fel. Ar putea fi chiar un moștenitor.

"Vă pot ajuta?" Fața lui îngustă avea niște ochi mici și întunecați.

Privirea mea a găsit raza strălucitoare de lumină solară care străbate camera din spatele lui. „Îl caut pe maestrul Gem Guild.”

"In ceea ce privește?"

"O vânzare."

Sprânceană tânărului s-a tras, mâna lui deja îndreptându-se din nou spre ușă. "O vânzare?"

„Vânzarea unei pietre prețioase.”

„Nu sunt sigur că...”

— E în regulă, fiule. Lasă-o să intre, se auzi o voce liniștită din interior.

Tânărul a ezitat înainte de a lăsa ușa să se deschidă, dezvăluind un birou mare luminat cu un cerc de ferestre așezate în tavanul înalt. Unul dintre turnurile pe care le-am văzut de pe poduri, am presupus.

„Cu ce te pot ajuta?” Bărbatul din spatele biroului stătea deja în picioare, abandonându-și pena.

Părul lui pieptănat era vârât în spatele unei urechi, cu fața rasă peste gulerul înalt al costumului. Era cu un cap întreg mai înalt decât mine, cu umerii largi aproape de lățimea bibliotecii din spatele lui. În Marea Nenumită, scaunele Consiliului Comerțului erau ocupate cu unii dintre cei mai vechi membri ai breslei. Bărbați și femei care urcaseră ierarhii până la onoarea de a fi numiți *maestru*. Dar acest bărbat era mai tânăr decât ar fi propriul meu tată dacă ar fi fost încă în viață.

Gândul m-a făcut să înghit în sec.

— Ei bine, ești departe de casă, nu-i așa? spuse el, privind-mă.

Încă nu eram sigur exact ce m-a dat departe atât de repede. Materialul hainelor mele? Șireturile cizmelor mele? În cele din urmă, va trebui să-mi dau seama cum să mă curăț de acele indicii.

„Doar să mă opresc în Ceros pentru noaptea cu echipajul meu”, am spus, dându-i explicația pe care probabil că deja venise singur.

Făcu un semn către centura de scule. — O dragă, văd.

Am dat din cap.

— Și asta se referă la o vânzare, ai spus? Acum își masca politicoșenia nerăbdarea.

„Am ceva ce ăș vrea să-ți ofer. O piatră rară și valoroasă.”

S-a încruntat. „Sunt sigur că sunt o mulțime de negustori jos la casa comerciantului care ar fi interesați.”

Zilele acestui om de tranzacționare într-o cabină au trecut de mult. Probabil că fuseseră de ceva vreme. O singură vânzare era o pierdere de timp când probabil avea un depozit întreg de pietre prețioase la apă. Nu, acesta a fost un om care s-a ocupat de tipurile de meserii care au înclinat balanța puterii. De aceea am fost aici, până la urmă.

„Aceasta nu este o piatră prețioasă obișnuită”, am spus, cu o groapă scufundată în stomac.

Asta i-a atras atenția.

„Bine, de ce nu iei loc?” Luă o lampă cu pietre prețioase de pe raftul din spatele lui și o puse lângă tava mică de pe birou. „Pentru cine ai spus că ai echipaj?”

„*Reverenta*”, am spus, dându-i primul nume care mi-a trecut prin minte. Era o navă mică din Nimsmire despre care nici măcar nu eram sigur că deținea o licență de a face comerț cu Ceros, dar până la verificat, ăș fi plecat.

Am băgat mâna în buzunar, găsind poșeta și smulgând-o. Miezul nopții cânta înăuntru, simțirea lui pulsând între degetele mele. Aveam cântecul cu mine atât de mult acum încât ar fi ciudat să fiu fără ea.

— Ei bine, atunci să vedem, spuse el, trăgând de lanțul de aur strălucitor de la gât până când monoculul căzu din buzunarul vestei. L-a potrivit la ochi.

Am deschis sforile poșetei și lumina care venea prin fereastră a strălucit pe fața netedă a pietrei din interior. Sunetul miezului nopții a devenit mai puternic în urechile mele, fredonând în sânge.

Mama avea dreptate. Ar *schimba* totul. Doar nu în modul în care credea ea.

— Mă tem că mă grăbesc puțin, dragă.

Piatra s-a rostogolit în mână mea și ochii bărbatului s-au îngustat, curiozitatea strângându-i buzele. Dacă ar fi fost suficient de experimentat pentru a fi maestrul Gem Guild, i-ar lua toate trei secunde pentru a realiza că nu era onix sau obsidian. Culoarea neagră avea o natură ciudată. O calitate pură, asemănătoare lichidului.

Am lăsat miezul nopții să se miște sub lumină până când sclipiri violete s-au aprins sub suprafața bijuteriei. Dar când mi-am ridicat privirea pentru a întâlni ochii stăpânului breslei, viziunea mea a fost atrasă spre raftul fixat de peretele din spatele lui.

Nu știu ce mi-a atras atenția. Poate schimbarea unei umbre încovoiate sau sclipirea paharelor de cristal. Dar când ochii mei s-au fixat pe ceva ce am recunoscut, un sentiment rău și înfiorător mi-a înflorit adânc în intestin.

În cutia de sticlă a fost pusă o cutie de lemn deschisă, cu o pană. Și în penita de aur se potrivea o singură pană cu vârful negru. Pena unei lebede care fluiera.

O înțepătură ascuțită mi-a trecut pe piele când vocea maestrului breslei răsună din nou. Dar nu-l mai auzeam. Prezența mamei umplea brusc camera, învărtindu-se în aer în jurul nostru. Am simțit mirosul dulce pe care ea și-a tamponat încheieturile. Auzi clinchetul bijuteriilor în jurul gâtului ei.

Credeam că m-am dus cât de departe de ea am putut. Că am călătorit pe mare pentru a găsi locul în care nu exista. Dar acest om care stătea în camera Consiliului Comerțului Narrows era doar o altă mână a Olandei.

Știam cu mult înainte de a afla adevărul despre tatăl meu că oamenii cărora li se dăruise acea pennă erau speciali pentru mama mea. Nu erau doar asociați sau parteneri de afaceri. Au fost loiali. Devotați ei. Și zvonurile despre ceea ce făcuseră în numele ei erau cele mai rele dintre păcatele ei.

Nu lipseau ispravnicii ei în Marea Nenumită, așa că de ce nu i-ar avea și ea în Narrows? Avea sens. Toate fac parte din planul ei. Numai că am fost prea prost să văd asta.

„Sunt... îmi pare rău.” Am stat în picioare, strângând mâna atât de tare peste piatră, încât durerea mi-a urcat până la încheietură până la cot. "Trebuie să plec."

Stăpânul Gem Guild se ridică în picioare, prinzând monoculul în palmă. "Îmi pare rău?"

Am făcut un pas înapoi spre ușă, apoi altul. „Eu...”

Dar cuvintele s-au dezintegrat înainte de a putea lua contur și apoi am fost pe hol. Mersul pe jos. Mi-am îndesat miezul nopții înapoi în poșetă, trăgându-mi gluga în sus și glisând cureaua de scule de pe umăr, astfel încât să o pot rula strâns și să o îndesc în jachetă. Când am auzit pași în spatele meu, mi-am accelerat pasul.

"Aștepta!" răsună o voce.

Portretele negustorilor de pietre prețioase au trecut pe lângă mine de o parte și de alta și m-am îndreptat spre lumina de la capătul holului, cu ochii ațintiți asupra mea.

„Am spus să așteptați!”

M-am uitat înapoi la ușa biroului maestrului Gem Guild. Era deja flancat de doi comercianți în jachete verzi, cu nasturii lor aurii strălucind când se îndreptau spre mine.

Am împins ușa din stradă cu ambele mâini, lăsând-o să se balanseze și, de îndată ce picioarele mele au lovit pietruiala, am alergat. Ușa s-a deschis din nou în spatele meu și cei doi comercianți alergau acum, stăpânul Breslei Gem pe călcăie.

Piața din față se umplea deja de mulțime și am căutat o deschidere, strecurându-mă în șirul de oameni. Voci și cizme s-au îndoit în jurul meu, lăsându-mă să dispar, iar când am auzit zgomotul unei roți care scârțâie, am urmat-o până am zărit un cărucior. S-a oprit pe marginea străzii și m-am îndreptat șerpuit spre ea, fără să îndrăznesc să mă uit înapoi. Am ocolit balustrada ca să mă ridic în pat, apoi m-am alunecat înapoi până am fost prins între două butoaie care mirosea a pește sărat. Mi-am apăsat corpul între ele, făcându-mă cât mai mic posibil.

„Unde naiba s-a dus ea?” Pe cealaltă parte a butoiului s-a auzit o voce murdară și mi-am umplut plămânii cu aer, ținând-o.

Colțul unei jachete verde trecu pe lângă cărucior, apoi altul.

„Coboară în port. Gaseste-o.” Tonul neted al maestrului Gem Guild a fost ușor de identificat. Atât de aproape încât puteam să întind mâna și să-l ating. „Acum.”

Căruciorul s-a smucit înainte, mișcându-se din nou, iar eu am lăsat respirația pe care o țineam. O singură lacrimă fierbinte mi-a alunecat pe obraz și m-am ghemuit mai strâns în mine în timp ce mâna mea a găsit piatra în buzunar. Durerea în gât mi-a crescut până nu am putut înghiți. Până când dinții mei s-au strâns atât de strâns încât mă durea maxilarul.

Fața tatălui meu m-a găsit, cu ochii lui amabili mișcându-se de la stânga la dreapta peste pergamentul lui, în timp ce stătea liniștit la biroul lui luminat de lumânări. Degetele lui bătând în colț. Părul lui cărunț cu dungi ca fire de argint.

Dar viziunea a fost înlocuită de fantoma care se profilează a Olandei. Ca orice altceva. Nu era doar faptul că umbra mamei mele se întindea până la Narrows sau că mă urmase într-un flux nesfârșit de amintiri. Sângele ei curgea în venele mele. Și oricât de departe aș alerga, mi-am dat seama că nu voi scăpa niciodată de ea.

Griff's Tavern stătea pe cea mai abruptă pantă a orașului, cu ferestrele sale cu vedere la port. Dar în timp ce ochii mei scanau crestele de pe pânzele navelor care erau andocate acolo, m-am putut gândi doar la ziua în care niciunul dintre ele nu va fi din Marea Nenumită.

Au fost mulți care au crezut că ideea ca Narrows să stea singuri nu este altceva decât o fantezie. Dar asta s-a întâmplat înainte ca străzile din Ceros să se întindă lung, urmând malul zimțat, iar numărul digurilor de pe apă să se înmulțească. Înainte aveam un Consiliu Comercial al nostru și negustori care să ne luptăm cu cei din Bastian. Am simțit că se schimbă. La fel ca tiparele care se schimbau cu fiecare val care se spargea pe nisip.

Poate că nu l-aș vedea în viața mea, dar poate că aș vedea. Oricum ar fi, azi era locul unde avea să înceapă cu adevărat.

"Gata?"

Vocea lui Clove m-a făcut să clilesc, revenind în mine, și m-am întors să-l văd stând în prag. Și-a bărbierit fața, făcându-l să arate puțin ca vârsta lui pentru o dată. Eram încă tineri, mi-am amintit. Dar nu m-am simțit așa de mult timp.

Am dat din cap, luându-mi jacheta de pe scaunul de lângă pat și trecând peste Nash. Era lipit de perete la picioarele celor două paturi, încă sforăind.

Isolde nu apăruse și nici nu mă așteptam să o facă. Când am venit noaptea târziu de la tavernă, o parte din mine își amintise trecător cum fusese ghemuită în umbra camerelor mele în ziua în care am găsit-o pe Riven . Dar în timp ce ochii mei urmăreau lumina lumânărilor care mătura încăperea, luminând umbrele acesteia, ea nu era acolo.

Mintea mea ar înceta să mai plutească spre ea, mi-am spus. Aș uita ce simțeam când mă uitam în ochii ei pe aleea din Dern sau când o atingeam fără să mă gândesc la Riven . Aceste lucruri ar dispărea. Derivați în trecut. Oricât de neadevărat, era ușor de crezut când un întreg viitor se întindea înaintea mea.

Taverna era goală când am coborât treptele care scârțâiau, dar Griff era deja la lucru în spatele barului, frecând paharele pe care avea să le umple în curând cu bere și secară. Lumina dimineții se aduna pe podeaua de lemn, găsind umbrele camerei goale, dar jarul din șemineu încă strălucea. Mirosul ascuțit al fumului de lemn era suficient de puternic pentru a masca duhoarea veche și dulce de secară vărsată.

"Ceai?" Griff mormăi, cu mâinile acoperite de o spumă albă spumă. Mijlocul lui rotund era strâns de cravata șorțului, din capul chel lipsind pălăria pe care o purta de obicei.

Încă se uita la Clove și la mine ca la copiii pe care tații noștri i-au târât în spatele lor și, probabil, de aceea ne-a tot oferit o cameră chiar și atunci când nu am putut plăti pentru asta. Dar am păstrat tot ce e mai bun din seară pusă deoparte pentru el de fiecare dată când luam de la Emilia, așa cum și-ar fi dorit tatăl meu.

"Nu, mulțumesc." Mi-am nasturi jacheta până la bărbie, răspunzând pentru amândoi.

Stomacul meu era deja în noduri și o oală cu ceai negru m-ar face să vomit chiar înainte de a ajunge la Consiliul Comerțului. Nici măcar nu reușisem să mănânc pâinea pe care soția lui Griff, Daya, a trimis-o în zori.

„Potrivți-vă.” Se întoarse la muncă, dar zâmbea pe buze când stivui următorul pahar. Semăna foarte mult cu mândria. „Atunci, mai bine pleci.”

Trecuse cel puțin o oră de când suna clopotul din port, iar Consiliul Comerțului avea să fie în ședință. Ultima dată când am fost acolo, îmi golisem buzunarele de fiecare monedă pe care trebuia să plătim taxa pentru cererea de licență. Monedă pe care nu am fi putut să o salvăm niciodată fără Griff.

El era cel care ne ajutase să-l găsim pe *Riven*, ceea ce uneori îl întrebam că era o favoare. Un suflet nefericit îl câștigase la jocuri de noroc în tavernă, fără idee că n-ar fi trecut ca o navă adevărată. Fuseseră prea bucuroși să ni-l vândă aproape de nimic, probabil plini de vină că ne trimiteau la moarte. Dar iată-ne, pe cale să ne revendicăm propria licență comercială.

Nu i-am mulțumit niciodată lui Griff pentru ceea ce a făcut pentru noi. Nu direct. Dar privirea aceea din ochii lui în timp ce am ieșit pe stradă m-a făcut să mă gândesc că poate nu trebuia.

Clove a căzut în pas lângă mine, făcându-mă să mă simt mai întemeiată. Orașul era treaz, vitrinele deschise și cărucioarele se îndreptau spre piață. Mirosul de mirodenii, pâine și ierburi uscate era în aer, sângerând în vânturile mării sub labirintul de poduri suspendate deasupra capului.

Lumina soarelui plutea peste noi când treceam pe sub ei, pictând forme pe pământul de sub picioarele noastre. Nu știam ce ar crede tații noștri dacă ne-ar putea vedea acum. Mergând singur pe străzile din Ceros. M-am îndreptat către Consiliul Comerțului pentru a accepta o licență care ne acorda libertatea de a naviga dintr-un port la port și să ne construim propriul comerț.

Tatăl meu a visat asta pentru mine. La fel și cu Clove's. Dar m-am întrebat dacă au crezut vreodată cu adevărat. Nu am avut. Nu pentru mult timp.

Clove mi-a atras privirea, de parcă s-ar fi gândit la același lucru, un rânjel nervos schimbându-i fața. Am așteptat acest moment în ultimii trei ani. Și acum era aici.

Casa noului Consiliu al Comerțului era una dintre cele mai vechi clădiri din Ceros, marcată de patru turnuri care fuseseră odată așezate cu telescoape pentru a urmări fiecare centimetru din orizont pentru nave și furtuni. Zidurile lui de piatră erau albe de soare și, deși arătase ca un uriaș când am stat în fața lui când eram băiat, acum se simțea mult mai mic.

Fusese îmbrăcat cu ferestre proaspăt turnate și balamale și mânere lustruite pe ușile arcuite și pătate. În centrul lor, sigiliul portului de la Ceros a fost ars în lemnul reapare la suprafață. Era nou și asta.

Am stat acolo, umăr la umăr, cu forfota uneia dintre piețele orașului în spatele nostru. Am intra ca niște arici. Am pleca ca comercianți. Am încercat să-mi încap în mintea asta.

— Ai făcut-o, spuse Clove, zâmbetul lui din ce în ce mai larg.

Nu a existat nici un protest în el acum, ca în noaptea trecută, când a încercat să mă convingă să renunț la licență pentru taxa de petiție. Am fost recunoscător pentru asta.

„Ți-am spus că o voi face.”

Am avut. I-am promis. Nu m-ar absolve de păcatele mele, dar era ceva.

Ușa s-a deschis și aerul rece de marmura umbrită din interior mi-a răcorit pielea. Am ezitat înainte să trec peste prag, cu o mână caldă târând de-a lungul peretelui fin tapetat. O sclipire de aur se ondula în vene când ușa se închidea încet, stingând lumina soarelui.

Sfeșnice de argint erau fixate deasupra capului într-o linie uniformă la fiecare câțiva pași, iar fitilurile erau aprinse, dând holului o strălucire ciudată. Parcă, dintr-o dată, nu mai eram în Narrows. Nu mi-a plăcut acel sentiment.

Am urmat aleea până la capăt, oprindu-mă în fața stratului lung care servea drept despărțitor între noi și holul din spatele ei. Fața sa era acoperită cu o țiglă de mozaic care înfățișa valuri care se rostogolesc. Femeia care stătea de cealaltă parte își ridică privirea de pe ochelari cu dezinteres. Jacheta ei roșie de catifea era bordată într-un violet strălucitor, iar degetele ei acoperite cu inele de aur.

Și-a dres glasul în timp ce privirea ei s-a aruncat asupra noastră. — Pot să vă ajut, domnilor?

Domnilor. Pe jumătate mă așteptam ca Clove să înceapă să râdă, dar a reușit să tacă.

Mi-am scos mesajul de pe geacă, dându-l, iar femeia și-a pus pana jos. Privirea ei scrutătoare nu ne-a părăsit până când a deschis pergamentul în fața ei.

„Mm.” Ochii ei se ridicară brusc. „Se pare că felicitările sunt în ordine.” Ne-a zâmbit sincer și și-a scos ochelarii, împăturindu-i cu grijă în mâini. "Așteptați aici."

Ea coborî de pe estradă și pantofii ei lustruiți bătură din palme pe podea în timp ce se îndrepta spre holul îngust. Sub ferestrele ridicate de pe peretele opus, doi bărbați și două femei stăteau la o masă din lemn sculptat, de lungimea încăperii.

Sunetul vocilor a răsunat și Clove s-a uitat din nou la mine înainte ca ochii să se ridice spre candelabru de cristal care atârna deasupra noastră. — Presupun că au decis să joace rolul, mormăi el.

— Pare, am spus.

Era umor în el, dar nu cel pe care l-am găsit distractiv. Narrows i-a supărat Marea Nenumită nu numai pentru ceea ce făcuseră în apele noastre, ci și pentru modul lor de viață. Trecuseră ani pentru a construi breslele în ceva care ar putea fi într-o zi semințele Consiliului Comerțului, iar acum, când eram aici, ei încercau doar să-l transforme pe Ceros în Bastian.

"Pe aici." Femeia a reapărut, făcându-ne cu mâna înainte, iar noi am urmat-o prin deschizătură până în camera dreptunghiulară lungă. La un capăt, un șemineu mareț era stivuit cu un foc grozav, pecețile breslelor apăsate în vatră de mâna expertă a unui fierar.

Cei patru stăpâni de breaslă stăteau în spatele mesei, strălucind în hainele și rochiile lor fine. Spătarul scaunelor lor ajungea mult pe lângă cap, făcându-le să pară ca niște tronuri în miniatură. Au fost, într-un fel.

Pe masa dinaintea lor erau fixate vase de aur, unde o serie de pergament erau stivuite la diferite înălțimi. Una dintre femei purta o piatră la gât atât de mare încât părea că ar putea fi flacăra unui felinar.

Nu era niciunul dintre ei care să nu fi crescut pe străzile alea de afară sau ca ei. Totuși, iată-le, prefăcându-se a fi Sânge Sărat. Mi-am mușcat interiorul obrazului când un zâmbet amar mi-a tras buzele.

Bărbatul care stătea la capătul mesei avea somația mea deschisă în mâini. Mustața lui albă s-a mișcat în timp ce mi-a zâmbit. "Ah. Elias, nu-i așa?"

„Așa este”, am răspuns, găsindu-mi din nou picioarele sub mine. Numele ăsta nu mi s-a părut familiar ca cândva.

„Sunt Faros, maestru al Breslei Constructorilor de Nave. Aceasta este Corinne, Smiths Guild. Și aici îi avem pe Edgar, Gem Guild și Irva, Sailmakers Guild.”

Fiecare dintre ei dădu din cap în timp ce-și spunea numele și vocea lui răsună în jurul nostru, tăiată doar de sunetul focului. Strălucirea sa caldă a sângerat prin cameră, aruncând-o într-o lumină de vis.

„Este o onoare să te cunosc, fiule.” Femeia pe care Faros o chemase pe Irva a zâmbit și, deși îmi spunea *fiu*, tonul ei nu era matern. Ochii ei s-au mutat de pe fața mea, în josul pieptului meu într-un fel pe care l-am recunoscut. „Ești unul dintre primii Narrows-cârmaci născuți am avut onoarea să acordăm o licență de comerț. Și nu vei fi ultimul.”

"Auzi! Auzi!" Edgar bătut cu degetele unei mâini pe masa de lângă pergament.

Clipul pașilor a răsunat din nou și femeia de pe estradă s-a întors cu un pachet triunghiular învelit în hârtie maro, legănat în brațe. L-a pus lângă Irva înainte de a dispărea, dar nu fără să ne mai arunce o privire înapoi.

Faros își strânse mâinile în fața lui. „Aici scrie că ai o navă. Asterul . ”

"Noi facem. Ea este terminată în timp ce vorbim și va fi pregătită pentru mare până ne întoarcem la Dern.

"Asta e bine. Nu vrem ca comercianții noștri să navigheze în zdrențe, nu-i așa?"

Gura i s-a înclinat într-un rânjet jucăuș, de parcă ar fi fost în glumă. De parcă am fost la fel. Nu avea idee cât de greșit se înșela în privința asta.

— Și ai echipaj?

„Acesta este navigatorul meu”, i-am răspuns, dându-i doar jumătate de răspuns. Clove era echipaj, dar asta era tot ce aveam din unul.

— Ei bine, sunt sigur că, odată ce te vei stabili pe *Aster*, vei alege din restul.

Irva scoase un sunet care semăna cu un acord. Luă pachetul înfășurat în hârtie și se ridică în picioare, înconjurând masa. Când s-a oprit în fața mea, a întins-o între noi. „Va trebui să arborezi acea creasta dacă vrei ca stăpânii portului să știe cine vine.” Ea făcu cu ochiul.

Am luat pachetul în mâini, dându-mi seama după greutate că era o velă. O pânză curată, albă, necusută, care purta simbolul după care vom fi cunoscuți pentru tot restul vieții noastre.

Faros a venit în jurul mesei, iar ceilalți au rămas în picioare, cu scaunele zgâriind podeaua de marmură. Irva făcu un pas deoparte, cu mâinile strânse la spate, iar Faros ridică în aer un pergament rulat legat cu o panglică roșie de satin. Am înghițit în sec, încercând să-mi țin mâna neclintită când am luat-o de la el.

„Ei bine, haide”, a spus el.

Am tras de panglică și s-a desfăcut, lăsând pergamentul să se deruleze în degete. Senzația de strângere din gâtul meu era acum un nod dureros.

Letterele derulante generoase se curbeau pe partea de sus a pergamentului cu cerneală neagră lucioasă. Dedesubt, pe pagină era gravată blazonul pe care l-am pus fierarului să ne facă. Un val curling se arcuia peste o singură velă triumfiulară.

Prin puterea Sfatului Comerțului Îngustului

Aceasta certifică faptul că purtător al acestui stem este autorizat prin prezenta să comercializeze mărfuri în porturile Ceros, Dern și Sowan.

Timonier: Elias Redgrave

Griff avea secara gata de deschis când ne-am întors. Una dintre cele mai bune sticle pe care le ținea în spate sub privirea atentă a Dayei.

Taverna era plină până la refuz, sunetul unei lăutări cântând undeva dincolo de mulțimea care se întindea de la ușă la tejghea. A fost o noapte plină. Portul era plin, tavernele erau pline și nu eram singurii sărbătorind. Zvonul care se făcea din ușă în ușă în Ceros era că Consiliul Comerțului acordase patru licențe comerciale până la apusul soarelui. Erau patru corăbii, patru creste, patru cârmaci pentru a se lupta cu Marea Nenumită. Și, până mâine, când va răsări soarele, vom merge dintr-un port în port, furând contractele Sângelor Sărat și scriem altele noi. Cu oamenii noștri.

Daya a pus o pâine proaspătă în centrul camerei masă, având grijă să nu vărseze ulciorul de bere în cealaltă mână. În sfârșit, am putut să-l suport acum că aveam permisul în posesia mea și eram deja la cea de-a doua oală de ceai. Clove a întins mâna spre farfurie, rupând pâinea în două și lăsând cealaltă jumătate pentru mine. A pus o grămadă de unt deasupra ei înainte de a lua o mușcătură care l-ar putea sufoca.

„Abia aștept să văd expresia de pe chipul lui Gerik.” A mai înghițit înainte să înghită.

Capitanul de port din Dern ar fi verificat probabil licența pentru fals înainte de a se lăsa să creadă că este real. Nu că l-aș putea învinovăți. Am mințit printre dinți ani de zile pentru a construi ceea ce aveam, iar încrederea nu era ceva ce oamenii din Narrows l-au dat cu ușurință. Din fericire, nu am avut nevoie. Contractele comerciale erau singurul lucru care conta, iar stăpânii de port aveau puțină influență asupra lor.

Câteva mese peste, Nash ne urmărea. Și-a ridicat ceașca de ceai în aer, dându-mi o înclinare impresionată a capului. Până și el a trebuit să recunoască că am avut dreptate. Doi băieți în derivă de pe țărmurile Cragmouth făcuseră imposibilul. Și nu-mi păsa câți Sânge Sărat și-au umplut buzunarele cu moneda noastră pe parcurs. Aveam de gând să-i aduc înapoi pe fiecare.

— Crezi că Zola are una dintre acele licențe? întrebă Clove.

„Mai mult ca sigur”, am ghicit. „Dacă nu o face deja, o va face în curând.”

Avea prea mulți prieteni, prea multe favoruri schimbate, ca să-l țină de la masă. Am sperat că o nouă licență a fost suficient de distragere pentru a-l împiedica să încerce să dea de urma bijuteriei pe care o pierduse. Dar oricine cu care ar fi ajuns la înțelegere nu ar fi uitat atât de ușor.

Mi-am pus coatele pe masă, întorcându-mi mâna. Bandajul pe care Isolde îl legase în jurul palmei mele dispăruse acum, dar mai rămânea ceva acolo unde mă atinsese. Ca căldura flăcării unei lumânări ținute prea aproape.

„Va avea un șoc mare data viitoare când vom fi în Dern și vom porni pe *Aster*. ”

Mi-am închis mâna într-un pumn, făcând tăietura de vindecare pe înțepătura palmei mele. "Da el este."

Cuișoarele era toată treaba acum, concentrată. „Secara nu ne va ține să mergem pentru totdeauna. Va fi constant, dar nu suficient pentru a construi. Vor mai fi alți crofters care vor să semneze contracte. Cartofi, orz, brânză - orice va rezista pe lungimea traseului fără a se strica. Emilia ne poate ajuta cu asta.”

„Și pietre prețioase?” am întrebat, studiindu-l. Acordul nostru cu Henrik nu ar fi ușor de scăpat.

„Cred că alergarea pietrelor este cea mai ușoară modalitate de a ne pune un cuțit în spate, chiar dacă sunt pietre legitime.”

El a avut dreptate. Indiferent cum te-ai uita la ea, moneda atât din Marea Nenumită, cât și din Îngustă rula pe pietre prețioase. Dar nu se putea nega că era mult mai profitabilă decât lăzile cu mere sau varză.

„Crofters este”, am spus.

Părea ușurat și nu mă puteam preface că nu știam de ce. Cuișoarele era cea sensibilă. Picioarele stabile care puteau să aibă răbdare și să-și aștepte premiul. Eu eram cel flămând care nu era niciodată mulțumit și asta ne făcuse necazuri. De asemenea, ne costase aproape totul.

"Sfânt?" Clove mi-a întrerupt gândurile, făcându-mă să ridic privirea din farfurie.

Privirea îi era fixată în cameră, cu sprâncenele arcuite și cu gura încă plină. M-am întors în scaun, cercetând taverna până l-am văzut. Între bărbații care stăteau la cabină alăturată, a apărut un fulger al unei împletituri roșu închis, apoi a dispărut, strecurându-se de sub gluga unei jachete.

Când s-a întors, i-a apărut chipul la vedere.

Isolda.

Mâneca jachetei ei era striată de noroi, iar felul în care stătea acolo era cu o greutate. Nu postura înaltă și sigură pe care o avea de obicei. Arăta de parcă ar fi fost presată în podea. Își băgă suvița de păr în spatele urechii, în timp ce ochii ei cercetau taverna. Erau de un albastru mai mat, ca și cum lumina s-ar fi stins puțin din ele. Când ne-au găsit, am putut vedea în ei un moment de ușurare. Sau altceva.

— Ei bine, uită-te la asta, murmură Clove.

Dar când m-am uitat la el, nu o mai privea pe Isolda. Mă privea.

Ea a trecut prin mulțime, făcându-și drum spre noi, iar eu mi-am întors ochii în farfurie, respirând prin senzația de strângere care îmi revenise în piept. Eram sigur că nu o vom mai vedea niciodată. Speram, de asemenea, cu fiecare respirație că mă înșel.

„Această zi este din ce în ce mai bună.” Clove se alunecă în cabină, făcându-i loc lângă el.

Se opri în colțul mesei, cu o mână prinsă în cureaua de dragare de pe umăr, de parcă ar fi așteptat permisiunea. De la mine.

„Fă ce trebuie să faci?” am întrebat, fără să ridic privirea la ea.

— Nu chiar, spuse ea.

Clove ridică o mână în aer până când îi atrase atenția Dayei și apoi arătă spre ceașca de ceai. Ea îi dădu din cap înainte de a intra în bucătărie.

"Bine?" A făcut semn spre scaunul de lângă el și am simțit-o că se uită din nou la mine. Când nu am protestat, ea a luat-o.

— Ai ocupat încă postul de dragă? Ea a spus-o cu cel mai mic umor, încercând să facă ușoară tensiunea care se întindea peste masă.

Dacă căuta un fel de liniștire că este căutată aici, nu avea de gând să o găsească. I-am făcut oferta și nu aveam de gând să o iau înapoi. A apărut ea, așa că în sfârșit am primit răspunsul ei.

— Acum avem, spuse Clove.

Totuși, ochii Isoldei erau ațintiți asupra mea. Dar nu i-am întâlnit. Aici era trecut un prag și nu eram sigur că știam unde mă va duce. Nici măcar nu eram sigur că voiam să știu.

Daya a reapărut cu o ceașcă de ceai proaspătă și o farfurie, lăsându-și ochii să alunece de la mine la Clove în timp ce o așeza în fața Isoldei. Spre deosebire de Emilia, Daya a știut să-și țină limba. Dar acea privire arăta tot ce nu spunea ea – că să ne vedem pe noi doi împărțind o masă cu o față pe care nu o mai văzuse până atunci era mai mult decât puțin ciudat.

Clove alunecă ceainic spre Isolde, în timp ce Daya se îndepărta.

„Asta este?” spuse Isolde, privind pergamentul rulat de pe masa de lângă el.

— Asta e, repetă el.

Isolda a turnat ceaiul, dar nu l-a atins. "Felicități." Cuvântul era mic. A avut loc o schimbare în ea, și nu doar în felul în care arăta când mergea prin usa. Răspunsul de furie pe care o purta mereu lipsea acum, înlocuit cu altceva pe care nu puteam pune degetul.

Clove o bătu cu cotul. „Totuși, nu știu ce simt când am un Saltblood în echipaj.”

Aproape că a zâmbit atunci. Aproape. Începeam să fiu capabil să prezic privirea aceea înainte să-i lovească fața. Începeam să mă obișnuiesc cu sentimentul pe care l-am avut când l-am văzut.

„M-am gândit că aș schimba un nenorocit putred cu doi”, a glumit ea, luând în cele din urmă ceaiul.

Ea ținea paharul ca unul dintre ei, dar acea margine a vocii ei era Se îngustează din tot sufletul. M-am întrebat, pentru prima dată, dacă pur și simplu se născuse pe malul greșit.

"Se poate?" Ea a pus un deget pe pachetul triunghiular înfășurat care stătea lângă farfuria mea. Vela pe care mi-o dăduse Irva cu licența.

Am dat din cap.

Clove își dădu un braț peste spatele cabinei, ca să poată vedea peste umărul ei. A rupt un colț al hârtiei înainte de a o dezlipi, iar pânda albă strălucitoare aproape strălucea în lumina slabă. Am privit-o cum a desfăcut-o cu grijă, lăsând materialul să se deschidă în poală până când a putut vedea întreaga creasta. Un val care se învârte peste o pânză triunghiulară.

Vârful degetului ei îl trase, trăgându-i sprânceana. „Se pare că...” Cuvintele ei s-au oprit, apoi au început din nou. „Se pare că se scufundă”.

— Este, am spus.

Clove nu s-a uitat la mine, dar i-am văzut cum se schimbă postura. Nu i-am arătat-o după ce l-am făcut pe fierar asta, dar era stema pe care o înaintasem Consiliului cu petiția noastră. Și avea o semnificație pe care numai el și eu o cunoșteam.

„Nu e ghinion?” întrebă Isolda.

Am clătinat o dată din cap. „Nu suntem nenorociți”.

— Nu mai, murmură Clove, făcându-i pe Isolde să întoarcă capul să se uite la el. Dar a netezit-o, un zâmbet aspru înclinându-i capul într-o parte. „Soarele a apus.” Ochii i se îndreptară spre fereastră. „Este timpul să trecem la secară”.

„De când ai nevoie de soare să apune să bei secară?” Am întrebat.

Clove se ridică în picioare. „Adevărat.”

Isolde s-a uitat la creasta încă o clipă, înainte de a replea vela și s-o înfășura, bagând-o în scaunul de lână ea.

„Griff!” Clove se îndreptă spre bar.

— Ți s-a răcit ceaiul, spuse Isolde, încrucișându-și brațele pe masă.

M-am uitat în jos în ceașcă. Terenul se strânsese în fund, făcându-l să arate negru ca gudronul. Dar nu știam ce înseamnă observația ei. O modalitate de a mă întreba dacă a fost ceva în neregulă, poate. Era aceeași întrebare pe care am vrut să-i pun. Dar nu aș face-o.

„Deci, te-ai răzgândit.” Am aruncat o privire întâmplătoare în direcția ei, dar privirea mea a ajuns până la umărul ei.

Coloana i s-a îndreptat, bărbia coborâtă în timp ce privea peste masă. „Dacă mă voi alătura unui echipaj, mai bine unul care nu încearcă să mă vândă unui comerciant de pietre prețioase.”

„Zola știe ce ești. Această problemă nu va dispărea.”

„Atunci, cea mai bună întrebare ar putea fi de ce te-ai decis să mă angajezi. Și nu-mi da răspunsul pe care mi l-ai dat pe *Riven*. A oferi un port sigur unui înțelept bijuterie fugitiv nu este tocmai cea mai inteligentă modalitate de a lansa o rută comercială.”

Motivul a fost unul pentru care nu am fost complet capabil să mă descurc singur. Clove avea dreptate că ținând-o departe de mâinile lui Zola nu ne va ajuta decât și era, de asemenea, adevărat că aveam nevoie de o dragă în echipaj. Dar nu am fost suficient de prost încât să mă mint despre faptul că nu voiam să plece.

Înainte să pot răspunde, ușa de la stradă a fost deschisă larg, urmată de o tăcere bruscă care s-a unduit peste cameră și ne-am întors amândoi.

O licărire de verde strălucitor se mișcă prin mulțime. Nasturii strălucitori care împodobeau jachetele erau drapați peste umerii a doi bărbați care nu puteau arăta mai deplasați. Comercianți de sânge sărat.

De obicei, nu se aventurau atât de departe în Ceros. Nici măcar pentru secară. Pentru asta erau taverne mai aproape de port. Nenorociții ăștia cereau o luptă doar trecând pe ușa aceea.

Tăcerea incomodă s-a diminuat în timp ce se îndreptau spre bar, unde Griff îi dădea lui Clove trei pahare de secară. Bărbații au cercetat fețele din jurul lor, scanând mulțimea de parcă ar căuta ceva, iar ochii albaștri ai lui Clove s-au ascuțit în lumina focului în timp ce îi privea din colțul privirii. Nu mi-a plăcut zâmbetul în colțul gurii lui.

Peste masă, Isolda se afundă mai jos în cabină, trăgând părul ei într-o parte și băgându-l în jachetă. Pupilele din ochii ei cenușii s-au lărgit, făcându-i irisii aproape să dispară în timp ce privirea ei îi urmărea pe bărbați. Își mușca buza de jos destul de tare încât să tragă sânge.

„Orice ar fi asta”, am spus, ținând vocea jos, în timp ce îndreptam bărbia către comercianți, „trebuie să știu despre asta”.

Am așteptat ca ea să dea din cap înainte să mă ridic, dându-mă cu spatele taverei, astfel încât să nu fie în raza lor de vedere, și am băgat mâna în buzunar după cheia camerei noastre.

"La etaj. A treia ușă pe stânga."

Ea a alunecat din cabină în tăcere, luând cheia, dar degetele ei s-au închis peste ale mele doar pentru o clipă, înainte de a se strecura printre mesele de lângă foc. Câteva secunde mai târziu, ea a dispărut pe treptele din cameră.

La bar, cei doi bărbați erau prea ocupați să vorbească cu Griff pentru a observa, dar din spatele lor, ochii lui Clove i-au întâlnit pe ai mei. Luă sticla de secară pe care Griff o așezase, acel râșnet timid făcându-i unghiul maxilarului să se ascuți.

Am expirat, clătinând din cap o dată. *Nu*. Am rostit cuvântul.

Dar am putut vedea în momentul în care am spus că era deja prea târziu.

Clove făcu un pas înainte, coborându-se într-o parte pentru a prinde umărul primului bărbat, lovind în el.

„La naiba”, am mormăit eu, mergând deja.

Clove se legăna pe spate, de parcă și-ar fi pierdut echilibrul, ridicând mâna care ținea între ei sticla deschisă de secară. „Iertați-mă.” A periat cu dosul mâinii țesătura brodată a mânecii bărbatului, cu secară stropind peste tot.

— Ce... Măinile bărbatului au zburat între ei, luându-l pe Clove de cămașă.

"Scuze!" Vocea lui Clove răsună, atrăgând atenția tuturor din cameră. „Scuze, domnule. Te rog, lasă-mă să te ajut.” A scăpat paharele verzi și i s-au spulberat la picioare când a întins mâna între ei, turnând jumătate din sticla de secară în gulerul bărbatului.

"O rușine." Abia putea să nu râdă. „Este o jachetă atât de bună.”

Orice încercare de prefăcătură dispăruse acum, iar fața bărbatului s-a înroșit, nările i se spărgeau.

Am împins un scaun deoparte, accelerându-mi pasul.

Trei pași. Două.

Pumnul bărbatului se ridică pe spate, cealaltă mână ținându-l pe Clove, iar pumnul coborî cu putere peste obrazul lui Clove. Un strop de sânge a împrăștiat peretele neted de lângă el în timp ce camera izbucni în strigăte. Dar când fața lui Clove s-a ridicat din nou la lumină, ochii lui erau limpezi, un zâmbet i se sparse pe buze.

Am ajuns la ei când bărbatul a ridicat din nou pumnul, luându-l de jachetă și strângându-l pe spate. „E beat”, am mințit. "Lăsați-l."

Dar comerciantul nu o cumpăra. Oricine se uita la Clove știa exact ce se întâmplase. Și nu era un suflet în cârciumă care să nu se distreze.

Bărbatul a scos din centură un cuțit cu mâner de aur, ridicându-l între noi și, când l-am văzut, Clove deja trăgea din nou înainte. Celălalt bărbat a arat spre noi și spatele meu s-a lovit puternic de peretele când am lansat în afara lamei.

Patronii taverei erau toți în picioare acum, urcându-se pe scaune și în cabine pentru a urmări bătaia, iar bărbatul s-a uitat în urmă suficient de mult pentru ca eu să-l apuc de gât, mânăndu-l spre tejghea. În spatele meu, Clove se leagăna spre colegul de echipaj al bărbatului, prinzându-l în intestine cu pumnul.

Când am văzut lumina felinarului sclipind pe lama comerciantului cu coada ochiului, era prea târziu. Mi-am lăsat greutatea să cadă înapoi în el în timp ce mă întorceam, sperând că cuțitul mă va prinde de partea mea în loc să-mi găsească drumul între coaste până la

plămân. Dar tocmai când mă așteptam să simt lovitura, genunchii bărbatului s-au curbat, fața i s-a slăbit înainte să cadă la pământ.

În spatele lui, Nash stătea cu sticla spartă de secară pe care tocmai îl lovise pe bărbat cu care strânsese în mână. Avea ochii mari, de parcă ar fi fost la fel de surprins de ceea ce făcuse ca și mine. Dar expresia de șoc s-a transformat într-una de bucurie în timp ce își ridică privirea spre mine, gâfâind.

"Mulțumiri." am expirat.

Sticla i-a alunecat de pe degetele lui Nash. — Cu plăcere, răspunse el între înghițituri de aer.

L-am luat pe comerciant de guler și nu reușisem la mai mult de un metru de bar înainte ca celălalt bărbat să fie tras la ușă de mai multe mâini. I-am urmat, remorcându-l pe nenorocit în spatele meu. Puteam să simt un gust de sânge în gură și să-l miros în aer. O dâră din ea a fost mânjită pe podea, sub cizmele mele.

L-am târât cu ambele mâini peste el până am ieșit afară, apoi l-am scăpat pe pavajul ud. Când mi-am ridicat privirea, Clove era lângă mine.

„Mergi înainte ca proștii ăștia să decidă să se distreze cu tine.” Vocea lui Griff era în spatele meu. „Acești băieți au o blazonă astăzi. Să nu credeți că Consiliul Comerțului va lua cu ușurință dacă vor apărea morți a doua zi dimineată.

Prin usi, toata taverna inca privea.

Comercianții s-au uitat unul la altul într-un schimb tăcut înainte ca bărbatul de la picioarele mele să se ridice. M-a privit drept în ochi înainte de a scuipa pe pământ. Acum eu eram cel care zâmbea, inima încă îmi batea în piept într-un mod care făcea sângele să-mi curgă prin vene. Nu mă puteam prefăca că nu-mi place la fel de mult ca lui Clove. Diferența acum era că aveam protecția Consiliului Comerțului între noi și Saltbloods.

Au dispărut după colț și m-am uitat la fereastra camerei noastre care dădea spre stradă. O mână strânsese perdeaua, dar Isolda era drapată în întuneric.

"Haide." Griff se dădu deoparte, așteptând ca noi să intrăm înainte să ne urmeze și să închidă ușile.

Mulțimea din tavernă s-a despărțit, făcându-ne loc, iar Griff a apărut la tejghea, destopind acea sticlă de secară pe care o așteptase. Daya s-a îndepărtat de umerii jachetei lui Nash în timp ce acesta stătea înainte de a le face semn celor doi bărbați de pe scaunele de lângă el să se miște. Au ascultat, ridicându-și ochelarii și apăsând de perete.

„Astăzi a fost plină de surprize”, a spus Clove, aruncându-i lui Nash o privire apreciativă.

Ucenicul clipi de câteva ori, părând puțin zdruncinat. „Nu pot ajunge exact acasă dacă voi doi veți ajunge pe o alee undeva.”

Sprâncenele lui Clove se ridicară. „Nu știam că o ai în tine. Greu de crezut că ai băgat vreodată sânge pe acea haină drăguță a ta.

„Prima dată pentru tot.”

Griff ne-a privit pe toți trei în timp ce îmi ștergeam sângele de pe buză, cu ambele mâini așezate pe barul din fața lui. Clătină din cap în tăcere când întinse mâna spre teancul de pahare verzi, smulgând trei de sus.

Taverna s-a întors la treburile sale, conversațiile reluând de unde s-au oprit, urcioare de bere fiind turnate. Griff a umplut paharele cu secară înainte de a asigura dopul și de a se muta la următoarea persoană care stătea la tejghea. Nimeni nu s-a obosit să ștergă sângele de pe podea.

Nash s-a întors la masa lui în fața focului după un pahar și am pus cuțitul cu mâner auriu în fața mea, luându-mi propriul pahar. — Ești un nenorocit prost, am spus, aruncându-i lui Clove o privire înainte să o iau dintr-o înghițitură.

El a ridicat din umeri. Brațul îi sângera prin cămașă, acolo unde vârful unei lame de cuțit îi zgâriise pielea. Băgă mâna în buzunar, trăgând liber un pumn de lanț de aur și doi nasturi de alamă. Toate obiectele pe care le avusese resursele să le fure de buzunare în luptă. Le-a scăpat lângă cuțit.

„Au început-o.”

„Destul de sigur că ai făcut-o.”

Clove își înclină capul pe spate, turnându-și secara în gură și apoi trânti victorios paharul. "Nu." A expirat. „A început prima dată când nenorociții ăia au aruncat ancora în apele noastre.” Și-a ridicat paharul la al meu, clintind jantele. „Și noi, prietenul meu, o vom termina.”

ISOLDE

A durat doar câteva minute până când zarva din tavernă să revină la un zumzet calm după ce comercianții au fost scoși afară. Era o priveliște care i-ar fi făcut să se ridice părul pe ceafa mamei mele, o grămadă de arici născuți în Narrows care aruncau comercianții din Marea Nenumită pe strada noroioasă ca conținutul unei găleți.

De asta se temea. De ce se temeau breslele și întregul Sfat al Comerțului din Bastian. Că într-o zi, Narrows avea să stea pe cont propriu. Și când va veni acea zi, va fi un război pentru apele care fuseseră odată coapte pentru a fi luate.

Saint avea dreptate în bănuiala că lucrurile se schimbă. Dar în ce direcție va sufla vântul a rămas de văzut. Nu m-am simțit niciodată bătut cu adevărat de mama mea până în acel moment în postarea maestrului Gem Guild când ochii mi-au aterizat pe acea pană. Nu mai simțisem niciodată toată greutatea puterii ei până acum. Singurul lucru cu care l-am putut compara a fost acea noapte a furtunii de pe *Riven*. Cât de mic mă simțeam. Cât de neînsemnat.

Am știut direct ce fel de putere produce moneda Mării Nenumite. Bănuiam că Narrows văzuseră doar o privire din el. Dar când cârmacii au început să piardă contracte în fața comercianților din Narrows și au fost nevoiți să dea vestea aceea negustorilor din Bastian, avea să fie un iad de plătit. Și în spatele fiecărei uși erau urme ale Olandei. Ar fi mereu.

Camera pe care Saint o închiriasse de la barman nu semăna cu cabina lui de pe *Riven*. Era simplu, fără ornamente de văzut. Două pătuțuri mici erau acoperite cu pilote nepotrivite și ceea ce părea a fi un alt pat improvizat pe podea era înghesuit de un perete.

Atârnat peste unul dintre stâlpii pătuțului era carcasa pentru hărți de la *Riven*, cu capacul încă bine în poziție. Singurul lucru din cartierul lui Saint pe care nu fusese dispus să-l dea jos cu corabia. Singurul lucru pe care l-a luat când l-a lăsat în port. Acea hartă unică a avut o viziune pentru Narrows care era reală. Real dureros de inima. O putea vedea – porturi pline de viață și case de negustori înfloritoare. Nave comerciale cu calele de marfă pline până la refuz și bresle cu care aveau cu ce să negocieze.

Când l-am părăsit pe Bastian cu miezul nopții, m-am gândit că am o pârghie împotriva mamei pe care nimeni altcineva nu o avea. Dar m-am înșelat. Influența ei nu rezida doar în comerțul ei cu pietre prețioase sau singura bucată de miezul nopții pe care o puneam în mâinile ei. Era în visul ei de a cuceri țărmurile dincolo de ale ei. Dinții ei dezgolit dorința de control. Toată viața mea am văzut răul... adversarii norocoși care s-au ridicat împotriva ei,

planurile și comploturile în speranța de a o doborî. Dar nu și-a întâlnit niciodată perechea. Nu așa cum ar fi făcut-o atunci când Sfântul vis pe care îl cuprinsese în cerneala acelei hărți prindea viață.

Și ar fi. M-aș ocupa de asta.

Acest comerciant născut în mituri de nicăieri era un dușman despre care nici măcar nu știa că există. Și probabil că nu i-ar păsa mai puțin de Olanda, marele negustor de pietre prețioase din Marea Nenumită. Nu încerca să ia nimic de la nimeni sau să facă feste. Încerca doar să facă ceva pe care să-l poată păstra.

Mi-am lăsat ochii să se ridice spre oglinda mică care atârna pe peretele deasupra vasului de spălat. Mi-a reflectat forma înapoi, detaliile feței mele apărând în timp ce pășim în lumina lunii care venea de la fereastră. Mi-am scos încet cuțitul de pe centură, înfășurându-mi împletitura în jurul degetelor, până când a fost strânsă în pumn.

Nu s-a învins Olanda cu un singur schimb. Nu o obliga să plătească pentru ceea ce a făcut. Nu când deținea fiecare cufăr de monede de la Ceros până la Bastian. Dar mi-am dat seama în acel moment că soarta mă aterizase pe nava singurei persoane care ar putea fi capabilă să realizeze cele mai mari coșmaruri ale mamei mele.

Mi-am lipit marginea cuțitului de împletitură și mi-am întâlnit proprii ochi când am început să văd înaintea și înapoi. Era un gol acolo în expresia mea pe care nu eram obișnuit să-l văd. Un vid de vreun fel. Dar în loc să mă sperii, m-am gândit pentru prima dată că poate aș putea umple acel spațiu cu orice vreau.

Lama a trecut prin împletitura mea și am stat acolo, mâinile grele pe lângă mine. Părul mi-a căzut în unghi, capetele mi-au lovit maxilarul pe o parte a feței și aproape atingându-mi umărul pe cealaltă. Holland ar spune că arăt ca un arici. Gândul m-a făcut să zâmbesc.

Ușa s-a deschis în urma mea și m-am înțepenit când am văzut reflectarea lui Saint în oglindă. Lumina din hol era o nuanță caldă de miere în comparație cu lumina lunii. Privirea lui a căzut de la a mea în oglindă la mâinile mele care încă strângeau împletitura tăiată și cuțitul înainte de a pași înăuntru.

Camera se simțea și mai mică cu el în ea. Jacheta avea în mână, părul măturat într-o parte, de parcă și-ar fi trecut o mână prin ea când a urcat scările de la tavernă. Dar ochii lui erau încă acel albastru de gheață care sclipea în întuneric.

A închis ușa, aruncând jacheta pe unul dintre pătuțuri, în timp ce îmi puneam cuțitul înapoi în centură. Împletitura am pus-o pe măsuta care ținea vasul de spălat.

Saint traversă camera cu pași răbdători, oprindu-se de cealaltă parte a oglinzii și sprijinindu-se cu un umăr de perete. Îi simțeam privirea mișcându-se de la părul meu la centura mea, unde cuțitul era înapoi în teacă. O simțeam peste tot.

„Cine te caută?”

M-am gândit să mint. Învârti un adevăr diferit de cel care a existat. Dar dacă Saint ar fi fost dispus să o ia pe Zola pentru mine, nu l-am putut vedea tresărind la gândul la fiica unui negustor fugar.

„Mama mea”, am spus.

A așteptat să continui, cu privirea aceea gânditoare de pe chipul lui neclintit.

„Este un comerciant de pietre prețioase. Una puternică.”

„OMS?”

Din nou, am cântărit costul unei minciuni. „Olanda.”

Nu i-a plăcut acel răspuns. Gura i s-a turtit, dar ochii nu m-au parasit. „De ce fugi de ea?”

Mi-am mușcat buza de jos, amintindu-mi felul în care sângele mi se răcise la lumina lumânărilor care umplea biroul mamei. Felul în care portretul tatălui meu mă privea de sus.
— Pentru că ea mi-a ucis tatăl.

Asta era în mare parte adevărat. Era lucrul care mă făcuse să deschid acel caz și să iau miezul nopții. Lucrul care m-a făcut să merg la Simon. Dar piatra din buzunar, nu eram pregătit să vorbesc despre asta.

Brațele lui Saint s-au încrucișat peste piept, sprânceana încrețită. De parcă ar fi încercat să rezolve ceva.

— O să pună oameni să mă caute, am spus. „Și ea nu-i va da drumul.”

— Zola știe?

Am clătinat din cap.

În cele din urmă, avea să afle pe ce navă am plecat. Nu mă îndoiam de asta. Și asta însemna că Zola mergea pe un drum îngust care ducea într-un singur loc – răzbunarea Olandei.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte posibilitatea ca Saint și Clove să devină și inamicul ei. Gândul mi-a făcut să se ridice carne de gâscă pe brațe.

"Și tu?" Mi-am lăsat privirea să cadă la mâna lui cu cicatrici, sperând că va schimba o întrebare cu alta. „De ce fugi?”

Își desfăcu mâna de sub cot și o întoarse, de parcă ar fi verificat-o. A trecut un moment lung până când în sfârșit vorbește.

„Aveam doisprezece ani. La fel a fost și Clove.” Ochii lui s-au ridicat, găsindu-mă în întuneric.

Nu am știut până când a început să vorbească că de fapt nu mă așteptam să răspundă. Am rămas nemișcat, pe jumătate de teamă că nu va tăcea dacă aș face cea mai mică mișcare.

„Ieșim pe barcă să pescuim cu tații noștri și echipajul lor, iar eu am fost primul care a ajuns la doc în acea dimineață. Abia în acel an ne-au lăsat să venim cu ei și doar pentru că doreau să învățăm cum să facem echipaj. Nu pe bărci de pescuit. Părinții noștri au vrut ca într-o zi să navigăm sub creastele unui comerciant adevărat.” Făcu o pauză, încercând să găsească cuvintele. „Au fost reguli. I-au urmat bunicul meu și bunicul lui înaintea lui. Există o ordine în lucrurile. Un echilibru între noi și mare. Dar nu am crezut niciodată în ei. Nu chiar.”

Pietrele de viperă care atârnav în fereastra Rivenului *mi* -au fulgerat în minte, urmate de cuțitul însângerat când Saint îl trase prin pumn. Picăturile de sânge care picură în apă.

„Tatăl meu mă trimisese devreme să mă apuc de plase pentru că pescuiam un cuișoare de recif îndepărtat și nu mai fusesem niciodată înainte. Am ajuns la barcă și am văzut-o imediat. O lacătă. Zăcând mort pe punte. Era chiar în fața cârmei, semn că nu trebuia să ieșim pe apă.” Glasul i s-a adâncit. „Dacă altcineva de pe navă ar fi văzut-o în acea dimineață, nu am fi ridicat niciodată ancora. Dar nu au făcut-o.”

Am știut deodată ce avea să spună înainte să spună și un sentiment rău mi s-a răsucit în intestine.

„Am crezut că superstiția este doar asta – o superstiție. Că nu însemna nimic. Am vrut să ies, așa că înainte să-l vadă cineva, l-am ridicat și l-am aruncat în apă. Nu m-am gândit de două ori. Și câteva ore mai târziu, această furtună... a apărut de nicăieri. Ca și cum tocmai s-ar fi ridicat din apă în loc să cadă din cer. Și am știut. Știam exact ce era pe cale să se întâmple.” O altă pauză. „Tatăl lui Clove ne-a închis în magazia și a durat ore întregi. Îi

auzeam țipând. Alergând pe punte. În cele din urmă, nava s-a rostogolit. Nu știu de multe ori. Dar când s-a terminat, am urcat pe punte și au plecat. Toti."

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz, dar nu am clipit. Ochii lui erau încă fixați pe ai mei și nu voiam să-i iau ancora aia. Nu puteam spune ce simțea. Ar fi putut spune povestea de un milion de ori, dar am avut sentimentul că poate nu fusese niciodată rostită cu voce tare. Nu ca asta.

„Mi-a luat câteva zile, dar i-am spus lui Clove adevărul. De asemenea, familiile echipajului. Satul nu m-a iertat niciodată. M-au alungat, m-au oprit. Toți, cu excepția lui Clove."

A explicat multe. De ce Saint și Clove nu erau ca celelalte echipaje. De ce a fost atât de important pentru Saint să obțină acea licență.

„Și acum respectați regulile", am spus. „De aceea navighezi în furtuni."

El a dat din cap. „Mi-am dat viața mării. Ea nu mă va trăda niciodată."

El a crezut. Complet. Am putut vedea asta.

„Aveam un plan: Vino la Ceros. Găsiți o navă. Obțineți o licență comercială." A tăcut, făcând să devină greoi golul camerei.

Știam la ce vrea el – *eu*. Nu am făcut parte din acel plan.

„Dacă nu vrei să mă înfrunți, înțeleg. Pot găsi un alt echipaj."

— Da, a răspuns el, mai repede decât mă așteptam. „*Noi* facem."

Nu eram sigur dacă a modificat afirmația din respect pentru Clove sau din propriul său instinct de supraviețuire. Nu se putea nega că era o atracție în aer între noi și nu era deosebit de priceput să o ascundă.

Am făcut un pas mai aproape de el, studiindu-i chipul, iar ochii lui au trecut peste mine, larg și deschiși.

„Sunt obișnuit să fiu obișnuit, Sfinte." Vocea mea era mai slabă decât am vrut să fie. „Dar nu mi-am dat seama ce vrei exact de la mine."

— Nici eu, spuse el cu umilitate.

Cuvintele m-au prins atât de neprevăzut, încât aproape că m-am simțit nesigur în picioare, dorindu-mi să nu fi închis spațiul pe care el l-a lăsat între noi. Am simțit brusc că aș putea plânge. Din cuvinte sau din epuizare, nu eram sigur. Nu mi-a păsat. M-am simțit atât de bine să mi se spună adevărul. Se simțea ca soarele după o veșnicie de noapte.

Încă se uita direct la mine. De parcă ar fi așteptat să vadă ce voi face. „Care este acest sentiment pe care îl am?" A vorbit din nou înainte ca eu să mă hotăresc. „Chestia asta care mă face să nu vreau să plec?"

Am clătinat din cap. "Nu știu."

A fost un răspuns sincer. Habar n-aveam de ce se simțea ca o respirație pe care uitasem să o iau. Ca o greutate pe piept, nu mă puteam mișca.

— Doar... nu, spuse el.

„Nu ce?"

"Părăsi."

Nu știam ce să fac cu această versiune a Sfântului. Cel care îmi cerea să nu merg în loc să dansez în jurul ei de parcă nu era sigur ce vrea. Cel căruia nu părea să-i pese dacă îmi arată fiecare crăpătură din armura lui.

Mâna lui s-a ridicat de pe braț, mișcându-se spre mine în întuneric și am vrut să rămân nemișcat. Inima mi-a accelerat în timp ce așteptam ca atingerea lui să-mi găsească fața,

degetul mare urmărindu-mi buza de jos înainte de a-mi înclina bărbia în sus spre el. Vârfurile degetelor lui s-au apăsas în pielea moale de sub maxilarul meu, unde pulsul îmi batea rapid, iar tăcerea din cameră a fost întreruptă de sunetul respirației mele.

Dar Saint părea calm, în largul umbră, și nu măcar deranjat de faptul că mă atingea. Din nou. Că în orice moment avea de gând să mă sărute. De parcă tocmai s-ar fi hotărât și asta a fost tot. Asta era tot ce era.

Era atât de întuneric încât aproape că nu puteam să-mi dau seama cât de aproape era până când buzele lui le-au atins pe ale mele, iar potopul de așteptare a umplut fiecare centimetru din mine cu o căldură zgomotoasă. Și-a deschis gura, cu respirația ușoară pe pielea mea și mâna a alunecat pe ceafa mea, lăsând o arsură usturătoare pe obrazul meu.

M-a sărutat cu grijă, de parcă sigur și-ar fi amintit felul în care s-a simțit. Și când am adâncit sărutul, el a urmat, strângându-și trupul de al meu.

Ceva s-a schimbat în interiorul meu. O bucată dezlănțuită din sufletul meu care se fracturase în ziua aceea în Bastian. Nu știam ce facem. Unde ar putea duce. Dar asta – el și eu – ne potrivim, cumva.

Pașii pe scări l-au făcut să se îndepărteze de mine, iar degetele i-au alunecat de pe părul meu, lăsându-mă să respir atât de greu, încât capul mi-a fost ușor. Când ușa s-a deschis, Saint era deja dincolo de cameră, iar Nash a apărut cu Daya pe călcâie. Avea o mână la spatele lui, de parcă l-ar fi ghidat prin prag.

„Nu-i pot ține secara, asta e sigur”, a glumit ea, fără nici măcar să ridice privirea în timp ce așeza un teanc de lenjerie de pat împăturită pe unul dintre pătuțuri. „M-am gândit că ai nevoie de un pat proaspăt.” În cele din urmă, mi-a aruncat o privire, ștergându-și mâinile pe șorț. „Ai nevoie de altceva?” Întrebarea era adresată Sfântului.

„Nu”, a răspuns el.

Nash se târâi la mormanul de pilote de pe podea, prăbușindu-se chiar înainte să-și scoată cizmele. Se rostogoli, îndreptându-se spre perete când Daya pleca, iar Clove apărui, trăgându-și cămașa peste cap când ușa se închise. Brațul pânzei ușoare era îmbibat de sânge, dar Clove nu părea deloc îngrijorat de dunga de carne deschisă de sub umăr.

Ne-am mișcat unul în jurul celuilalt în întuneric și zgomotul cizmelor care loveau podeaua și curelele atârinate era singurul fundal al imaginii care încă se învârtea în mintea mea. Felul în care se uitase Saint la mine. Felul în care mă sărutase. De parcă era sigur de asta.

Clove s-a urcat în pătuțul lui și când am ridicat lenjeriile pe care Daya le lăsase pentru a face un alt pat, Saint mi le-a luat din mâini fără un cuvânt. Nu spuse nimic în timp ce le derula pe pământ și se întinse.

Am stat acolo, uitându-mă în jur în camera întunecată pentru o clipă, înainte de a mă urca pe pătuț, băgându-mă în pilote. Am închis ochii înainte să-mi atrag aerul în plămâni, știind ce parfum voi găsi acolo. Ocean adanc. *Sfânt*.

Degetele mele mi-au găsit buzele, căldura moale a gurii lui încă acolo.

Nu știam exact în ce mă băgasem trecând pe ușa acelei taverna. Dar ceva despre asta mi s-a părut ca și cum l-aș fi așteptat toată viața. Ca orice cale pe care aș fi putut să o iau din biroul mamei mele în acea noapte ducea la un singur loc — chiar aici.

ISOLDE

— Stai nemișcat, se răsti Saint, ciupind acul însângerat între degete.

Rana de pe brațul lui Clove era suficient de adâncă încât să justifice cusături, dar nu ar fi putut părea mai puțin îngrijorat.

Taverna era din nou goală, cu excepția barmanului și a Dayei, pe care o determinasem să fie soția lui Griff. Fusesse destul de amabil să-mi aducă niște haine care nu dădeau de unde eram și ea fusesse, de asemenea, cea care insistase că tăietura lui Clove trebuia îngrijită. Dar Clove nu o lăsa să-l atingă. Saint era singurul pe care îl lăsase să se apropie de rană.

Ea a reapărut cu un vas de porțelan cu apă caldă și Saint a apăsât vârful acului prin capătul tăieturii, mușcând firul înainte de a-l lega. Pielea era deja roșie și inflamată, dar nu părea că lama ajunsese la os.

M-am întrebat de câte ori el și Clove s-au cusut unul pe celălalt. Istoria dintre ei s-a întors mai departe și mai adânc decât aș fi putut ghici și a purtat o greutate care purta mai mult decât amintiri din copilărie. Erau conectate în locuri pe care ochiul nu le putea vedea.

Nu dormisem mai mult de o oră sau două în timpul nopții, stând treaz în întuneric și reluând acel moment în capul meu iar și iar. Mâna Sfântului trăgându-mi prin păr. Peria buzelor lui peste ale mele. Acele cuvinte pe care le rostise — *ce este asta?*

Încă nu am avut un răspuns.

— Dacă tații tăi ar putea să te vadă, mormăi Griff, târând cârpa umedă pe tejghea, în timp ce Saint își spăla sângele lui Clove de pe mâini.

Daya făcu tot posibilul să se încruntă la el, dar era un zâmbet îngropat sub el. „Ar fi al naibii de mândri”, a spus ea.

Griff dădu din cap în semn de acord, de parcă tocmai la asta se gândea.

— Nu-i vor da drumul, știi, am spus, întinzându-i lui Clove cârpa curată. „Acești comercianți au ceva de demonstrat acum că Consiliul Comerțului de aici acordă licențe.”

Ceea ce nu le-am spus a fost că i-am recunoscut pe acești comercianți. Că erau aceiași care mă urmăriseră în piață. Și mai mult ca sigur, au fost acolo aseară căutându-mă.

Clove lipi cârpa de brațul lui, tresărind. Fața îi era ruptă, o buză tăiată și o vânătăie formându-i de-a lungul obrazului. Dar ar fi putut fi mai rau. Ar fi putut ajunge cu acel cuțit în burtă.

Daya își puse o mână pe șold. „Micul dejun înainte de a pleca?”

„Doar ceai”, a răspuns Saint.

"În regulă." Ea oftă dezaprobator înainte de a se lăsa înapoi în bucătărie.

Saint s-a așezat lângă al meu, nu atât de atent să păstreze spațiul dintre noi cum fusese înainte. Nu avea teama rigidă la care mă așteptam de la el în această dimineață, ezitarea cuiva care își regreta acțiunile. Poate pentru că am spus că rămân. Sau poate pentru că i-ar fi spus lucrului care nu fusese rostit, cum ar fi eliberarea unui animal sălbatic din cușcă. Nu avea rost să ne prefacem că o putem pune înapoi.

Clove și Saint își petrecuseră primele ore dezvoltând ceea ce urma: navigând spre Dern, achitând datorii, semnând contracte. În trei săptămâni, ne vom întoarce în Ceros cu Asterul și atunci avea să înceapă adevăratul schimb. Dar mai era problema monedei lipsă a lui Henrik.

Ușa de la stradă zgârie podeaua neuniformă și Griff strigă din bucătărie. „Deschis doar pentru oaspeții hanului! Taverna nu se deschide de câteva ore.”

„Atunci voi lua o cameră.”

Am încremenit când am auzit vocea familiară strecurându-mi pe coloana vertebrală tot drumul din cealaltă parte a camerei.

Zola.

Ușa s-a închis, stingând zgomotul străzii și am întors scaunul să-l văd. Cadrul lui înalt și slăbit a fost înghițit de haina lui lungă, neagră, iar tivul i se legăna peste etaj în timp ce se îndrepta spre noi. Nu cu pașii grei ai unui om furios, așa cum m-aș fi așteptat. De fapt, părea în largul lui.

Saint s-a ridicat, lăsând cârpa pe tejghea și făcând un pas intenționat pentru a se așeza în fața mea. Nu spuse nimic, dar tăcerea care s-a lăsat în cârciumă a vorbit de la sine. Acesta nu a fost chemarea politicoasă a unui rival prietenos.

În spatele meu, vârfurile degetelor îmi găseau deja cuțitul în centură și Clove a abandonat rana, lăsând mâneca cămășii să cadă înapoi în jos în timp ce se ridica de pe scaun.

Am privit peste umărul lui Saint în timp ce Zola se împletea leneș printre mese. Nu era nimic amenințător în privirea lui, nicio urmă de indignare când mă vedea. De parcă ar fi găsit exact ceea ce a venit să caute. Și nu era nici urmă de Burke, navigatorul care nu a părăsit niciodată partea lui. M-am întrebat dacă este posibil ca Zola să fi venit singur. Nu părea probabil.

„Arăți surprins să mă vezi.” Zola s-a oprit la câțiva pași, dar nu vorbea cu mine. Se uita la Saint. „Am intrat înainte de prima lumină și l-am văzut pe *Riven* ancorat. M-am gândit să vin să te găsesc ca să putem sărbători.”

Clove făcu un pas lent și amenințător în direcția lui, dar Zola îl ignoră. Scoase din jachetă un pergament rulat legat cu o panglică roșie de satin. Același pe care Sfântul îi fusese dat de la Sfatul Comerțului.

„Recunosc că am fost puțin supărat când am auzit că ți-ai primit citația cu o zi înaintea mea.”

Cuțitul era acum lângă mine, strâns în pumnul meu.

„Am auzit și că *Riven* a apărut în port cu o nouă dragă.” Mi-a aruncat o privire.

Saint nu spuse nimic, dar îmi puteam imagina că mintea i se năvălea cu perspectiva ca cineva să vorbească. Nu Emilia, cu siguranță. Deci cine?

„Nimic nu slăbește o limbă ca un cuțit prin mână.” Zola rânji.

Lander, mi-am dat seama. Negustorul care încercase să-l înșele pe Saint se răzbuna singurul mod în care știa. Singurul mod în care putea.

Atenția lui Zola s-a îndreptat către Griff, care încă stătea nervos în spatele barului. — Haide, Griff. Nici măcar n-o să-mi oferi o ceașcă de ceai?”

Saint și-a smucit bărbia spre ușa bucătăriei, unde Daya ne privea prin fereastra mică, semnalând că era timpul ca Griff să plece. A dispărut prin ea o clipă mai târziu fără să protesteze și nu s-a mai întors.

— Se pare că am greșit o parte din inventarul meu, continuă Zola. — Chiar înainte să plec din Dern, ceea ce s-ar putea numi o coincidență.

„Multe din astea se întâmplă.” Clove își îndreptă privirea spre el.

Zola zâmbi. Nici măcar nu avea de gând să pretindă că a negat că a furat pietrele prețioase de pe *Riven*. „Presupun că asta se poate întâmpla atunci când lucrurile nu mai sunt din carte.”

— Ce vrei, Zola? Sfântul a vorbit în cele din urmă, cu acel calm profund, lin împletindu-i vocea.

Zola a scos scaunul de la masa de lângă el și s-a așezat cu picioarele pe pământ, cu genunchii largi. Își bătu permisul de genunchi. — Aș vrea să-mi returnezi draga, spuse el.

„Du-te înainte și întreabă-o. Dacă vrea să se întoarcă la *Luna*, nimic nu o oprește.” Totuși, Saint nu sa mișcat de la locul lui în fața mea.

„Mă tem că nu este atât de simplu.” Scoase un alt pergament din jachetă. Acesta a fost pliat într-un dreptunghi mic și când am văzut pata de cerneală dintr-un colț, am înghițit greu.

Un rânjel deformat a apărut pe buzele lui Zola. O deschise, ținând-o în aer. „Avem un contract.”

Corpul lui Saint s-a liniștit în fața mea, umerii lui trăgându-l pe spate, când Clove făcu cei trei pași către Zola și îi smulse documentul de pe degete. Ochii lui au sărit peste cuvintele scrise pe pergament înainte să se ridice la mine. Acea singură privire a făcut ca ultimul pic de căldură să se scurgă din corpul meu.

— Este adevărat, spuse Zola.

Clove nu l-a contrazis.

„Nu este valabil.” Am făcut un pas înainte, luând contractul de la Clove și aruncându-l pe masă.

„A devenit valabil în momentul în care mi s-a dat acea licență. Acum fiecare contract pe care îl am este guvernat de Consiliul Comerțului și de legile acestuia.”

Am așteptat ca Saint să-l corecteze, dar nu a spus nimic. Mușchiul maxilarului i s-a încleștat în timp ce o privea pe Zola din vârful privirii.

„Fie este echipaj, fie este inventar. Care este?” întrebă Clove.

„Ambii. De dragul cuferelor mele, ea este inventar. De dragul ochilor Consiliului Comerțului, ea este echipaj.”

Contractul fusese doar o modalitate pentru el de a-și acoperi bazele, dar era și lucrul care mă lega de el navă. Dacă cineva bănuia ce face, avea un contract de echipaj care să dovedească că sunt doar un dragator. Dar când m-a livrat lui Oliver Durant, avea nevoie de acordul curierului de la Simon pentru a fi plătit. Nu se știa câte înțelepți prețioase vânduse Simon în acest fel.

— Numele de pe acel contract este Eryss și nici măcar nu există, am spus.

„Și ai vrea să explici asta Consiliului, sau ar trebui eu?”

Încet, punctul lui a început să se afunde, având sens acolo unde nu mai fusese înainte.

„Mai mult de un membru al echipajului meu le va spune că te cunosc ca Eryss. Le poți dovedi că greșesc, dacă vrei, dar următoarea întrebare pe care o vor pune este cine ești cu adevărat.”

Cumva, Zola o rezolvase în cele din urmă singur.

„Am pus doi și doi împreună când comercianții din port au început să întrebe de fiica fugară a Olandei. Nu te-aș fi lăsat niciodată pe nava mea dacă aș fi știut că traversez cel mai periculos negustor din Marea Nenumită.

M-am uitat la el.

— M-ai băgat într-o încurcătură, Isolde. Cel puțin ai putea face este să te asiguri că primesc moneda pentru care ar trebui să te schimb.”

Am putut vedea exteriorul neted al feței lui Saint trosnind încet. Nu se așteptase la asta. Bineînțeles că nu a făcut-o.

— E o hoază, știi, a continuat Zola.

Saint strânse din dinți. „Nu poate fura ceea ce nu-ți aparține. Acele nestemate erau ale mele.”

— Nu vorbesc despre berilii roșii, Sainte. Ochii lui s-au aruncat spre mine. „Nu-mi spune că nu i-ai spus.”

Carnea de gâscă s-a trezit din nou pe pielea mea, făcându-mă să tremur. Știa și despre miezul nopții. Cumva, știa.

„E o problemă pe care nu trebuie să o ai. Aveți încredere în mine.” Zola oftă. „Dă-mi-o înapoi și ne vom preface că asta nu...”

— Nu, spuse Saint, nici măcar o bătaie de ezitare înainte de a o întrerupe pe Zola.

Sunetul lui care spunea că mi-a luat respirația din plămâni și abia atunci am putut recunoaște că îmi era teamă că va fi de acord. Că și-a redus pierderile de îndată ce și-a dat seama că nu am fost complet sincer cu el.

— Ai idee cât m-a costat ea? Vocea lui Zola zguduie.

„Nu-mi pasă.” Saint și-a smuls jacheta de pe spătarul scaunului, trăgând-o. „Nu poți face nimic. Ești obligat de aceleași legi ca și eu acum. Ridiți o mână împotriva mea, iar Consiliul Comerțului va alimenta acea licență în flăcări.”

Modul în care Zola s-a îngustat mi-a spus că știa că Saint are dreptate. Nu m-a putut lua pur și simplu. Nu fără ca Consiliul Comerțului să se implice.

— Faci o greșală, a avertizat Zola. „Voi raporta asta în câteva ore. Și apoi Consiliul te va transporta pentru că ai braconat o dragă contractată de la echipajul meu.

„Vom vedea.”

Zola stătea acolo nemișcat timp de o respirație înainte se ridică, cu mâna strâns în jurul pergamentului. — Acum ne faci necaz amândoi.

„Pot fi.”

Zola se ridică în picioare, floare roșie ieșindu-se de la gulerul jachetei. El era furios. Furios.

„Nu e tot ce am auzit în Sowan”. Și-a luat timpul cu cuvintele. „Știu despre acea crofter drăguță și fiica ei. Cel care îți vinde secara. Și știu despre acea navă pe care o ai pe un debarcader din Dern.

Comportamentul colectat pe care reușise să-l mențină Sfântul a dispărut într-o clipă. Furia se rostogolea acum din el în valuri groase. A umplut camera, palpabil în aer. Asta scăpa de sub control. Rapid.

— Uite... am spus, ieșind din spatele lui Saint.

„Nu... spune... un cuvânt.” Vocea adâncă a lui Saint m-a făcut să înghit în sec. Nu s-a uitat la mine. Nu eram sigur că o va mai face vreodată. „Nu te duci nicăieri în apropierea aceluia croft.” Și-a întors atenția către Zola.

„Nu sunt?”

— Nu, răspunse Clove. „Pentru că dacă o faci, nu te vom tăia pur și simplu gâtul și te vom arunca undeva unde nu te vei spăla pe țărm. Vom naviga cu acea navă a ta în cele mai adânci ape cu tine și echipajul tău pe ea.” A mai făcut un pas înainte. „Și îi vom da foc înainte de a privi din *Aster* cum fiecare dintre voi alege calea de a muri.”

Un sentiment de rău a sângerat prin mine privind între Clove și Saint. Au vrut serios. Fiecare cuvânt.

Ochii lui Zola m-au găsit din nou. „Cred că ai ceva mai mult decât te-ai târguit, nu-i așa, dragă?” Se ridică, haina legănându-se din nou în jurul lui.

Când nu i-am răspuns, i-a mai zâmbit lui Saint și s-a întors pe călcăie, trecând înapoi prin crâșmă. În clipa următoare, a dispărut.

Saint și Clove stăteau tăcuți, zgomotul apei picurând undeva în tavernă singurul sunet.

— Ridică-l pe idiotul ăla, mormăi Saint, smucind cu bărbia spre scările care duceau în camera în care Nash încă dormea. — Și nu-i spune nimic lui Griff. Mai bine să-l ții departe de asta. Ne întâlnim acolo.”

„Unde?” am întrebat, uitându-mă între ei.

„Nu ești cu adevărat în situația de a pune întrebări.” Tenorul rece al tonului lui Saint m-a făcut să devin rigid. Și-a nasturi jacheta, uitându-se la podea dintre noi. „Merge.”

M-am supus, mergând direct spre ușă și gândindu-mă că în orice clipă, Zola va apărea de cealaltă parte cu cuțitul scos. Dar Saint avea dreptate. Nu ne putea atinge. Nu încă.

De îndată ce am pășit pe stradă, ușa s-a închis în urma noastră și am tras respirația. „Sfânt...”

„Nu.” Cuvântul era atât de greu, atât de definitiv, încât mi se simțea ca o piatră în piept.

El a început să urce pe jos fără să mai spună un cuvânt, iar eu l-am urmat, privind cusătura jachetei care i-a coborât pe centrul spatelui. Umerii lui largi s-au tras sub țeșătură, ridicându-se la fiecare respirație adâncă, în timp ce șerpuiam printre mulțimi în direcția opusă portului.

Nu am luat podurile. Prea ușor pentru a fi depistat, eu ghicit. În schimb, am mers în zig-zag pe străzi până când am fost atât de amețit încât greața mi-a zvârlit în burtă. Aleile s-au îngustat cu fiecare pas până am fost aruncați într-un buzunar de clădiri înghesuite atât de strâns, încât lumina soarelui abia a lovit pământul sub picioarele noastre.

Pe ferestrele întunecate se uitau fețe, mirosul de putregai și deșeuri groase în aer.

„Ce este locul asta?” am șoptit, surprinzând o pereche de ochi într-o fereastră întunecată.

A continuat să meargă, fără să se deranjeze să fiu sigur că țin pasul cu el.

— Elias, am spus, folosind numele pe care mi-l dăduse în Dern. Cel cu care s-a născut.

Pașii lui s-au clătinat ușor, încetinind. „Undeva nu vine nimeni să caute”, a răspuns el. „Ciupitul”.

Lumina zilei era singurul motiv pentru care încă mai respiram.

Ploaia a început să cadă când Pinch ne-a înghițit în pânțece și ne-am împins mai departe în încurcătura de vene șerpuitoare care alcătuiau coridoarele lui sufocante. În acest cartier locuiau mai mulți oameni decât în întregul North Fyg, fiecare clădire stivuită cu apartamente care găzduiau mai multe familii ai căror mame sau tați lucrau la docuri sau pe mare. Erau copii, mai ales. Și erau cele mai loiale creaturi din orice sat sau oraș.

Dacă Zola ar fi venit la cârciumă mai devreme, înainte de a răsări soarele, nu eram sigur că amenințarea răzbunării Consiliului Comerțului l-ar fi împiedicat să tragă sânge. Dar în lumina zilei, erau ochi care să vă vadă păcatele. El știa asta. Și la numai câteva ore după ce și-a obținut licența de comerț, nu avea de gând să riște.

Simțirea Isoldei în spatele meu era ca o umbră care se profilează în timp ce mergeam. Nu am vorbit pentru că nu eram sigur că am ceva de spus. Nu încă. Avusese șansa să-mi spună adevărul. I-am dat încrederea mea, chiar dacă făcuse puțin pentru a o câștiga. Și când am făcut ultima cotitură în fundul unei deschideri circulare de pietruit, am știut că am făcut o mare greșală. Întrebarea era, ce aveam de gând să fac în privința asta?

O ușă vopsită în albastru era fixată în gresie albă, abia atârând de balamale. Nu era nevoie să-l încuie, în afară de faptul că o ușă încuiată în Pinch era singurul semn că un loc fusese revendicat.

Am putut simți ochii lui Pinch privindu-mi în timp ce scoteam cheia din buzunar.

"Sfânt." Vocea Isoldei era atentă.

„Nu aici”, am spus, ridicând privirea spre ferestre deasupra capetelor noastre.

Am avut încredere în copiii din Pinch să supravegheze această ușă. Dar nu aveam nevoie de ei să asculte.

Ea a tăcut când am introdus cheia în broască și am lăsat ușa să se deschidă înaintea noastră. Apartamentul gol era întunecat, norii de furtună se rostogoleau peste oraș și stingeau lumina soarelui. Zgomotul ploii care se scurgea cobora scările de la geamurile sparte de la etajul doi.

Am așteptat ca ea să pășească înăuntru înainte să o urmez, încuind ușa în urma noastră.

Apartamentul făcea parte dintr-un comerț pe care îl făcusem când am plecat prima dată Cragmouth și, într-o zi, avea să servească drept post pentru ținuta noastră de comerț, departe de privirile indiscrete ale negustorilor și ale Saltbloods. Nimeni nu venea la Pinch

decât dacă trebuia, iar cuprul pe care l-am apăsât în palme pe aceste străzi a asigurat că oricine a venit să caute nu va găsi acest loc.

Mi-am deschis jacheta, lăsând aerul să-mi răcorească pielea umedă. Nu era doar ploaia umedă care mă făcea să transpir. Era Isolda. Acea moliciune care fusese acolo între noi în acea dimineață a dispărut acum, făcându-mă să simt că o frânghie mi se strângea în jurul pieptului. Am fost cel mai rău tip de prost. Și acum urma să plătesc pentru asta.

M-am așezat pe pervazul ferestrei, încrucișând un picior peste celălalt înainte de a-mi lăsa în sfârșit privirea să aterizeze asupra ei. Cu o seară înainte, nu mă puteam opri să nu o ating, dar acum îmi era teamă să mă gândesc.

Stătea peste camera prăfuită, cu mâinile înfipite în buzunarele jachetei, părul proaspăt tuns căzându-i o linie diagonală în jurul feței. În umbră aproape că părea cea mai profundă nuanță de maro, dar când lumina a atins-o, strălucea ca granatul.

— Trebuie să începi să vorbești, am spus eu rece. "Acum."

— Ar fi trebuit să-ți spun, spuse ea, cuvintele poticnându-se unele în altele. „Știu că ar fi trebuit să-ți spun.”

„Da, ar fi trebuit.” Cuvintele mele s-au zguduit, dar nu au sunat nici pe departe la fel de furios pe cât le simțeam eu. Eram chiar mai furios pe mine însumi decât cu ea. — Nu te-aș fi lăsat pe *Riven* dacă aș fi știut că ai un contract.

"E adevărat?" ea a întrebat.

Am răsuflat lung, ciupindu-mi podul nasului. Era o durere de cap adunată între ochi. — Nu știi, am recunoscut. "Așa sper."

Dacă ar fi la fel de simplu ca un contract de echipaj, nu ar fi nicio îndoială. Fără ezitare. Legile care guvernau Consiliul Comerțului erau clare, iar oricine dorea să-și păstreze licența se supunea acestora. Dar fata asta nu era deloc simplă. Era o înțeleaptă bijuterie. Fiica unui negustor puternic. Și îi dăduse Zola singurul lucru care îi asigura că o poate controla.

„Zola nu a blufat. Va raporta contractul încălcat Consiliului Comerțului pentru că știe că nu le vei spune cine ești cu adevărat. Și indiferent unde vom face portul în continuare, va fi o somație în așteptare.”

"Deci ce vom face? Doar să te ascunzi aici?"

— Ai o idee mai bună? m-am repezit. „Nu ne pot trimite o citație dacă nu știu unde suntem. Ieșirea din port va însemna doar că suntem blocați acolo, pe apă.”

Își împinse părul ud de pe față, lipindu-și palmele de obraji înroșiți.

„De îndată ce îmi voi arăta fața, acea citație mă va găsi. Și când mă duc la Consiliul Comerțului, ei vor cere consecințe pentru braconajul tău de la Zola. Tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am muncit” – mi s-a ridicat vocea – „va fi degeaba”.

„Atunci mă voi duce eu la ei. Spune-le ce avea de gând să facă Zola. Le voi spune că are înțelepți pietre prețioase și...”

„Dacă faci asta, vei pune sânge în apă. Crezi că el este singurul comerciant care face contrabandă cu înțelepți cu pietre prețioase? Tu ai putea la fel mergi la negustor și pune-te pe un bloc de licitație.”

„Fie Consiliul respectă legea, fie ei nu. Care este?”

Am dat o respirație grea. „Există o diferență între ceea ce se întâmplă în Camera Consiliului Comerțului și ceea ce se întâmplă în spatele ușilor închise. Stăpânii breslei trăiesc după propriile reguli.”

Ea și-a ridicat mâinile. "Ce înseamnă asta? Le inventezi pe măsură ce mergi?"

Tu. Despre asta era vorba. The Narrows. Ne. Oamenii care au trăit în această apă izolată. M-am ridicat de pe fereastră. „Nu face asta. Nu te porți ca și cum de unde vii ar fi mai bine.”

„Nu sunt.”

„Marea Nenumită are propria ei otravă. Ei sunt cei care ne-au făcut să facem asta.”

„În ce?”

Am clătinat din cap. „Nu înțelegi.”

„Atunci ajută-mă!”

„Nu poți!” Aproape că am râs. „Nu vei înțelege niciodată cum funcționează lucrurile aici pentru că nu ești *unul* dintre noi! Ești unul dintre ei. Tot ce știi să faci este *să iei*.”

Cuvintele erau ca o lamă tocită presată pe piele. Nici măcar nu eram sigur că le credeam. Mai mult că nu voiam să fie adevărate. Am vrut ca ea să demonstreze că am greșit. Ca să-mi spună orice a lăsat din poveste, aseară, în tavernă. Dar în timp ce stăteam acolo uitându-ne unul la altul în plat gol, nicio explicație nu i-a părăsit buzele. Și nu aveam de gând să-i cer asta. Nu din nou.

Măinile Isoldei îi căzură greu în lateral. A tăcut, focul ieșindu-i din ochi. „Știu că nu mi-ai cerut asta când ai fost de acord să mă ajuți să părăsesc Dern sau când mi-ai oferit un loc în acest echipaj. Am mințit ca să mă protejez și acum plătești prețul pentru asta.”

Nu m-am certat cu ea. „Nu sunt singurul care ar putea plăti”, am spus, gândindu-mă la Emilia și Hazel. De promisiunea pe care o făcusem că necazul meu nu-i va găsi ușa. „Dacă li se întâmplă ceva...” Întunericul gândului mi-a sugrumat vocea, înghițindu-mi capacitatea de a o spune cu voce tare.

„Ce vrei să faci? O să o fac.”

Maxilarul mi s-a strâns dureros. „Vreau să te întorci în timp și să nu intri în tavernă în acea noapte.” Asta, am vrut să spun. Cu fiecare picătură de sânge în venele mele.

Zgomotul ploii era mai puternic acum, un fulger îndepărtat iluminându-i fața, în timp ce gura ei se înclină puțin. Ochii ei cenușii erau ca de sticlă.

Eram o navă cu un curs constant de când am plecat din Cragsmouth. Știam exact ce mi-a urmat pentru că fusesem dispus să fac orice pentru ca asta să se întâmple. Dar Isolda și orice ar fi fugit în Bastian a fost primul lucru care mă făcuse vreodată să simt că îmi scăpa de pe degete. Nu conta dacă aveam o licență de comerț sau un traseu sau o hartă a Îngusteii. Ce rost avea dacă exista ceva care mi-ar putea lua totul?

Am stat acolo, așteptând ca ea să spună ceva și de asemenea sperând că nu va face. Nu voiam ca sunetul vocii ei să evoce în mine acel lucru care fusese acolo în întuneric cu o seară înainte. Nu mai doream motive să mă conving să nu o las acolo, în Pinch, și să plec spre Dern, unde aștepta *Asterul*.

Am trecut pe lângă ea, până la scări, și le-am urcat la etajul doi gol, unde ferestrele dădeau spre singurul mic fragment de mare vizibil din această parte a orașului. Abia o vedeam acum, învelită în foi de ploaie.

Acel orizont îmi păruse cândva nesfârșit. Ca o întindere nesfârșită de posibilități. Dar lumea noastră se micșora: The Narrows. Nava noastră. Echipajul nostru. Comerțul nostru. Nu trebuia să fie niciodată altcineva decât eu și Clove. Nu exista niciun viitor în afara celui pe care tații noștri l-au visat pentru noi.

Acum, Isolda era ca o pietricică scăpată în adâncuri, schimbând forma a tot ce se afla la suprafață. Iar momentul în care o sărutasem fusese un cui în sicriul acela.

ISOLDE

Nash nu era mulțumit că și-a schimbat cușca de pe *Riven* cu una din Pinch. El și Clove sosiseră până după-amiază și ordinele lui Saint erau să rămână pe loc. Dacă Zola nu ar fi apărut în acea dimineață, ne-am fi îndreptat spre Dern și Nash s-ar fi îndreptat înapoi la constructor, păcatele lui fiind absolvite. Dar dacă Zola s-ar fi dus la Sfatul Comerțului, dușmanii lui Saint se înmulțeau pe minut.

Ascunderea în Pinch nu a fost o soluție. Doar a întârziat inevitabilul. Urma o somație, dar nu se putea răspunde decât odată ce a fost primită. Și nimeni nu avea de gând să caute într-un loc ca acesta un cârmaci nou licențiat.

Ploaia continua să cadă, umplând străzile cu râuri mici care se bifurcau și se adunau în crăpături. Întunericul a căzut înainte ca soarele, cerul ascuns de furtuna care a coborât orașul. O bucată de brânză și o pâine pe care Daya le trimisese împreună cu cuișoarele erau rupte în bucăți pe măsuta mică, dar nici Nash nu o atinsese. Nimeni nu avea stomac de mâncare când așteptam să cadă un topor.

Clove stătea în vârful scării, cu cuțitul grebland pe lungimea unei bucăți de lemn. Așchii erau îngrămădiți la picioarele lui, cu capul înclinat într-o parte în timp ce se concentra. Saint nu coborase de când îmi spusese că și-ar fi dorit să nu mă fi întâlnit niciodată.

Am urcat scările și m-am așezat la câteva trepte mai jos de Clove, trăgându-mi genunchii la piept și strângându-i în brațe. Carcasa pentru hărți era întinsă pe podea în spatele lui, împreună cu centura mea de dragare pe care o adusese de la tavernă.

— Sigur că a făcut o mizerie, dragă, spuse Clove, cu ochii încă ațintiți la cuțit. Dar cuvintele nu erau tăioase sau acuzatoare. Aveau chiar și un ușor margine de distracție pentru ei.

„Știu”, am spus.

Nu prea erau multe lucruri pe care Clove părea să ia în serios și m-am întrebat dacă era natura lui sau dacă văzuse suficient din lume ca să înțeleagă cât de puțin control avea asupra lor. Era o lecție dureroasă pe care începeam să o învăț.

M-am aplecat înainte până am putut vedea prin ușa deschisă din spatele lui, unde Saint stătea la fereastră, cu brațele încrucișate peste piept, în timp ce privea ploaia. Nu eram sigur dacă se mutase din acel loc de când a venit aici.

"Ce face?" am întrebat, ținând vocea jos.

„Se gândește.”

Ochii lui Clove i-au întâlnit pe ai mei doar pentru o clipă, dar i-au păstrat sensul. Saint nu se gândea doar. El se hotărâ. Hotărând ce să fac cu mine.

„Nu sunt multe de înțeles. Consiliul Comerțului îmi va cere să mă întorc pe *Luna* sau ei vor lua licența pe care ți-au dat-o.”

„Da, o vor face.”

M-am bucurat că Clove nu pretindea că există un răspuns la această problemă. Asta n-ar face bine nimănui.

„Deci, la ce să te gândești?”

„Nu-i place ca alți oameni să ia decizii pentru el. Dacă ar trebui să ghicesc, el încearcă să descopere cum își poate stabili propriul curs în loc să-l stabilească pentru el.”

„Nu asta face Consiliul Comerțului?”

„Nu vorbesc despre ei.”

Ochii mei s-au ridicat ca să-i întâlnească pe ai lui. "Pe mine?"

„Tu”, a spus el. A târât din nou cuțitul în jos, înainte de a-l abandona, punându-și coatele pe genunchi. „Nu sunt suficiente pietre de viperă în Narrows pentru a evita genul de necazuri pe care ni le vei aduce.”

„Nu dacă mă întorc pe *Luna*.”

A scuturat din cap. „Nu este genul de necaz care poate veni și dispăre, mă tem.” El a zâmbit. „Ești echipaj.”

„Nu sunt echipaj”.

"Tu esti. Și nu genul care dispăre în port sau termină un contract înainte de a sări pe navă. Cumva, sunt singurul care și-a dat seama că în momentul în care am ridicat ancora în Dern se ia o decizie. Unul pe care nu ne putem întoarce.”

„Nu știu ce vrei să spui.”

Clove ezită, studiindu-mă înainte de a vorbi din nou. „Nu mai suntem doar noi doi.” Acum îi lipsea acel farmec amar. Era îngrijorat.

„Alegerile mele sunt ale mele. Nu este responsabil pentru ceea ce mi se întâmplă. Nici tu nu ești.”

"Pot fi. Dar Sfântul se pricepe să plătească penitență, să-și asume vina. Acesta este felul lui.”

Mi-aș fi dorit să nu înțeleg ce a vrut să spună cu asta.

Clove a luat din nou cuțitul, întorcându-se la lemn, și mi-am dat seama că nu-l modela în nimic. Pur și simplu își ținea mâinile ocupate. Trecând timpul în timp ce aștepta ca Sfântul să vină de la acea fereastră.

Mi-am dat seama destul de repede că Saint era mai mult decât poveștile despre un băiat de nicăieri care părea hotărât să moară într-o furtună. Nu era cârmaciul neînfricat pe care îl credeau Narrows. De fapt, acum eram sigur că frica l-a împins în acei nori negri.

Ochii mi-au căzut spre carcasa cu hărți de pe podea, pielea ei uzată, netedă, înmuiată de mâinile lui Saint. Nu îi era doar frică să piardă tot ceea ce lucrase. El *era* Narrows. Și dacă ar muri, ar fi murit și el.

M-am ridicat în picioare, trecând pe lângă Clove și ridicând husa. Saint nu s-a întors să se uite la mine când am intrat pe ușă. Cămaruța nu era altceva decât scânduri prăfuite și un geam de sticlă crăpată care dădea spre acoperișuri. Îi puteam vedea reflectarea feței în ea, dar ochii lui nu păraseau acea vedere.

Am băgat mâna în buzunar după poșetă, deschizând sforile strânse. Când bijuteria s-a rostogolit în degetele mele, s-a simțit mai grea decât a fost vreodată.

„S-ar putea să nu fiu unul dintre voi, dar nici eu nu sunt unul dintre ei.” am respirat. „Nu am fost niciodată. De aceea am venit aici. De ce nu mă pot întoarce.”

Am așezat miezul nopții pe pervaz lângă el și lumina slabă a prins marginile sticloase ale pietrei. Se uită la ea, fără să se miște.

„Eu fac scufundări pentru mama mea de când aveam zece ani. Multă vreme, nu mi-a părut ce înseamnă pietrele prețioase pe care le aduceam în acele lăzi, atâta timp cât era mulțumită de mine. Dar cu cât eram mai în vârstă, cu atât vedeam mai mult acea privire în ochii ei și cu atât mai mult nu puteam nega că nu era fiica de dragă a salviei bijuterie pe care și-o dorea. Îi plăcea doar moneda pe care o puteam pune în buzunar.” Am înghițit greu. „Am găsit piatra din întâmplare. Nici măcar nu eram într-o scufundare. Și de îndată ce Holland a pus ochii pe ea, am știut că am făcut o greșală. Pentru prima dată, mi-a fost cu adevărat frică de ea și, fără măcar să mă hotăresc, am mințit-o despre unde a venit.”

"Ce este?" întrebă Saint, ridicându-l cu grijă.

„Miezul nopții”, am răspuns.

„Nu am auzit niciodată de asta.”

„Pentru că nu există. Nu încă. Era tragerea care avea să o facă pe mama mea singurul zeu care să conducă Marea Nenumită și Îngustă. Dar nu puteam lăsa să se întâmple asta. Așa că l-am furat, așa cum a spus Zola. Și am fugit.”

Înțelegerea s-a aprins în ochii lui Saint în timp ce acesta întoarse bijuteria în mâinile sale. „Deci, ea nu te caută. Ea caută asta?”

„Amândoi, îmi imaginez. Ea nu renunță atât de ușor la geamul ei. Nu când am făcut-o bogată.”

În cele din urmă s-a uitat la mine.

„Mi-a ucis tatăl când a încercat să mă protejeze de ea.” Spunând-o cu voce tare, durerea sa pătrundă mai adânc în mine. „Și am decis că singura modalitate de a o pedepsi a fost să iau înapoi tot ce am ajutat-o să construiască. Am venit la Ceros să-i dau asta maestrului Gem Guild, am spus, făcând semn către miezul nopții. „M-am gândit că nu ar exista dreptate mai bună decât să o văd căzând sub îngustă. Dar ea este întotdeauna cu un pas înaintea tuturor. Și când m-am dus în cameră, ea era deja acolo.”

"Ce vrei să spui?"

„Controlul ei. Influența ei. Stăpânul Gem Guild este deja în buzunarul ei. Și probabil că nu este singurul.”

Nu părea surprins de asta.

Am tras respirația liniștită. — Ai spus că ai văzut un viitor pentru Narrows.

"Fac."

„Dacă vei vedea vreodată că se împlinește, atunci nu poți fi ca ei.”

"Știu că."

Am lăsat carcasa hărții să alunece de pe umăr și am deschis-o. „Nu vei învinge Marea Nenumită cu pietre prețioase. Întotdeauna vor avea mai multe – recife, pietre, negustori. Dar poți folosi propria lor putere împotriva lor.”

Pergamentul a alunecat din carcasă în mâinile mele și i-am desfășurat marginea până când am putut vedea grămadanul întins de lanț de recif pe care îl pictase acolo. am arătat spre ea.

„Așa procedați.”

Am avut atenția lui acum. A luat o parte a hărții pentru a o ține deschisă. „Tempest Snare?”

Am dat din cap. „Dacă ceea ce a spus Zola este adevărat, există zeci de nave naufragiate în acele recife, multe dintre ele din Marea Nenumită.”

„Sunt. Le-am văzut.”

„Atunci nu se știe ce se află în coca lor.”

Chipul lui Saint s-a întors spre mine și amintirea lui a stat atât de aproape în întuneric cu o noapte înainte a revenit la viață în mintea mea.

„Nimeni nu va naviga pe acele ape pentru că îi este frică. Dar dacă puteți mapa Narrows, puteți mapa Snare. Și apoi tot ce trebuie să faci este să iei ceea ce găsești.”

Îi puteam vedea mintea întorcându-se odată cu ea, trecând de la un gând și posibilitate la altul.

„Construiți o operațiune de tranzacționare care să nu se bazeze pe comercianții din Ceros. Inundă îngustele cu monede și comercianții din Marea Nenumită vor începe să-și piardă strânsoarea asupra breslelor. Odată ce se întâmplă asta...”

— Urmează orice altceva, a încheiat el.

Am dat din cap.

Maxilarul i s-a încheștat. „Aș avea nevoie de o dragă dacă vrem să scufundăm Tempest Snare.”

„Cartează-l și când termin contractul meu pe *Luna*, îl voi draga pentru tine. Fiecare recif.”

S-a gândit la asta. „S-ar putea să nu ai de ales. Dacă te întorci la Zola, el te va vinde lui Oliver Durant.”

„Mă voi asigura că asta nu se întâmplă.”

„Cum?”

Am lăsat harta să se închidă în mâinile mele. „Pot să-l fac pe ticălosul ăla mai mult dragarea monedelor decât urma să-i plătească Durant. Dacă îi arăt asta, mă pot răzgândi.”

Saint nu părea convins. Nici eu nu am fost, sincer să fiu.

„Te vei întoarce?” el a întrebat.

„Dacă mă mai vrei.”

S-a apropiat atât de mult încât când s-a uitat în jos în fața mea, vârful nasului lui era la câțiva centimetri de al meu. „Te-am dorit din clipa în care te-am văzut. Asta e problema, Isolda.

Bătăile inimii mi-au sărit în spatele coastelor, scurtându-mi respirația.

„Ce vrei?” șopti el.

Întrebarea m-a făcut să simt că ploaia de afară îmi umple plămânii. Chestia asta dintre noi era ca liniile scârțâitoare care țineau catargele de arc ale Rivenului. În orice moment, aveau să se rupă.

Nu știam unde ne potrivim sau cum. Știam doar că am făcut-o. Ca și cum o maree m-ar fi dus de la Bastian la acea crâșmă din Dern. Ca și cum soarta m-ar fi pus în calea lui și el în calea mea. Acest comerciant care a navigat în furtuni și a vorbit cu marea, care s-a legat de demoni, a fost primul suflet care ma întrebat vreodată ce vreau. Și răspunsul a fost, cumva, atât de ușor de dat. l-am vrut. Dar a fost mai mult decât atât.

„Vreau să construiesc ceva care nu este al lor.”

— În regulă, spuse el. „Apoi vom.”

ISOLDE

„Luați-ne prin asta.”

Saint stătea pe marginea mesei, cu fața spre mine și cu Clove, dar amândoi aveau ochii pe mine.

Nu se punea nicio îndoială că venea citația. Dacă stăpânii breslei din Ceros ar fi asemănător cu cei din Marea Nenumită, ei nu ar suporta braconajul echipajului. Ce au făcut Saint și Clove odată ce au *primit* citația a fost singura întrebare.

— Acuzația lui Zola împotriva voastră va fi audiată de Consiliu, am început eu, apoi citația va fi transmisă căpitanilor portului. Oricine va găsi primul nava dvs. va încasa o plată de la Consiliu în schimbul unui raport care detaliază livrarea acesteia. De acolo, aveți două zile pentru a vă prezenta la cameră și pentru a face față acuzației.”

Expresia lui Clove era gravă, făcându-mă să mă simt și mai mult neasezat. De obicei, el era cel care scotea la lumină o situație proastă, dar cu aceasta, miza era prea mare. Le-ar putea scufunda. „Și cum va arăta asta? Taxa.”

„Consiliul Comerțului va organiza o adunare oficială și va invita toți membrii breslei care doresc să participe.”

„De ce ar vrea să facă asta?”

„O mulțime de motive. Urmărirea fidelităților și vendetelor. Folosind tot ce pot pentru a obține ceea ce îmi doresc. Recrutarea unui comerciant neglijat pentru propriile scheme. Acoperându-și urmele. Le place să urmărească în ce fel de probleme intră comercianții și ce pot folosi împotriva altor comercianți. Ei pot, de asemenea, stăpâni asupra stăpânilor breslei care fac parte din Consiliul Comerțului și asupra a ceea ce decid.”

— Credeam că scopul Consiliului Comerțului era să pună ordine în toate acestea, mormăi Clove. „Se pare că sunt mai multe probleme.”

„Întotdeauna sunt probleme acolo unde există putere de câștigat sau schimbat”, am spus, gândindu-mă la mama.

A fost exact genul de muncă pe care a făcut-o pentru a urca treptele breslelor din Marea Nenumită. Nu aveam nicio îndoială că în cele din urmă va face parte din Consiliul Comerțului în calitate de maestru al Breslei Gem.

„Odată ce acuzația a fost prezentată, ei vor cere dovezi împotriva ta.”

„Contractul”, gândi Saint cu voce tare.

Am dat din cap. „Voi fi interogată și voi fi rugată să explic de ce am încălcat acordul.”

„Încă nu înțeleg de ce nu poți spune pur și simplu adevărul.” Vocea lui Nash coborî scările. Nu credeam că este ascult, dar începeam să mă întreb dacă era mereu. „Nenorocitul avea de gând să te vândă. Mi se pare justificat.”

— Nu, spuse Saint cu umilitate. „Protecția Consiliului Comerțului nu se extinde dincolo de cârmacii care dețin licențele comerciale pentru echipajele lor. Dacă le spunem ce este ea, fiecare negustor strâmb din Ceros va fi aliniat în spatele Zola pentru a o vinde altcuiva în momentul în care Consiliul întoarce spatele.

„Mai bine să rămâi Eryss pentru moment”, a adăugat Clove.

— Oricum, nu suntem singurii care au efect de pârghe, am spus. „Zola știe despre comerțul tău cu pietre false cu sticle de secară și de la cine ai luat acele sticle, în primul rând. Îl acuzi că a făcut contrabandă cu o bijuterie de înțelept și se va asigura că ei știu că și mâinile tale sunt murdare.”

„Atunci ce facem?” întrebă Clove.

„Consiliul va cere să mă întorc pe *Luna*. ”

„Și dacă nu o faci?”

— Îți vor lua licența de comerț, am spus, fără a toca cuvintele. Asta era concluzia și nu se putea ocoli. „Sunt aproape sigur că vor dori să-ți faci un exemplu. Mai ales cu Marea Nenumită care le urmărește fiecare mișcare.”

Saint și Clove s-au uitat unul la altul. Pierderea licenței nu era o opțiune.

„Atâta timp cât mă întorc pe *Luna*, nu am de ce să-ți faci griji. Veți fi concediat cu o amendă și vă puteți întoarce la Dern, luați Asterul și porniți.

Mi-am păstrat vocea uniformă. Îmi acceptasem soarta în momentul în care Zola s-a așezat pe scaunul acela de la Griff's Tavern. Am semnat contractul, chiar dacă nu era numele meu. Nu se putea deplasa aceasta. Și în acel moment, nu-mi păsa. Am vrut doar să tai picioarele mamei mele de sub ea. Dar, în timp ce stăteam acolo, în apartament, privind umbrele mișcându-se pe podea, nu puteam nega că nici măcar nu i-am zgâriat suprafața întinderii. Nu era un copac pe care să-l tai singur. Ea era o rețea fără sfârșit de rădăcini sub pământ.

"Negustorul." Vocea lui Nash rupse din nou tăcerea, urmată de pașii lui pe scări.

„Ce comerciant?” Saint ridică privirea spre el.

„Cel care urma să te cumpere de la Zola. Care era numele lui?”

Chipul bărbatului din portret mi-a reapărut în minte. „Oliver”, i-am răspuns. „Oliver Durant”.

Nash se aplecă în perete, trecând un picior peste celălalt. „Atunci ai ceva.”

„Nu am contractul de curierat. E încă pe *Luna*. ”

„El nu știe asta.”

Atenția lui Saint a revenit către mine, mintea lui întorcându-se cu gândul. Nu a fost de ajuns. Consiliul Comerțului ar cere dovezi.

„Chiar dacă l-am avea, nu este o dovadă. Comanda era pentru mătase Nismire, am spus.

Nash a ridicat din umeri. „Oricine caută în inventarul navei va afla că acel nenorocit nu căra mătase. Iar numele lui Simon este cunoscut în Narrows pentru afacerea sa cu pietre prețioase.

O informație care mi-ar fi fost de ajutor înainte să merg la el pentru ajutor, m-am gândit.

„Ar putea fi suficient pentru a face măcar pe cineva curios. Tu nu trebuie să-l raportezi și să riști ca ea să fie descoperită. Este suficient ca el să știe că ai *putea* dacă ai vrea.”

„Străpund capete cu sticle de secară. Întreprindere împotriva Consiliului Comerțului.” Clove îl cercetă pe Nash cu o privire care s-a apropiat de impresionat. — La urma urmei, nu atât de inutil, nu?

„Încerc doar să-mi câștig banii”, a glumit Nash, făcându-i cu ochiul.

Avea dreptate în privința comerciantului. A avea acele informații a fost valoroasă, indiferent dacă Saint le folosea acum sau le păstra pentru o zi ploioasă.

— Încă nu va schimba faptul că mă întorc pe *Luna*, am spus, asigurându-mă că nu i-a dat lui Saint nicio idee.

— Știu, spuse el.

Clove se uită între noi. — Atunci cred că e timpul să fac o călătorie la comandantul portului. Somația ar trebui să aștepte deja.”

Saint dădu din cap.

Nu avea rost să amânăm inevitabilul. Cu cât Sinodul îl căuta mai mult pe Sfânt, cu atât vor fi mai suspicioși. Mai ales când nava lui era încă ancorată în Ceros.

"Haide." Clove se ridică în picioare cu un geamăt, îndreptându-și bărbia spre Nash.

"Pe mine?"

„Acest oraș se târăște cu echipajul lui Zola. Cineva trebuie să-mi acopere spatele.”

Nash oftă, smulgându-și jacheta din cârlig.

Au dispărut pe ușă o clipă mai târziu, plecând Saint și cu mine stând singuri în apartamentul gol. Degetele îi bătură în cot, cu ochii pe vatra rece de peste cameră.

— Nu-ți place să fii pe uscat, nu? Am întrebat.

"Nu."

"De ce nu?"

Se gândi la răspunsul său, luându-și timpul. „Marea este mult mai sinceră decât oamenii.”

Nu aș putea să mă cert cu asta. Dar nu aș putea spune că același lucru este valabil și despre Saint. El nu era ca alți oameni. Greutatea prezenței lui era ca o scurgere pe o navă, umplându-i încet spațiile goale.

„Am vrut să spun ce am spus. Mă voi întoarce și te voi ajuta să dragezi Capcana.

Nu a fost doar pentru că voiam să-mi văd mama căzând. Era vorba despre cârmaciul care stătea în fața mea. Era vorba despre acea strălucire întunecată din ochii lui. Felul în care a spus exact ce a vrut să spună. Dacă exista un viitor pentru Narrows, el era el. Și acesta a fost un viitor și pentru mine.

— Știu că o vei face, spuse el.

Am făcut un pas spre el și de data aceasta, nu am așteptat să mă sărute. M-am ridicat pe degetele de la picioare și i-am luat fața în mâini înainte de a-mi lipi gura de a lui și de a-l inspira. Brațele lui m-au înconjurat, degetele găsim pielea de sub tivul cămășii mele, căldura lor inundând în mine în timp ce pluteau pe spatele meu. M-a sărutat mai adânc, aplecându-se în mine până când ne-am mișcat înapoi, peste podea.

M-a întins pe pătutul gol și l-am tras mai aproape, trăgându-i cămașa peste cap, astfel încât să îmi pot apăsa mâinile. plat pe coaste, pe piept. Mi-am spus un fel de rămas bun care nu avea nevoie de cuvinte sau promisiuni sau planuri.

Nu am putut schimba în noaptea aceea în biroul mamei sau drumul pe care îl mergeam până la Simon. Nu m-am putut întoarce să-mi șterg semnătura din acel contract cu Zola. Dar

aş putea să-mi pun sorţi alături de Saint's şi să ştiu că era ceva adevărat în asta. Pentru că a existat. Zumzetul din aer care plutea în jurul nostru. Calmul care s-a instalat în sângele meu când m-a atins. Sentimentul că eram doar începutul unei poveşti care avea să fie spusă mult după plecarea noastră. Erau lucruri pe care le puteam lua cu mine.

Un an nu a fost nimic dacă m-a lăsat să revin la *asta*.

Frigul care trăia în oasele mele a dispărut pentru prima dată de când am plecat din Cragsmouth.

Isolde a dormit adânc lângă mine, în ciuda faptului că se va confrunta cu Consiliul Comerțului când se va trezi. Nici măcar nu clipise când și-a dat seama că nu există nicio cale de ieșire și mă așteptam pe jumătate să dispară, strecurându-se în noapte și înapoi, oriunde ar fi venit. Dar am aflat că, deși îl lăsase în urmă pe Bastian și viața ei, nu era genul care alerga.

Părul îi cădea pe obraz, ascunzând urmele de pistrui care îi înălțau pomeții, iar respirația ei era atât de moale încât cu greu o auzeam peste zgomotul ploii și peste sforăitul lui Nash de la etaj. Chiar și Clove reușise să închidă ochii pentru câteva ore rare de somn neîntrerupt. Dar nu am fost capabilă să renunț la imaginea Isoldei dormind lângă mine, cu o mână încovoiată la pieptul ei. Dacă pleca, aveam să-mi amintesc.

Pătuțul gol era acoperit cu câteva pilote desfăcute și stăteam acolo, privind picăturile de ploaie curgând pe fereastră fără să vorbim, până când respirația ei se tragea lung și adânc. Fata asta care scăpase pe *Riven* târând o mare de demoni în spatele ei se simțea ca singurul lucru nemișcat. Un punct pe orizontul înclinat.

Nu mi sa dat niciodată nimic, nici măcar de la tatăl meu. Crezuse în câștiguri. Mă fac demn de ceva. Dar eram dureros de conștient că nu puteam face nimic pentru a merita acel sentiment de căldură lângă mine. Și nu m-aș preface.

Cu grijă, am întins mâna peste rama de dormit a Isoldei și în buzunarul jachetei ei pentru poșeta pe care ea o ținea ascunsă acolo. Pielea fusese purtată netedă de degetele ei, iar greutatea pietrei era grea în mâna mea. L-am deschis, lăsând piatra să se rostogolească în palma mea și am ținut-o la lumina lunii. Panglici violete dansau, suspendate în piatra neagră aproape opacă, ca o sclipire de foc înghețată în timp.

Această piatră mică înclinase echilibrul vieții Isoldei până când ea se prăbuși în a mea. Era un lucru care putea să construiască orașe sau să le ardă. Faceți regi sau ucideți-i. Și am putut simți greutatea ei în momentul în care mi-a arătat-o.

A fost acel lucru și în mine. Acea voce care spunea că această bijuterie din mâna mea ar putea repara orice lucru care se dezlănțuia – nava mea, datoria mea față de Henrik, operațiunea mea de comerț. Bastian, cel Consiliul Comerțului, Narrows. Dacă a existat

vreodată o lampă cu ulei spartă care abia aștepta să prindă flacăra, asta a fost. Și nu am avut niciodată acest tip de putere la îndemână până acum.

M-am ridicat încet, lăsându-mi brațul să alunece de sub corpul nemișcat al Isoldei. Fața ei s-a întors spre lumina lunii în timp ce stăteam în picioare, iar mâna mea s-a închis strâns deasupra bijuteriei până când i-am putut simți punctele pe pielea delicată și vindecătoare a palmei mele. Avusese încredere în mine, dar nu ar fi trebuit. Isolda l-a văzut pe aproape omul încercând să construiască o scară pe care să o urce. Ea nu știa că am făcut scara aceea cu oasele morților.

Ușa abia a scârțâit când am închis-o în urma mea și am ieșit pe alee. Ploaia începea în sfârșit să se lase și orașul era liniștit cu un calm care exista doar în Ceros în miezul nopții. Mâine avea să vină cu propriile sale griji și probleme, dar, deocamdată, stelele erau întinse pe cerul negru la fel de strălucitoare precum erau pe croftul Emiliei.

Am simțit că acea căldură pe care o lăsasem cu Isolda s-a îndepărtat de mine când am pornit pe alee și, când o pereche de ochi m-au găsit în întuneric, mi-am scos un cupru de la centură.

De îndată ce lumina lunii a lovit-o, un băiețel a ieșit din umbră, cu pantalonii suflecați la glezne pentru a dezvălui picioarele goale noroioase. Părul lui negru era ud și încrețit în bucle peste sprâncene, de parcă ar fi fost tuns suficient pentru ca el să vadă. A clipit o dată înainte să ridice privirea spre mine.

„Vreau să te așezi pe fereastra aia.” Am arătat deasupra capului. „Oricine în afară de mine vine la ușa aceea și vreau ca fiecare nenorocit din Pinch să-și scoată cuțitul.”

Băiatul dădu din cap.

„Dacă mai ești acolo când mă întorc, o să-ți iau încă un cupru.”

Mi-a smuls moneda de pe degete și a fugit în negru. Zgomotul picioarelor goale care plesneau în noroi a dispărut după colț și am privit fereastra care dădea spre stradă până când i-am văzut chipul apărând în spatele geamului cețos.

Am luat podurile spre cartierul comercianților pentru prima dată. Acum că aveam licență de comerț, nu avea să fie ultima. Ar exista acorduri de grevat, contracte de negociat și investiții de făcut dacă vom lua Narrows înapoi, așa cum a spus Clove. Aveam senzația că am ajuns să cunosc bine aceste străzi. Mai bine decât mi-am dorit.

A fost nevoie doar de trei cupri pentru a afla unde locuia bărbatul pe care îl căutam. Asta era problema cu acești proști bogați în monede. Au uitat că au de ce să se teamă.

Ușa casei de piatră cenușie era vopsită în roșu și așezată cu un ciocănit de alamă care era turnat în formă de cârmă de navă. Pe ambele părți, draperiile de catifea verde erau închise în spatele geamului, dar strălucirea lumânărilor se infiltra printre panouri. În alte câteva minute, soarele avea să răsară peste apă, iar casa va începe să se miște.

Am întins mâna, luând ciocanul și bătând de trei ori, mai tare decât era necesar, în cazul în care nenorocitul nu era încă treaz. Fluxul de lumină din spatele draperiilor se mișcă și pași se târșă în spatele ușii înainte ca aceasta să fie deschisă. De cealaltă parte, o tânără în șorț s-a uitat la mine cu ochii mari.

„Pot eu” – privirea ei s-a aruncat asupra mea – „te ajut?”

„Aș vrea să-l văd pe negustor.”

„La ora asta?”

— O să vrea să mă vadă, am spus, ținându-mi mâinile în buzunare. Piatra era încă strânsă în pumnul meu ca un cărbune pescuit din foc.

Femeia era precaută și ar fi trebuit să fie. Probabil că era singura persoană din casă cu simțul să fie îngrijorată.

S-a uitat la mine încă o clipă. "Așteptați aici."

Am prins ușa cu mâna, ținând-o deschisă. „Spune-i că se așteaptă despre acele mătăsurii.”

Când mi-am dat drumul, șurubul s-a blocat și pașii s-au îndepărtat, lăsându-mă singur pe stradă. În depărtare, magazinele raionului negustorilor începeau să dea semne de viață. Zgomotul apei revărsate în stradă, o ușă zgâriind peste pavaj. Lumina palidă a dimineții se strecură în oraș când ușa se deschise din nou.

De data aceasta, femeia s-a făcut deoparte pentru a mă lăsa să intru. „Pot să-ți iau jacheta?” întrebă ea, împiedicându-se de cuvinte. Mă îndoiam că există decor pentru o astfel de întâlnire.

"Nu. Nu stau mult."

Înăuntru, mirosul de pâine copt și de carne de porc sfârâitoare era deja în aer. Lumânările din vârful scărilor erau aprinse, luminând umbrele casei în timp ce soarele își croia încet spre cer.

Femeia puse mâna pe balustrada din lemn sculptat și începu să urce. "Urmați-mă."

Am făcut treptele în spatele ei, cu ochii rătăcind peste tablourile cu rame aurite care atârnav pe pereți. Scene ale lanurilor de secară, stâncilor. Nave în port. Era o versiune a Narrows-ului care nu ar mai exista mult dacă Oliver Durant ar fi avut drumul lui.

O ușă de la capătul holului era deschisă, iar lumina lumânărilor se reflecta pe o cutie de sticlă dinăuntru. M-am oprit în fața pragului, examinând camera. Era un birou, pe pereții erau dotați cu rafturi care țineau cărți și mape de piele și cutii de mullein. Podeaua din lemn era acoperită de un covor țesut manual, tivit cu ciucuri aurii. Nimic din ce s-ar fi putut face aici, în Ceros, și asta era suma a tot ce trebuia să știu despre bărbatul care stătea în spatele biroului sculptat bogat.

Oliver Durant.

Fața lui largă era încununată de o barbă groasă, prea albă pentru vârsta lui aparentă. Părul îi era bine pieptănat, vesta croită închisă cu nasturi, ca și cum ar fi fost treaz și lucra la registrele sale înainte de răsăritul soarelui. Eram sigur că avea. Și-a pus mâinile pe brațele scaunului, privindu-mă de parcă s-ar fi așteptat pe jumătate să-mi trag cuțitul.

Femeia mi-a făcut semn să intru și a tras ușa închisă în urma mea. Dar Oliver nu și-a luat ochii de la mine.

„Și tu cine naiba ești?”

Am traversat podeaua cu pași răbdători, luând notă de conținutul camerei. Masa de lângă peretele îndepărtat era așezată cu o lampă cu pietre prețioase și mai multe tăvi cu pietre proaspăt curățate. Era un comerciant de pietre prețioase care hotărâse că avea nevoie de un înțelept de pietre prețioase. Poate pentru a verifica pietrele pe care le cumpăra sau pentru a fi sigur că toate falsurile pe care le-a comercializat au trecut. Asta, sau era ca negustorii Henrik a vorbit despre, adunând înțelepți pentru a-i culege unul câte unul. Cu cât erau mai puțini, cu atât dețineau mai multă putere și securitate ca el.

„Numele meu este Saint”, am spus, luând scaunul din piele de cealaltă parte a biroului. Am pus un picior pe genunchiul opus, aplecându-mă pe spate în el. Tălpile ghetelor mele erau încă acoperite de noroi, un detaliu pe care Oliver nu-l ratase.

Ochii lui s-au îngustat asupra mea. „Unde am mai auzit numele ăsta?”

Am răsturnat din nou piatra din buzunar. Nu se spunea nimic. Casa negustorului, Consiliul Comerțului, cârciuma. Pierdusem urma ce povești călătoriseră unde. Nici mie nu mi-a păsat.

„Am o problemă și o vei rezolva”, am spus.

„Am propriile mele probleme, mă tem.”

„Da, vrei. Pentru că știi despre comerțul tău cu pietre prețioase.

Se mișcă pe scaun, încercând să-și păstreze calmul. Dar era nervos, cu ochii aruncându-se prin cameră înainte să aterizeze din nou asupra mea. — Deci, ești aici să mă strângi înainte de a raporta contractul, nu-i așa?

— Nu-mi servește scopul ca Consiliul Comerțului să afle despre înțelegerea ta cu Simon.

„Atunci vrei să pornesc curierul? Luna ?”

„Nici asta nu mă va ajuta.”

— Atunci ce vrei, fiule?

„Pentru a-mi face un prieten în breaslă”, am răspuns.

El a batjocorit, eliberându-și în cele din urmă mâinile de pe scaun și îndoindu-le peste nasturii vestei. „Nu îmi fac tocmai un obicei să mă împrietenesc cu oamenii care mă amenință.”

„Aș reevalua asta dacă aș fi în locul tău. Peste un an veți cere favoarea unor comercianți ca mine.”

Privirea lui Oliver se ascuți, devenind curioasă. „Ești un comerciant.”

„Eu sunt.”

„Este vorba de un contract comercial? Pentru că am o mulțime de acestea de împrăștiat.”

„Este vorba despre monede. Trei sute cincizeci și șase de cupru, mai exact. Era exact suma pe care i-o datoram lui Henrik când voi ajunge în Dern.

— Cupru, repetă el.

„Asta e corect.”

„De ce nu ai spus asta? Am și eu o mulțime de asta.”

Am dat din cap. „De asemenea, am nevoie de tine să mă asigur că *Luna* nu asigură niciun contract comercial cu Gem Guild. Și te fac responsabil personal pentru că ai văzut că acest mic comerț cu salvie dintre Narrows și Marea Nenumită dispare. Pentru bine.”

„Nu pot...”

„Puteți. Și o vei face. Sau vei pierde inelul acelui comerciant și orice șansă pe care ai avut-o să te muți în breaslă.”

O nuanță de roșu i-a ieșit la suprafață sub piele, obraji i se înroșau peste barbă. „Cum sugerați să controlez fiecare negustor din acest oraș?”

„Cred că o să-ți dai seama.” Am pus piciorul pe pământ, aplecându-mă în față. „Și dacă tu sau oricine altcineva atingeți acea salvie prețioasă pe care ați trimis-o de la Bastian, vă voi tăia limba din gură și o voi hrăni păsărilor de mare. Apoi te voi lega de ancoră și te voi trage peste cel mai apropiat recif până când carnea îți va fi îndepărtată de pe oase suficient de mult încât nimeni din Narrows te va recunoaște. Îți vei trăi restul zilelor în Waterside, cerșind pentru peștele putrezit pe care navele nu-l pot vinde pe docuri.”

El a palid, înghițind cu greu.

„Avem o înțelegere?”

„Cred că facem”. Glasul i se sparse.

„Bun.” M-am ridicat în picioare, făcându-mi timp să-mi nasturez geaca.

Oliver și-a împins scaunul pe spate, deschizând un sertar din cufă în spatele lui și scoțând o poșetă cu monede din interior. L-a pus pe birou între noi. „Există un interval de timp stabilit pentru acest mic aranjament?”

— Da, am spus, luând poșeta și băgându-l în buzunar. „Atâta timp cât îmi convine.”

Eram suficient de deștept încât să știu că efectul meu de pârghie își va pierde din greutate în timp, dar nu se știa cât timp va dura. Până atunci, aș fi găsit alte modalități de a face ca Oliver Durant și oameni ca Gem Guild să aibă nevoie de mine. Eram sigur de asta.

Respiră greu, ridicându-se de pe scaun și ezită înainte să întindă o mână. Dar nu am luat-o. În schimb, m-am întors pe călcâie, mergând înapoi spre ușă.

— Mă bucur că vă fac cunoștință, domnule Durant. Și am vrut să spun.

Abia când am ajuns pe scări, am auzit pumnul trântindu-se pe birou și blestemul care a urmat. Vocea lui răgușită nu era mai mult decât o șoaptă crăpată când am alunecat înapoi pe stradă.

„*Nenorocitul de Urchin !*”

ISOLDE

Prima zi a anului meu pe *Luna* a început cu păsările cântând.

M-am trezit în Pinch cu lumina soarelui care curgea prin fereastră. În cele din urmă, ploaia izbucnise în timpul nopții și aerul mării a străbătut orașul, aducând parfumul dulce al unei furtuni trecătoare. Nu am putut găsi în mine să fiu trist sau să mă tem de ceea ce urma. Era prea multă speranță în mine pentru ceea ce va urma.

Mi-am petrecut primele ore studiind harta lui Saint a Tempest Snare și făcând notițe pentru el pe o bucată de pergament pe care să le încerc mai întâi prin recifele zimțate. Când m-am întors la el, el și Clove ar fi fost gata să drageze și am începe să schimbăm capturile în Ceros înainte ca cineva să știe măcar ce facem. Le-am păstra mici și analizate, nu prea mult pentru a atrage atenția, dar în câteva peste ani, vom pune în funcțiune o flotă care să navigheze alături de *Aster*.

Saint coborî treptele cu o mână trecându-i părul uscat. Fața i-a fost spălată și cămașa i-a fost schimbată, dar încă arăta ca și cum ar fi fost scos chiar dintr-una dintre cărțile vechi ale tatălui meu despre miturile mării. Dacă ar fi fost aici acum, ar spune că marea este în ochii cârmaciului.

O dără de fum de mullein trecea pe lângă fereastră, unde Clove avea o țevă strânsă în dinți. Fusese la fel de tăcut ca Saint, ridicându-se și îmbrăcându-se repede înainte de a pleca afară să aștepte.

"Gata?" am întrebat, ridicându-mă de pe scaun și așezând pana jos.

Harta s-a închis în fața mea și Saint a privit notele pe care le făceam, întorcând pergamentul ca să le poată citi. N-a spus nimic înainte ca privirea lui să se ridice spre mine și a dat din cap.

Am băgat mâna în buzunar și am scos poșeta de la miezul nopții, apăsând-o în palma lui. Degetele lui s-au închis peste ale mele când întrebarea i se aprinse în ochii.

„O păstrezi pentru mine?” am întrebat, înghițind de nodul din gât.

Saint s-a gândit la asta o clipă lungă, mâna lui încă ținând-o strâns pe a mea. Părea nesigur. Mi-e frică de asta, aproape.

— Da, spuse el în cele din urmă. „Până te întorci.”

"Mulțumesc."

Vocea mea a preluat greutatea cuvintelor, îndoindu-le forma în ceva greu de spus. Nu eram sigur ce exact pentru care i-am mulțumit. În mare parte m-am bucurat că există. Că am avut norocul să-l găsesc.

Mâna lui s-a strâns pe a mea înainte să-i dea drumul și și-a băgat miezul nopții în jachetă. „Ne vedem, dragă”. Nash și-a încrucișat brațele peste piept, privindu-mă din cealaltă parte a camerei.

Saint îi spusese clar că Nash nu era invitat în Camera Consiliului Comercial și părea aproape ușurat. Dacă ar fi putut să-și păstreze capul încă câteva zile, s-ar fi întors în Dern, așa cum nu s-ar fi întâmplat niciodată în ultimele două săptămâni.

Mi-a zâmbit, dar nu a fost unul dintre cele ușoare. „Ne vedem data viitoare când vei fi în Dern?”

"Veți." Mi-am întins mâna și el a strâns-o. „Ține-ți gura aia închisă și s-ar putea să nu te omori.”

Zâmbetul a venit mai ușor la asta. "Voi încerca."

Mâna mi-a alunecat de pe a lui și Saint a deschis ușa spre stradă, unde doi băieți îl priveau pe Clove ca niște păsări cocoțate pe limbă de copac. I-a ignorat, mai luând o lovitură de pipă înainte de a o arunca afară și de a zdrobi mulleinul mocnit de sub călcâiul cizmei.

Am pornit spre poduri fără un cuvânt, iar căldura umedă prinsă a Pinchului a sângerat în timp ce urcam scara. A fost înlocuit de o frig fragilă purtată de vânt, o rafală pe care mi-am imaginat-o că a venit până la capăt de la Bastian. Eram una dintre miile de chipuri din acest oraș, m-am gândit. Nu eram nimeni. Și am crezut pentru prima dată că ar putea rămâne așa.

Piața era deschisă și aglomerată când am ajuns la Camera Consiliului Comerțului. Orașul s-a pierdut în ritmurile sale și am găsit mângâiere în asta. Această citație, această acuzație împotriva lui Saint, contractul pe care l-am semnat cu Zola... au fost doar valuri. O lumină care se stinge care avea să fie urmată de aceeași zori care se ridica pe cer zi de zi.

M-am oprit în fața ușii, Saint în stânga mea și Clove în dreapta mea. "Pot să îți spun ceva?" am spus, oferindu-i lui Saint un zâmbet răutăcios. „Mă bucur că am intrat în tavernă în acea noapte.”

Dar Saint nu l-a returnat. S-a uitat în jos în fața mea, cu ochii sărind înainte și înapoi pe ai mei. "La fel și eu."

Clove deschise ușa și zumzetul vocilor s-a auzit. Sala care ducea la cameră era goală, dar în timp ce ne-am îndreptat pe lângă portretele membrilor breslei, mulțimea a apărut la vedere. Camera era plină până la refuz, făcându-i pașii lui Saint să se clatine.

Ochii mei au sărit peste camera lungă, găsind Consiliul Comerțului așezat lângă peretele opus.

Vocea profundă a lui Clove era în spatele nostru. „Este prima acuzație adusă unui comerciant născut în Narrows. Cred că nimeni nu a vrut să rateze asta.”

Probabil avea dreptate. Ceros avea propriile sale legi și lideri acum. Pompa și circumstanțele de a-i vedea în acțiune ar fi o noutate de ceva vreme încă. Și nu ar exista un negustor în oraș care să nu vrea să-i vadă pe stăpânii breslei în acțiune.

Vocile s-au stins pe măsură ce am împletit prin mulțime și au început șoaptele, umplând colțurile camerei uriașe. M-am ținut aproape de Saint, urmându-l în spate cu Clove în spate, iar când a ajuns în centrul camerei, ochii Consiliului Comerțului l-au găsit.

Peste pardoseala cu gresie, Zola aștepta deja. Ochii lui negri erau concentrați asupra mea, rânjetul de pe buzele lui dezvăluind o felie de dinți. Făcuse exact ceea ce spusese că va face, iar expresia de pe chipul lui nu făcea decât să confirme că știa că a câștigat.

Lander, negustorul din Sowan, era alături de el. Îl urmărea cu prudență pe Saint, ascunzându-se cu mâna rănită înfiptă într-o praștie pe piept, de parcă i-ar fi fost teamă ca Saint să traverseze spațiul dintre platforme și să-și înfășoare mâinile în jurul gâtului. Nu aș fi fost surprins dacă ar fi făcut-o.

Ochii maestrului Gem Guild s-au ascuțit asupra mea când am pășit pe platformă lângă Saint și s-a așezat mai drept pe scaunul său. M-a recunoscut și asta avea să-i aducă propriile complicații.

M-a cercetat o clipă înainte de a se apleca într-o parte, șoptind la urechea femeii de lângă el. Dar atenția ei a rămas pe pergamentul deschis în fața ei.

Bătăitul puternic al unui ciocan a urlăit prin încăpere și, încet, șoaptele s-au liniștit într-un murmur moale. Fețele care ne-au înconjurat au fost aici pentru afaceri, dar au fost aici și pentru sport. Singurii care păreau total dezinteresați au fost Saint and Clove. Dar ar trebui să învețe să joace acest joc în cele din urmă și acum era un moment la fel de bun ca oricare altul.

„Cîrmaciul Asterului . ” Omul de la capătul mesei stătea în picioare. „Te rog să faci un pas înainte.”

Pentru o dată, Sfântul a ascultat. Și-a aliniat cizmele cu marginea platformei, făcându-și fălcile.

„O acuzație oficială a fost adusă împotriva ta de către timonierul Luna , pentru braconajul echipajului contractat.” Scoase o bucată de hârtie, ținând-o în aer. „O dragă”.

Șoaptele s-au umflat din nou pe măsură ce atenția mulțimii m-a găsit și am fost imediat recunoscător că Daya mi-a dat hainele. Pentru prima dată, m-am amestecat cu ei, fără nicio urmă a Mării Nenumite vizibilă din exterior. Interiorul era o altă chestiune.

„Avem aici un martor, un Lander...” Căută numele pe pagina din mâinile lui.

— Nu va fi necesar, spuse Saint.

Dincolo de cameră, Lander părea ușurat. Nu se știa ce i-a oferit Zola să stea acolo și să vorbească împotriva Sfântului. Dar oricine se uita la el putea vedea că era îngrozit.

Edgar Moranton, maestrul Breslei Gem, a vorbit în continuare. — Atunci, aveți un răspuns la această acuzație?

"Eu nu."

Primul bărbat oftă nerăbdător. „Ei bine, este adevărat?”

"Da." Răspunsul abrupt al lui Saint se răsuci prin încăpere, tenorul profund al vocii lui plutind în liniștea tulburătoare.

Stăpânii breslei care stăteau la masă se uitau cu toții la el acum. Ei nu l-au cunoscut pe acest om care și-a măsurat cuvintele și a făcut schimb cu adevărul lor. Nimeni nu a făcut-o.

"Trebuie să spun." Edgar bâjbâi cu pergamentul în mâini, aruncând întâmplător o privire în direcția mea. "Sunt dezamăgit."

„Când am spus că ai alegerea ta de echipaj, asta nu este exact ce am vrut să spunem.” Femeia de la capăt și-a încrucișat mâinile pe masă. Pancarta de bronz din fața ei purta sigiliul Breslei Sailmakers.

La asta, Saint nu a avut niciun răspuns.

Am făcut un pas înainte. „Contractul a fost semnat și rupt doar de mine și de mine. Cărmaciul Asterului *nu* știa nimic despre asta.

Saint s-a înțepenit lângă mine, cu ochii găsindu-mi cizmele.

„Din păcate, nu tu ești cel care va plăti pentru greșeală”, a spus femeia, cuvintele ei devenind grele. „Cărmaciul este responsabil pentru nava și echipajul său. El este cel care deține licența comercială și este supus legilor acestui consiliu.”

„Sunt pregătit să ofer restituirea”, a spus Saint, îndreptându-și atenția înapoi spre el. Avea să lucreze pe scurt cu asta și i-am fost recunoscător. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât simțeam privirile scrutatoare ale negustorilor din jurul meu.

"Bun." Bărbatul de la celălalt capăt al mesei dădu din cap. „Atunci, acest lucru ar trebui să fie destul de simplu. Va fi plătită acestui consiliu o amendă în valoare de...”

— Aș dori să cumpăr contractul, îl întrerupse Saint.

Am încremenit, sigur că nu-l auzisem bine.

Degetele bărbatului au alunecat de pe pergament. „S-o cumperi?”

"Asta e corect."

Se uită în jos la contractul încă desfășurat în mâinile lui, citindu-l. — Sunt multe monede, fiule.

„Nu am nicio monedă.”

La spatele lui Saint, Clove sa întâlnit cu ochii mei, cuta din ai lui sprânceana atât de severă încât părea că ar fi fost cioplită acolo cu un cuțit. Era la fel de confuz ca și mine.

Stăpânul breslei Smiths a râs. „Ei bine, cu ce anume ai de gând să-l cumperi, atunci?”

Saint băgă mâna în jachetă și scoase un pergament rulat, ținându-l lângă el. Era legat într-o sfoară aspră, dar se vedea cerneala neagră de la marginile hârtiei. nu l-am recunoscut.

Abia când m-am uitat înapoi la Clove mi-am dat seama că culoarea i se scursese complet de pe față.

„Sfânt”, am șoptit.

"O nava." Aceste două cuvinte erau ca niște lovituri rapide de fulgere.

Pulsul mi-a accelerat, făcându-mi capul să se simtă ușor. Platforma de sub picioarele mele părea brusc să se încline.

Nu se auzea un singur sunet acum în cameră. Acesta a fost ultimul lucru pe care cineva s-ar fi putut aștepta să spună.

„Există un dig în Dern, unde o goeletă nou construită este ancorată și așteaptă să pornească”, a continuat Saint. „Aceasta este fapta.”

Stăpânul Breslei Sailmakers-ului se ridică în picioare, sprijinindu-se de masă cu ambele mâini. — O navă, repetă ea. — Pentru o dragă?

Saint se uită la ea, lăsând tăcerea lui să răspundă pentru el. Nu a fost atent doar cu cuvintele lui. Nici lui nu-i plăcea să le repete.

Dincolo de cameră, nimeni nu părea mai șocat decât Zola. Se mișcă pe picioare, fața lui înroșită întunecându-se din minut.

„Sfânt”, am încercat din nou, ținând vocea jos.

Am întins mâna după mâneca jachetei lui, dar el m-a ignorat, coborând de pe platformă și îndreptându-se spre masa Consiliului. El i-a înmânat actul maestrului Breslei Velierii, iar ea s-a uitat la el o clipă lungă înainte să-l deschidă și să citească cuvintele înscrise pe pagină. Când a terminat, ochii ei au pâlpâit spre Edgar.

„Pare a fi autentic”, a spus ea.

— Asta nu poate fi... Zola aruncă o mână spre Saint. „Nu îmi pot imagina că ai permite un asemenea ridicol...”

„Vrei să ne spui că nu crezi că valoarea unei nave acoperă costul unui contract de un an cu o dragă?” Femeia l-a tăiat.

„Nu, nu asta spun.” Vorbea cu dinții scrâșniți.

— Vreau să fiu sigură că înțelegeți acuzația, domnule, începu ea din nou, privind spre Saint. „Ați fost acuzat că ați braconat draga contractată a unui coleg comerciant, a cărei restituire este o amendă de opt sute de cupru și returnarea dragului pe nava cu care este contractată.”

"Am înțeles."

„Dar vrei să cumperi contractul în schimb? Cu o navă întreagă?”

„Cred că este o ofertă corectă.”

— Un pic mai mult decât corect, aş spune, spuse ea, privind către Zola. „Cu *Luna*, Asterul este elementele unei flote . Există vreun motiv pentru care considerați această ofertă deficitară?”

— Nu, mârâi el.

„Atunci avem o înțelegere.” Saint se întoarse către Zola, care apăru de parcă urma să cadă de pe platformă. Își întinse mâna.

Certându-ne mai departe, Consiliul nu ar face decât să se întrebe ce m-a făcut atât de valoros, iar Zola nu ar risca asta. Am sperat.

A înghițit în sec înainte de a coborî pe podea și a luat mâna lui Saint, tremurând. Mulțimea de negustori se destrămasese deja când ușile din fundul sălii s-au deschis, iar Consiliul Comerțului s-a ridicat, adunându-și cărțile și hârtiile.

Am stat acolo, încă înghețat pe loc, când Saint se îndrepta spre noi, iar apoi mâna lui era în spatele meu, ghidându-mă prin cameră. Respirația îmi venea prea adânc acum. Prea repede. Aerul era prea fierbinte.

Abia când lumina soarelui mi-a lovit fața, am simțit că aş putea începe să pun cap la cap ceea ce tocmai se întâmplase. "Ce naiba faci?" Am soptit. „Întoarce-te și spune-le că te-ai răzgândit. Că nu îi dai Asterul . ”

„Nu” a fost singurul lui răspuns.

M-am uitat la Clove, așteptându-mă să fie de acord. Dar pe buzele lui era acum o umbră de zâmbet, când se uita între noi. El a înțeles aici ceva ce eu nu am înțeles.

„Ai vrut să spui asta când ai spus că vrei să construiești ceva care nu este al lor?” întrebă Saint, ținând vocea jos. Mi-a privit ochii, așteptând.

Am dat o respirație grea. "Da."

"Asa am facut si eu."

De data asta, când m-am uitat la Clove, el a dat doar din umeri. „El este cârmaciul”. Acea sclipire i se aprinse din nou în ochi.

„Ești supărat.” M-am uitat între ei. "Amandoi."

Nu au negat. Cum ar putea?

Ceva s-a împins cu putere în mine când un bărbat a trecut pe lângă umeri și o durere mi-a trecut prin braț înainte de a fi învățit. Fața lui Zola a fost brusc în fața mea, mâinile lui târându-mă de jachetă în potopul de oameni care se îndreptau spre piață. Ne strecuram pe alee înainte ca eu să-mi pot stabili picioarele sub mine.

De îndată ce și-a dat drumul, pumnul lui a zburat înapoi, coborând peste fața mea. Lumina a explodat în jurul meu, inelul asurzitor din urechi m-a zbuciumat până când m-am prăbușit înapoi în zidul de cărămidă. Am căzut la pământ, apăsând o mână de gură. Gustul de sânge îmi acoperea deja limba.

În clipa următoare, Saint și Clove apăsaseră prin mulțime, cu cuțitul lui Saint scos în timp ce se îndrepta spre Zola. Clove îl prinse de jachetă, smulgându-l înapoi înainte să-l poată înfige în stomacul lui Zola.

„Nu.” Vocea lui Clove era un avertisment de rezonanță în timp ce se așeza între Saint și Zola. Abia îi auzeam cuvintele peste zgometul din urechile mele. „Îl omori și tot ce tocmai ai făcut acolo nu contează.”

Mi-am șters buza cu mâneca jachetei, ridicându-mă nesigur în picioare. "El are dreptate. Lăsați-l să plece."

Aproape fiecare negustor din Ceros fusese în acea cameră și dacă Zola ar dispărea brusc, nu ar fi fost nicio îndoială despre cine era responsabil. Și Consiliul Comerțului nu a avut nicio restituire pentru o astfel de infracțiune.

Clove întinse mâna după cuțit și Saint ezită înainte să i-l dea. Dar înainte ca mâna lui Clove să fi avut chiar închis peste mâner, Saint se ridica pe spate, cu pumnul închis zburând prin aer și prinzând-o pe Zola în falcă.

Capul i s-a biciuit într-o parte și a căzut într-un genunchi, sângele picurându-i de pe buze într-un curent constant pe pământul de sub picioare. Pieptul lui se ridica și cobora în panică acum, cu ochii în flăcări.

La gura aleii, Lander ne privea cu ochii mari, cu mâna lui patetică încă strânsă de coaste.

Clove îndreptă cuțitul lui Saint în direcția lui Zola. „Atinge-o din nou și te omor eu însumi. Aceste legi nu se aplică unui navigator.”

„Nu va trebui.” A scuipat pe pământ, un șuvoi de roșu ieșindu-i bărbia în timp ce se uita la mine. „Mama ta are echipaje care pieptănează Marea Nenumită pentru tine. Tot ce trebuie să fac este să apar la ușa ei.”

Un sentiment de scufundare m-a tras greu în interiorul meu. Pierderea lui la Consiliul Comerțului l-ar costa moneda care i se promisese când m-a livrat lui Oliver Durant. Și era genul de sumă care a pălit în comparație cu inamicul pe care l-ar fi făcut lui Simon.

— Mă întreb ce mi-ar da ea pentru probleme, a adăugat Zola.

— Știi exact ce ți-ar oferi ea, am spus. „O lamă în piept.”

Privirea i s-a întărit.

„Tot ce *trebuie* să fac este să-i spun pe a cui navă l-am lăsat pe Bastian.”

Zola își făcuse o cușcă cu această afacere și îmi dădeam seama după privirea din ochi că știa asta. Probabil că nu va mai naviga niciodată pe Marea Nenumită atâta timp cât a trăit.

Sfântul m-a ajutat să mă ridic, ștergând sângele de pe mine gura cu degetul mare înainte de a-și trecu degetele ușor peste obrazul meu tandru. Îl simțeam deja învinețind.

„Sunt bine”, am spus, dorindu-mi ca vocea să fie mai convingătoare.

S-a făcut deoparte, așteptând să trec pe lângă el înainte să mă urmeze spre stradă. Când am ajuns la el, Lander s-a grăbit înapoi, în afara drumului, dar Saint s-a oprit în fața lui când spatele a lovit peretele.

— Îmi ai o datorie, spuse Saint. „Și într-o zi, când te aștepți mai puțin, când ești sigur că am uitat” – a mai făcut un pas către Lander, făcându-l să se strâmbească – „acela este momentul în care *vei* plăti”.

Riven nu se simțise niciodată mai mult ca acasă .

Nava scârțâi, lemnele pocnind și catargele gemând împotriva vântului constant care ne duceau spre Dern. Cala de marfă era goală, dar nu pentru mult timp. Peste încă o săptămână, avea să fie umplută cu secară și cereale și mărfuri de pescari. Orice am reuși să asigurăm în comerț, să fie preluat de Sowan și Ceros.

Pregătim nava în tăcere. Până și Nash avusese bunul simț să-și țină gura în timp ce ridicam noua pânză peste prova. Cresta comerciantului trebuia să zboare deasupra Asterului , dar era ceva care părea corect să-l văd prinderea vântului peste Riven . Într-un fel, ne-am născut pe această navă, Clove și cu mine. Era corect să ne ducă prin Narrows ca negustori pentru prima dată.

Abia când malul a dispărut din vedere, Isolda a găsit drumul ei către locuința mea. Ea a stat la ușă în timp ce am adăugat moneda lui Oliver Durant în registre, aducându-le înapoi din deficit pentru prima dată în câteva săptămâni.

„Poate că mai există o modalitate de a-l recupera”, spuse ea, cu vocea slabă.

Am pus pană jos și am închis registrul, privind în sus la ea. Părul îi era vârat în spatele unei urechi, vârfurile îi periau umărul. Nu știam dacă mai văzusem acea expresie de pe fața ei. De parcă ar fi fost vinovată de ceva.

"Nu contează."

"Conteaza." Făcu un semn către cabana mică care ne înconjura. „Ai nevoie de o navă.”

De parcă ne-ar putea auzi, nava gemu, înclinându-se doar puțin.

— Nu acela, am spus.

Privirea Isoldei s-a îngustat asupra mea când a pășit în cameră. "Ce înseamnă asta?"

— *Asterul* este o goeletă, am spus. „Potrivit pentru inventarele de dimensiuni medii care traversează apa adâncă a Îngusteii. Avem nevoie de o navă care să poată naviga prin adâncimea Tempest Snare.

Dintr-o dată, ea părea să le pună cap la cap. — Un brigantin, murmură ea.

Exact la asta mă gândeam. Ceva cu o rezistență redusă și un tachelaj care ar putea manevra vânturi imprevizibile. Asterul nu a fost făcut pentru asta .

Un mic râs i-a scăpat de pe buze. "Desigur."

M-am ridicat, întorcându-mă în jurul biroului să stau în fața ei. Începea să se simtă ca o fixare permanentă în împrejurimile mele. O parte a peisajului care a alcătuit viața mea. Și Nu m-am putut abține să simt că era mai rar decât acea piatră prețioasă din buzunar.

— În plus, nu vreau să navighez pe o navă pe care nu ești.

„Atunci unde este contractul meu?” Ea a zâmbit.

„Nu voi semna un contract. Nu cu tine, am spus. „Dacă ești aici, cu mine, este pentru că vrei să fii. În momentul în care se schimbă, ești liber să pleci.”

S-a uitat la mine și, pentru o clipă, mi-am făcut griji că se gândește cu adevărat dacă este ceea ce își dorea.

"Deci asta este?" ea a întrebat. „Fără oferte, contracte sau promisiuni?”

I-am urmat linia de pistrui pe obraz, până la maxilarul ei. „Există o promisiune pe care trebuie să-mi faci.”

Ea și-a ridicat bărbia, așteptând când am băgat mâna în buzunar și am tras poșeta pe care mi-o dăduse din interior. Când și-a dat seama ce era, s-a uitat la el, confuză. "Ce?"

Am înghițit în sec, ținând-o între noi. „Nu-mi spune niciodată de unde ai asta.”

Aproape că a zâmbit din nou, de parcă ar fi fost o glumă.

— Vorbesc serios, Isolda. Glasul mi s-a adâncit. „Promite-mi că nu-mi vei spune niciodată. Vreodată.”

"De ce?"

M-am gândit la asta în mai multe moduri. Piatra aceea a fost răspunsul la prea multe probleme. A avut capacitatea de a șterge lumea înainte de a o distruge din nou. Nu eram genul de om care putea cântări acel cost sau să exercite acea putere. Renunșasem la o navă pentru fata asta fără să mă gândesc de două ori. Aș da o mare de miezuri de noți, dacă ar trebui. Și ceva mi-a spus că, în cele din urmă, s-ar putea ajunge la asta.

„Sunt unele lucruri în care nu ar trebui să am încredere.” I-am apăsător poșeta în mână. "Promite-mi."

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei pentru un moment lung și liniștit, înainte ca degetele ei să se îndeplinească în ale mele. "În regulă. Îți promit."

S-a ridicat pe degetele de la picioare și m-a sărutat, cu brațele încolăcindu-mă în jurul gâtului până când a scăpat de frigul dintre noi.

De data asta când am ținut-o în brațe, m-am simțit diferit. Nu ca înainte, când încercam să o împiedic să alunece. Acum, ea era malul. Un loc în care să te întorci. Și nu știam dacă marea mi-a dat-o sau dacă ea era o soartă făcută de mine. Era o parte din mine căreia nu-i păsa.

„Și eu te-am dorit. În clipa în care te-am văzut.” Ea mi-a șoptit propriile cuvinte pe buzele mele – cuvinte pe care le credeam cândva că ar putea fi sfârșitul meu.

Acum, eram sigur că sunt.

Digul lui Rosamund se simțea ca un mormânt fără *Aster*. Arcurile de lemn care odată se înclinaseră deasupra navei ajungeau până la tavanele înalte, unde una dintre secțiunile acoperișului fusese lăsată deschisă spre cerul întunecat. Mici de roz și portocaliu au trecut prin nori și câteva stele se trezeau deja.

Cuișoare, Isolde și cu mine ne așezam pe marginea alunecării, cu picioarele atârându-ne deasupra apei unde fusese ancorat *Asterul* cu doar câteva zile în urmă. Acum, era în drum spre Ceros, cu Burke la cârmă. Clove urcase pe creasta care dădea deasupra portului pentru a-i urmări cum se îndepărtează de el, dar nu o aveam în mine. Sângele meu a fost bătut în cuie în carena acelei nave. Oasele mele o construiseră. A existat o versiune a mea care ar trăi în scheletul său atâta timp cât va naviga pe Narrows. Și când și-a găsit sfârșitul în adânc, avea să ia acea parte din mine cu ea.

Clove a ridicat secara, umplându-ne paharele. Trecusem una dintre sticlele bune de la barman și singurul nostru plan de acum până dimineață era să o terminăm, cu excepția întâlnirii pe care o programasem la tavernă.

"Cât costă?" întrebă Clove, înghițind secara în jos.

El și Isolde se ocupaseră de ore întregi – elaborând planurile care trebuiau să se unească pentru ca noi să începem să dragăm Lațul. Echipament, monedă, orare.

— Încă o sută, a răspuns ea.

șuieră Clove, turnând încă un pahar.

Când i-am spus pentru prima dată lui Clove despre ideea Isoldei de a draga Tempest Snare, arăta de parcă se va îmbolnăvi. Pescarii din Cragsmouth nu navigau pe acele ape pentru că erau prea multe suflete moarte în ele. Căi navigabile înguste curgeau în jurul catargelor pe jumătate scufundate și a coralilor ca niște dinți, unde o întindere vastă de recif mâncase zeci de nave, aruncate în adâncime de furtuni neregulate și furioase. Nu se știa ce fel de aruncări au fost scufundate acolo și oricine care fusese suficient de prost încât să caute nu ieșise.

Nu ne-ar face doar bogați. Avea să finanțeze prima flotă a Narrows care să-i înfrunte pe nenorociții Sânge-Sărat care îi sugeau sângele din vene.

— Liniile și lăzile de transport nu sunt gratuite, Clove. Și nu ne putem scufunda fără ele", a continuat ea.

„Atunci vom avea costul cifrei de afaceri.”

"Nu prea mult." Se lăsă să se întindă pe scândurile de lemn dintre noi, uitându-se la căpriorii de deasupra capului. „Majoritatea a ceea ce găsim acolo jos va fi în corpurile navelor scufundate. Acele pietre și metale vor fi curate și tăiate în cea mai mare parte.”

Nu m-am gândit la asta.

Clove mi-a aruncat o privire de aprobare peste capul ei. Învățăm pe zi ce trece cât de multe știa ea despre comerț și negustori și despre funcționarea interioară a breslelor. Asta valora de zece ori mai mult decât putea face ea cu pietrele prețioase.

„Când se va termina harta?” Isolde și-a întors capul să se uite la mine.

„Încă o lună. Poate doi.”

„Nu există timonier sau comerciant în Narrows care să nu plătească pentru unul.”

Avea dreptate și în privința asta. „Mai bine să nu facem cunoscut de unde provine. Cunoscut un falsificator din Sowan care poate face copiile și le poate vinde.”

„Un falsificator?”

Clove aruncă în apă bucata de frânghie zdrobită pe care o înfășurase în jurul degetului. „Ei fac mai mult decât să copieze contracte și semnături. El este pregătit pentru asta.”

„Și ce dacă? Ai o tăietură?”

„Tăieturile sunt cel mai sigur mod de a face monede în aceste ape”, am spus. Am învățat asta pe calea grea. În momentul în care oamenii au putut să-ți urmărească o avere, ai fost un om mort. „Tăieri de hărți, tăieturi de împușcături ale lui Henrik, tăieturi de secară... așa vom finanța scufundările.”

Amândoi păreau mulțumiți de asta. Planul era unul solid, construit pe niveluri care nu se puteau ceda unul peste altul. Acesta a fost singurul mod de a construi genul de comerț pe care îl întreprindem.

— Vom înota în cupru peste zece ani, murmură Clove.

— Dar asta nu va fi suficient, am spus absent. „Nu atâta timp cât sunt pietre prețioase care conduc comerțul.”

Isolde s-a așezat înapoi, mișcându-se să se întoarcă și să mă înfrunte. "Ce vrei să spui?"

Am clătinat din cap. "Ai avut dreptate. Pietrele prețioase nu sunt răspunsul. Există mai mulți negustori de pietre prețioase în Marea Nenumită decât nave în Narrows. Mai multe recife de dragat. Mai mulți membri ai breslei. Nu-i vom învinge niciodată, m-am gândit cu voce tare. „Dar poate că nu trebuie.”

Clove asculta acum, cu ochii ascuțiți. "La ce te gândești?"

I-am luat sticla din mână, răsturnând-o astfel încât eticheta să fie îndreptată spre mine. „Care este singurul lucru pe care îl poți vinde în orice port, indiferent de dimensiunea acestuia?”

I-am întins sticla lui Isolde și ea și-a lăsat jos paharul, luând-o de la mine. "Secară?"

— Deja facem comerț cu secară, spuse Clove, fără să se înțeleagă.

„Nu așa, nu suntem.” Am scos registrul din jachetă, deschizându-l până la ultima pagină.

Clove a încercat să citească peste umărul meu. „Nu vă urmăresc.”

„Viitorul Narrows nu va fi construit pe pietre prețioase sau argint sau mătase. Nu asta suntem noi.” Mintea mea se bătea cu ea acum când am zgâriat numerele. „Marea Nenumită și-a construit puterea cu pietre prețioase. Îl vom construi pe al nostru pe secară.”

"Cum? Este doar o băătură de tavernă."

"Nu mai." Am făcut semn spre sticlă. „Peste câțiva ani am putea face schimb de asta în Bastian.”

Ochii Isoldei se mariră la acest gând. „Crezi că asta ar putea funcționa?”

„Știu că se poate.”

— Dar nu există nimic care să o guverneze, îl întrerupse Clove. „Cultivatorii de secară nici măcar nu au breaslă.”

„Nu încă, nu o fac.” Am închis registrul, dându-i-l. „Trimite un mesaj lui Emilia. Spune-i să planteze fiecare câmp pe care îl poate pe acele dealuri.”

„În regulă.” Zâmbetul lui Clove se întinse mai larg. — Și Rosamund?

Spune-i că avem nevoie de cel mai bun brigantin pe care l-a construit vreodată.

„Va dura cel puțin un an. Poate mai mult.”

„Bun. Cam atât va trebui să plătim pentru asta.”

Clove redeschise registrul, citind ultimele înregistrări înregistrate acolo. „Voi calcula prima plată.”

Am scos ceasul din buzunar, verificând ora. "Trebuie să plec." M-am ridicat în picioare și mâna Isoldei mi-a alunecat de pe genunchi.

— Rosamund va dori un nume pentru contract, Saint. Clove ridică privirea de pe pagină. „Pentru navă.”

Am dat clic pe ceas, lăsându-l în buzunar. „*Lark*”, am răspuns, cuvântul ieșind puțin mai instabil decât mi-am propus. „O să-i spunem *Lark*.”

Acolo a început, m-am gândit. Acea pasăre întinsă pe punte. Băiatul care l-a aruncat în apă.

Mușchiul din maxilarul lui Clove s-a încleștat înainte ca el să-mi dea un semn strâns din cap. L-am privit înghițind înainte să repete după mine. „*Lark*.”

Satul era aproape întunecat când am urcat pe stradă, clopoțelul din port tăcut. Ar fi nevoie de câteva rute înainte ca nava noastră să aibă inventar, dar ochii lui Gerik aproape că i-au căzut din cap când m-a văzut scoțând permisul din jachetă. Eram destul de sigur că prinsesem și în ei o licărire de mândrie.

Riven ar rezista, mi-am spus. Ar rămâne pe plutire suficient de mult pentru ca o altă navă să ne ducă la Snare. Și marea ar avea grijă de asta.

Taverna era aproape goală, așteptând încă mulțimea de seară care avea să vină din casa negustorului. Dar cabina din spate își avea ocupantul obișnuit.

Henrik Roth avea ambele coate pe masă, cu mâinile strânse în fața lui, în timp ce se uita pe fereastra care dădea spre stradă. Sticla de secară cu numele meu pe ea aștepta deja pe teighea și am luat-o, smulgând două pahare din stivă.

Focul ardea în ciuda serii calde și ușile erau deschise, lăsând briza să intre în tavernă. A făcut flăcările de pe felinare să se îndoaie, aruncând umbre pe pereți.

Henrik nu a ridicat privirea când m-am așezat, părul lui de obicei pieptănat căzându-i suficient cât să-i aterizeze pe frunte. Era ceva diferit la el. Ceva neîngrijit.

Am turnat secara, nesigur dacă voiam măcar să știu ce înseamnă acel aspect. Poate că auzise ce s-a întâmplat cu pietrele prețioase sau despre atenția pe care o promisem în Ceros. Nici el n-ar fi fericit.

Am luat poseta cu monede din jachetă și am pus-o pe masă înainte să-i alunec paharul spre el.

În cele din urmă clipi. — Ai întârziat, spuse el.

„Nu, ai ajuns devreme.”

Aproape că a zâmbit, într-un mod care l-a făcut să semene puțin mai mult cu el însuși. "Ai dreptate."

Își înghiți secara, lăsând paharul să coboare greu pe masă. L-am studiat, încercând încă să-i scot privirea din ochi.

„Vrei să o numeri?” Am întrebat.

"Nu."

„Cu ce schimbăm de data asta?”

— Nu suntem, spuse el. „Îmi închei afacerea în Narrows.”

M-am liniștit, strângând mâna pe sticlă. „Încheierea lui? De ce?”

„Tatăl meu a murit”.

A spus-o atât de practic, încât eram aproape sigur că l-am auzit greșit. Dar Henrik mi-a privit ochii, lăsând adevărul să se stabilească. A fost o durere acolo. Unul pe care îl cunoșteam bine.

„Îmi pare rău”, am oferit eu.

„Am nevoie de mine în Bastian și îmi voi concentra comerțul acolo.”

Am dat din cap. „Înțeles.”

Henrik era cel mai mare dintre cei patru frați Roth și am bănuț că îi va lua locul ca patriarh al familiei. Probabil că acesta fusese întotdeauna planul.

„A fost doar o chestiune de timp.”

Părea de parcă ar fi încercat să se liniștească. De parcă ar fi fost o rană deschisă pe care s-ar putea închide dacă își amintea.

„O să mă anunți dacă pot face ceva pentru tine.”

L-am studiat, nesigur dacă l-am auzit bine. A fost o ofertă rară și generoasă din partea lui, dar am dat din cap la fel.

Și-a umplut din nou paharul, fără să mă aștepte. În spatele cuvintelor se afla mai mult decât spunea el. O cerere.

„Ai nevoie de ceva de la mine?” Am întrebat.

Henrik se uită în pahar, întorcându-l o dată. "Da."

M-am scufundat înapoi în cabină, desfăcând nasturii jachetei și lăsând să cadă în aer mai rece. Aveam senzația că voi avea nevoie de el. — Atunci am ceva de care am nevoie de la tine.

"Numeste-l."

Am scos poșeta Isoldei din buzunarul vestei mele, alunecând aceasta spre el. Își făcu timp pentru a o deschide, lăsând piatra să cadă în mână lui deschisă. Când a făcut-o, sprânceana i s-a încrețit.

L-am privit studiind bijuteria timp de câteva secunde înainte de a o ridica la lumină. "Ce naiba e asta?"

"Nu contează."

„Ce vrei să fac cu el?”

„Pune-l în ceva. Ceva mic care poate fi purtat sau purtat. Orice lucru care va ascunde ceea ce este.”

"Pot să fac asta."

L-am privit strecurându-l înapoi în geantă. „Nimeni nu pune ochii pe asta în afară de tine”, am insistat. „*Nimeni*.”

"În regulă." L-a băgat în jachetă, împreună cu moneda.

Am turnat încă o rundă înainte de a întreba: „Ce pot face pentru tine în schimb?”

Henrik își udă buzele, comportamentul i se schimbă brusc. Eram absolut sigur că nu-l văzusem niciodată așa, de parcă i-ar fi fost teamă că aerul în sine nu putea fi de încredere cu orice ar fi fost pe cale să spună. „Este un băiat în Waterside. Un copil.”

M-am uitat la el, așteptând.

— Vreau să te asiguri că nu rămâne acolo.

O sută de întrebări mi-au trecut prin minte. A fost, probabil, ultimul lucru pe care m-aș aștepta vreodată să-l spună.

„Cum o să fac asta?”

„Fii cu ochii pe el. Ai grijă de el.”

Felul în care nu mi-a întâlnit privirea mi-a spus tot ce trebuia să știu. A avut un copil în Ceros, cu una dintre femeile din Waterside. Asta făcea în Narrows la fiecare câteva săptămâni. Și acum că se ridica în rândurile familiei Roth, îi lăsa în urmă.

"Pot sa fac asta."

Nu eram sigur că ar trebui, dar nu aveam de gând să-l refuz. Henrik riscase cu mine când nimeni altcineva nu făcuse. Avusese încredere în mine și m-a învățat cum să fac comerț. O făcuse pentru monedă, sigur. Dar am avut și o suspiciune puternică că a făcut-o fără aprobarea tatălui său.

"Mulțumesc."

Am lăsat încă o tăcere între noi înainte să mă ridic, lăsând sticla în urmă pentru ca el să termine. Era un bărbat care trebuia să fie singur cu băutura lui. Și l-aș putea lăsa să aibă asta.

Am pornit spre ușă, oprindu-mă scurt înainte să mă întorc. „Acest copil are un nume?”

„Da”, a răspuns el, cu ochii încă ațintiți pe reflectarea luminii din paharul de secară. A înghițit în sec înainte ca ei să se ridice pentru a-i întâlni pe ai mei. „Numele lui este West.”

EPILOG

ISOLDE

Tempest Snare a fost locul unde a început. Era potrivit să se termine și acolo.

Am scos dalta cu margini plate de pe centură, un flux de bule ieșindu-mi de pe buze. Acea senzație de strângere în centrul pieptului meu era ca aceea unui ceas, răsucindu-se încet mai strâns, ticând, ticând, ticând.

Aveam poate trei minute înainte de a avea nevoie să ies la suprafață, dar nu mi-ar trebui atât de mult. Două lovituri curate ar fi eliberat încuietoea cufărului ruginit cu cadru de fier.

Îmi plăcea să lucrez singur reciful în după-amiezele când apa era caldă și curentul era calm. Apele turcoaz ale Snare erau mai limpezi decât le văzusem vreodată după două zile consecutive fără furtuni. Sedimentul s-a așezat atât de mult încât a fost ca și cum ar fi privit prin sticlă, totul de sub suprafață atins de fascicule de lumină în cascadă.

Era aurit. Din altă lume. Și singurul loc pe care l-am iubit mai mult decât reciful era plasa care se întindea peste brațul Lark, unde Saint și cu mine dormeam unul în brațele celuilalt în majoritatea nopților.

Am putut vedea burta navei la nu mai mult de douăzeci și cinci de picioare deasupra, un oval perfect întunecat la suprafață.

Lacătul s-a rupt sub greutatea dalții și un nor de alge a izbucnit în apă, întunecându-mi vederea când am deschis portbagajul. Această epavă nu era la fel de veche ca unele dintre celelalte, lemnul s-a înmuiat, dar încă intact. Înăuntru, am trecut prin rămășițele dezintegrate de pergament până când degetele mele au prins ceea ce căutam. O ladă mică de monede.

Ciupirea plămânilor mi-a ieșit la suprafață imediat și am luat lada din cufăr, lăsând-o să cadă în coșul de metal de la picioarele mele, înainte să dau frânghiei trei remorchere. În câteva secunde, s-a îndepărtat de mine.

Am dat startul, urmându-l într-un ritm constant pentru a-mi lăsa corpul să se ridice încet prin presiunea schimbătoare a apei. Când am lovit în sfârșit aerul, un gâfâit mi-a izbucnit din buze și am clipit până când apa mi-a limpezit vederea încordată.

Acolo, sprijinit de balustrada babordului navei, Saint privea. El privea mereu.

Frunta întunecată de pe fața lui era groasă după săptămâni petrecute pe mare, făcându-i ochii albaștri să sclipească. „Era pe cale să vin acolo jos să te ia.”

— N-ai rezista două minute acolo jos. Am zâmbit, încă încercând să-mi trag răsuflarea.

Am introdus un picior în bucla de la capătul liniei și manivelă a declanșat când m-am ridicat din apă, vântul m-a prins. Dar nu am putut simți. Eram sub prea mult timp.

Clove era cocoțat pe treptele către puntea superioară, cu pana strânsă în dinți, în timp ce marca în tăcere adâncimea șanțului pe care îl lucram. Trecuseră aproape doi ani, dar terminasem de cartografiat aproape o duzină de vene ale Snare.

Saint a întins mâna spre mine și când l-am apucat, i s-a încleștat sprânceana. M-a tras pe punte, cu mâinile apăsate pe umărul meu, pe gât, pe obraz.

„Ești rece, iubito.” A spus-o aproape pentru sine.

„Ceai.”

Clove rosti cuvântul aproape automat, ridicându-se în picioare și lăsând bușteanul pe una dintre trepte, în timp ce Saint îmi dădea pilota peste umeri. Brațele lui s-au înfășurat strâns în jurul meu, mâinile mișcându-mi pielea pentru a aduce căldura înapoi în membrele mele.

„Smarald?” am spus, încercând să nu îmi tremur vocea de frig. Auzeam piatra prețioasă chiar înainte de a deschide lada.

„O mulțime”, a răspuns Saint.

Noua hartă la care lucra era fixată pe masa din spatele lui. El comandase în mod special biroul unui lucrător în lemn din Ceros, astfel încât să poată fi așezat lângă balustradă. Așa putea vedea suprafața apei când mă scufundam. Nu m-a deranjat. Însemna că fața lui era primul lucru pe care îl vedeam de fiecare dată când urcam de jos.

Am rezistat nevoii de a atinge pergamentul cu mâinile ude, dar mi-a plăcut mirosul de cerneală când lucra. Era aproape terminat, o redare detaliată a accidentului țărni la vest de Sowen. Părțile din Narrows care aveau nevoie de cartografiere nu aveau sfârșit și am bănuir că Saint își va petrece cea mai bună parte a vieții încercând să termine treaba. Era doar una dintre întreprinderile pe care le începuse de când am pornit pe prima noastră rută comercială.

Clove a ieșit din nou din coridor cu o ceașcă aburindă de ceai și Saint mi-a dat drumul, astfel încât Clove să o poată pune în mâinile mele.

Am luat o înghițitură mică, mai ales interesată de ce ar face căldura ceaiului pentru degetele mele. „Ar trebui să ne întoarcem, să lăsăm restul pentru luna viitoare. Există doar atâtea locuri în care putem păstra pietre prețioase.”

— Oricum, Emilia ne așteaptă, spuse Clove, luând bușteanul pe care îl abandonase. Cerneala încă îi păta vârful degetelor.

Aveam un sistem acum. Dragă și vinde, dar nu tot. În rest am găsit alte întrebări. Nimic care să atragă atenția, doar suficientă mișcare pentru a oferi negustorilor de pietre prețioase din Narrows un avantaj. Mi-am imaginat Breasla Gem din Marea Nenumită, uluită de aflul de pietre, mai ales când atât de multe veniseră inițial din propriile ape.

Asta a fost ironia. Poveștile despre Narrows erau diferite de cele pe care le auzisem când eram copil. Nu erau doar poveștile comercianților care navigau pe aceste ape sau ale oamenilor care locuiau pe țărmurile ei. Erau povestea mării însăși. Dragostea și furia ei. Favoarea și cruzimea ei.

Odată, un bărbat care conducea magazinul de gambit din Dern mi-a spus că marea dă și ea ia. Că pentru fiecare bijuterie dragată din recife, ea a cerut restituirea. Și a avut răbdare. A așteptat să-și spună datoriile.

Nu aveam de unde să știm câte nave se scufundaseră pe acele recife sau câte dintre ele purtau creste din Marea Nenumită. Exista o grămadă de bogății care fuseseră smulse înapoi lui Bastian și nimeni nu se gândise să vină să o caute. Nu în dinții Tempest Snare.

Epava păreau să dureze kilometri întregi, sărmanele suflete care navigaseră acele nave de mult morți. Dar pânțelele acelor vase încă mai țineau bijuteriile și monedele care ne înființaseră postul în Pinch și aveau în curând trei noi nave în construcție în Dern. Nash însuși conducea construcțiile.

Ar fi lent și va fi constant, dar tocmai norocul pe care Bastian o luase de la mare era cea care acum îi spărgea marginile aurii și prăbușite.

Poveștile pe care mi le-a spus gambit-ul sunt adevărate, m-am gândit. Marea dă.

Saint credea că ea nu-l va trăda niciodată. La urma urmei, îi dăduse inima lui. De parcă mi l-ar fi dat. Dar ceva mi-a spus că adâncul nu va împărtăși o asemenea dragoste pentru totdeauna.

Într-o zi, avea să ia .

MULȚUMIRI

Această carte a fost o mare plăcere să lucrez. Sfântul este personajul meu preferat pe care l-am scris până acum, iar faptul că cititorii s-au îndrăgostit atât de profund de el în *Fable* and *Namesake* a simțit un asemenea cadou. Din acest motiv, prima și, sincer, cea mai importantă recunoaștere trebuie să se adreseze cititorilor din lumea fabulelor care, literalmente, nu mi-au dat de ales decât să scriu această carte. V-am ținut cont de fiecare dintre voi în timp ce scriam fiecare capitol. Mulțumesc din suflet că ai crezut în această serie. Nu o voi uita niciodată, niciodată.

Îi mulțumesc lui Kristin Dwyer, pe care aș dori să o felicit oficial pentru că și-a obținut în sfârșit propria dăruire. Lucrul la acest serial a simțit ca pe vremuri, când scriam într-o cafenea noaptea târziu șoptind: „Dacă...” Mulțumesc pentru că a fost cel mai mare fan al lui Saint, cel mai bun avocat și urmăritor la limită. El este foarte recunoscător.

Întregii mele echipe de la Wednesday Books, în special editorului meu, Eileen Rothschild, sunt atât de recunoscător pentru sprijinul neclintit pe care l-ați oferit lumii Narrows. Acestui serial a primit spațiu pentru a deveni ceva frumos datorită ție.

Îi mulțumesc, ca întotdeauna, agentului meu, Barbara Poelle, care se joacă mereu pentru un viraj dur la stânga și nu preferă niciodată drumul ușor în detrimentul celui aventuros. Această călătorie ar fi atât de plictisitoare fără tine.

Mulțumesc comunității mele de scriitor, care mă ține inspirat și nu se îndoiește niciodată de mine așa cum mă îndoiesc uneori de mine. În special recunoscătoare lui Adalyn Grace și Diya Mishra, care au jucat un rol deosebit de vital în primul răsad care avea să devină această carte. Îți mulțumesc că m-ai împins atunci când chiar aveam nevoie de el. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Jordan Gray pentru feedback-ul ei perspicace și intuitiv cu privire la o versiune preliminară a acestei povești și lui Natalie Faria, cititorul meu beta plimbare sau mort.

Și, desigur, cea mai mare bucată din inima mea este și va fi întotdeauna rezervată familiei mele. Tu ești punctul meu fix la orizont. Te iubesc.

TOATE DE [ADRIENNE YOUNG](#)

[*Cerul în adânc*](#)

[*Fata pe care marea a dat-o înapoi*](#)

[*Fabulă*](#)

[*Omonim*](#)

[*Ultima Moștenire*](#)

DESPRE AUTOR

[ADRIENNE YOUNG](#) este o gurmandă cu o dragoste profundă pentru istorie și călătorii și o dependență nerușinată de cafea. Când nu scrie, o poți găsi pe covorașul ei de yoga, sorbind vin în timpul cinelor lungi sau dispărând în muzeele ei de artă preferate. Ea locuiește împreună cu soțul ei, realizatorul de documentare și cu cei patru mici sălbatici ai lor, în Munții Blue Ridge din Carolina de Nord. Ea este autoarea bestsellerurilor din *New York Times* *Sky in the Deep* duology și *Fable* duology. Vă puteți înscrie pentru actualizări prin e-mail [aici](#) .

**Vă mulțumim că ați cumpărat asta
Cartea electronică St. Martin's Publishing Group.**

Pentru a primi oferte speciale, conținut bonus,
și informații despre noile lansări și alte lecturi grozave,
înscrieți-vă pentru buletinele noastre informative.

Sau vizitați-ne online la
us.macmillan.com/newslettersignup

Pentru actualizări prin e-mail despre autor, faceți clic [aici](#).

CUPRINS

[Pagina titlu](#)

[Notificare privind drepturile de autor](#)

[Dedicare](#)

[Prolog: Isolda](#)

[1. Sfânt](#)

[2. Sfântul](#)

[3. Isolda](#)

[4. Sfântul](#)

[5. Isolda](#)

[6. Sfântul](#)

[7. Isolda](#)

[8. Isolda](#)

[9. Isolda](#)

[10. Sfântul](#)

[11. Sfântul](#)

[12. Isolda](#)

[13. Sfântul](#)

[14. Isolda](#)

[15. Sfânt](#)

[16. Isolda](#)

[17. Sfântul](#)

[18. Isolda](#)

[19. Isolda](#)

[20. Sfânt](#)

[21. Isolda](#)

[22. Sfântul](#)

[23. Sfântul](#)

[24. Isolda](#)

[25. Isolda](#)

[26. Sfântul](#)

[27. Isolda](#)

[28. Isolda](#)

[29. Sfântul](#)

[30. Isolda](#)

[31. Sfântul](#)

[32. Sfântul](#)

[33. Sfântul](#)

[Epilog: Isolda](#)

[Mulumiri](#)

[Tot de Adrienne Young](#)

[Despre autor](#)

[Drepturi de autor](#)

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate în acest roman sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

Publicat pentru prima dată în Statele Unite de Wednesday Books, o amprentă a St. Martin's Publishing Group
SFÂNT. Copyright © 2022 de către Adrienne Young. Toate drepturile rezervate. Pentru informații, adresați-vă St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.wednesdaybooks.com

Biblioteca Congresului a catalogat ediția tipărită după cum urmează:

Nume: Young, Adrienne, 1985– autor.|Young, Adrienne, 1985– Fable.

Titlu: Sfântul: un roman / Adrienne Young.

Descriere: Prima ediție.|New York: Wednesday Books, 2022.|Serial: Fable|Public: 12–18 ani.

Identificatori: LCCN 2022033414|ISBN 9781250846761 (hardcover)|ISBN 9781250846778 (ebook)

Subiecte: CYAC: Aventură și aventurieri—Ficțiune.|Viața marinară—Ficțiune.|Prietenie—Ficțiune.|LCGFT:
Romane.

Clasificare: LCC PZ7.1.Y74 Sai 2022|DDC [Fic]—dc23

Înregistrare LC disponibilă la <https://lccn.loc.gov/2022033414>

eISBN 9781250846778

Cărțile noastre electronice pot fi achiziționate în vrac pentru uz promoțional, educațional sau de afaceri. Vă rugăm să contactați Departamentul de Vânzări Corporate și Premium Macmillan la 1-800-221-7945, extensia 5442 sau prin e-mail la MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

Prima ediție: 2022